

MARY HIGGINS CLARK
truyện trinh thám

TRANG

nhật
kỷ

ĐÀM MÀU

vh

nhà xuất bản VĂN HỌC

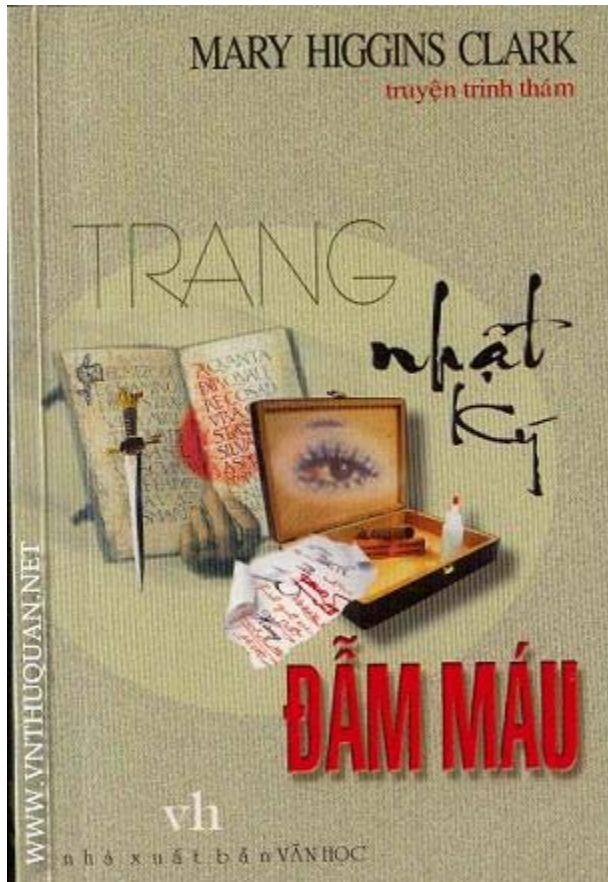
WWW.THUQUAN.NET, 2008.

Trinh Thám, Hình Sự

Trang nhật ký đẫm máu

Dịch giả: Võ Liên Phương

Lời mở đầu

Là tác giả nổi tiếng về thể loại truyện trinh thám, Mary Higgins Clark rất được ưa chuộng ở các nước chuyên dùng tiếng Anh. Được dịch ra nhiều thứ tiếng trên thế giới, sách của bà gặt hái rất nhiều thành công rực rỡ và được dựng thành phim truyền hình.

Trong khi cô sắp sửa bán căn hộ sang trọng tọa lạc tại khu Manhattan, Lacey Farrell, một nhà địa ốc trẻ, là nhân chứng vụ án mạng của bà chủ nhà. Thế mà bà này lại tâm sự cho cô biết về cái chết của Heather, đứa con gái của bà và là một nghệ sĩ trẻ của Broadway trong một vụ tai nạn xe hơi.

Lacey biết quá nhiều nên cuộc sống của cô bị xáo trộn. Được cảnh sát che chở, bắt buộc phải dọn đi nơi khác và thay đổi lý lịch, mặc dù vậy cô

vẫn bị tên thủ phạm tìm ra tông tích. Một cuộc tìm kiếm của kẻ giết người chuyên nghiệp và cuộc săn đuổi bắt đầu.

Sau đó, Lacey cố tự an ủi mình là nếu như cô đến sớm hơn vài giây, không những cô không giúp gì được cho Isabelle, mà trái lại cô còn chết chung với bà ấy.

Nhưng sự việc xảy ra hoàn toàn khác. Dùng chiếc chìa khóa để cho khách coi nhà, cô đã vào trong căn hộ trên đường 70 phía Đông và gọi tên Isabelle đúng vào cái lúc bà này hét lên «Không ... !» và sau đó là một tiếng súng nổ.

Hoặc bỏ chạy hoặc phải trốn, Lacey không hề do dự, cô đóng cửa, vội vã chui vào núp trong ngăn tủ treo quần áo nơi cửa ra vào. Trước khi cô kịp đóng kín cửa, một người đàn ông tóc vàng ăn mặc rất sang trọng đã chạy xuống cầu thang. Qua khe hở, cô nhìn thật rõ bộ mặt hấn ta và hình ảnh đó lập tức in sâu vào trong tâm trí cô. Nói cho đúng, cô đã từng thấy người này rồi. Nhưng nét mặt đó bây giờ trở nên lạnh lùng và độc ác. Không còn nghi ngờ gì nữa, đúng là người mà cô đã cho coi căn hộ vài giờ trước đây, ông Curtis Caldwell dễ thương, người xứ Texas.

Từ trong chỗ trốn, cô nhìn người kia đi ngang qua thật nhanh, tay phải cầm một khẩu súng, còn ở nách trái thì kẹp một bì hồ sơ bằng da. Hấn ta mở cửa ra vào và vội vã chạy ra ngoài.

Các thang máy và cầu thang cấp cứu nằm ở đầu kia hành lang. Lacey biết là thế nào Caldwell cũng sẽ nghĩ người mới vào nhà vẫn còn có mặt ở đây. Do bản năng tự vệ thôi thúc, cô phóng người ra khỏi tủ quần áo để đóng mạnh cánh cửa sau lưng hấn ta. Người đàn ông này liền xoay người lại và trong một khoảnh khắc quái ác, hai ánh mắt đã giao nhau, ánh mắt lạnh lùng của ông ta xóay vào mắt nàng. Hấn nhảy lại cánh cửa nhưng Lacey đã nhanh tay chốt được cánh cửa ngay lúc hấn tra chìa khóa vào ổ.

Chết cứng vì hoảng sợ, cô đứng tựa vào cánh cửa, run lẩy bẩy khi thấy nắm cửa được vặn xoay qua lại. Cô thầm cầu xin cho Caldwell không có cách nào khác để vào trong nhà.

Cô phải báo cho cảnh sát mới được.

Cô phải cầu cứu một ai đó

Isabelle ! Cô nghĩ đến người này. Chắc chắn là chính bà đã hét lúc này. Bà có còn sống không ?

Tay lướt trên tay vịn cầu thang, Lacey phóng bốn nấc một lên cầu thang được phủ thảm dày, băng qua một phòng nhỏ màu mận và ngà, nơi mà nhiều lần cô đã nói chuyện với Isabelle, nghe bà ta nhai đi nhai lại hết sức bền bỉ rằng bà không tin vào cái chết của cô con gái Heather của mình, dù bên ngoài nó có vẻ đơn thuần chỉ là một tai nạn xe hơi.

Hoảng sợ với những ý nghĩ trên, cô chạy vào trong phòng. Isabelle nằm ngang trên giường, người cô rút lại, mắt mở trừng bàn tay dẫm máu bấu vào một xấp giấy ló dưới cái gối để cạnh đó. Một trang giấy bay lơ lửng trên không do ngọn gió thổi xuyên qua một cánh cửa sổ được mở.

Lacey quỳ gối xuống : «Isabelle » - cô thì thầm. Có quá nhiều điều mà cô muốn nói ra, nhưng gọi một chiếc xe cứu thương chẳng hạn thì mọi chuyện sẽ ổn thôi, nhưng cô không thốt nên lời. Đã quá muộn rồi, Lacey biết như thế, vì Isabelle đang bước vào cõi chết.

Cảnh tượng này ám ảnh cô trong nhiều đêm. Vẫn giấc mơ đó : cô quỳ gối cạnh Isabelle, nghe những lời trấn trối của bà ta. Isabelle nói với cô về quyền nhật ký, van nài cô cầm lấy các trang giấy. Cùng lúc đó, có một bàn tay đặt trên vai cô, cô ngước mặt lên. Tên sát nhân đang đứng trước mặt cô, vẻ mặt lạnh lùng chìa họng súng ngay trán cô và bóp cò.

Trang nhật ký đầm máu

Dịch giả: Võ Liên Phương Chương 1

Đó là tuần sau ngày lễ Lao Động, tiếng chuông điện thoại reo không ngớt trong văn phòng làm việc của công ty Parker & Parker. Lacey cảm thấy thời gian rảnh rỗi của mùa hè đã thật sự chấm dứt. Thị trường địa ốc của khi Manhattan tháng vừa qua tệ hại một cách bất thường, nhưng công việc làm ăn sẽ mau chóng bắt nhịp lại thôi.

- Cũng không lấy gì làm sớm cho lắm- Cô nói với Rick Parker khi anh này đem một tách cà phê vào trong phòng làm việc cho cô.- Từ tháng Sáu, tôi chưa có được một giao dịch nào hấp dẫn hết. Tất cả những khách hàng mà tôi tiếp xúc đã bỏ đi Hampton hay Cape Code, nhưng cũng may là họ vừa trở lại thành phố. Tôi đã tận hưởng nghỉ hè bắt đắc dĩ này và giờ đây tôi phải xắn tay áo để làm việc cật lực mới được.

Cô cầm tách cà phê lên.

- Cảm ơn. Tôi rất cảm kích khi thấy người thừa kế được chỉ định của công ty này chăm lo cho tôi như thế.

- Tôi rất vinh hạnh khi làm việc đó mà. Cô trông khoẻ khoắn đấy, cô Lacey. Cô cố gắng không để ý đến vẻ mặt cau Rick. Cô có cảm tưởng là bằng ánh mắt, Rick lúc nào cũng muốn lột trần cô ra. Khá đẹp trai, được nuông chiều quá mức, có một sức quyến rũ hời hợt mà anh ta không quên dùng, lúc nào anh ta cũng làm cho cô cảm thấy khó chịu. Lacey thành thực hối tiếc là bố anh ta không để cho anh ta ở lại làm việc tại văn phòng của họ tại West Side thay vì chuyển anh ta về đây. Cô không hề muốn mất chỗ làm, nhưng làm sao để Rick tránh xa cô bắt đầu trở thành một việc hết sức tế nhị.

Điện thoại lại reo lên và cô cảm thấy nhẹ nhõm khi cầm nó trên tay, “Nhờ nó mà mình thoát khỏi anh chàng Rick rồi”, cô thầm nghĩ.

- Layce Farrell nghe đây.- cô nói.

- Cô Layce Farrell à, tôi là Isabelle Waring. Chúng ta đã gặp nhau hồi mùa xuân năm ngoái, khi cô bán được một căn hộ trong toà nhà của tôi.

Cá đã cắn câu rồi, Layce tự nhủ. Theo linh tính cô phỏng đoán bà Waring muốn rao bán căn hộ của bà ta.

Đầu óc của cô bắt đầu nghĩ mông lung. Vào tháng năm, cô đã bán được hai căn hộ trên đường 70 phía Đông, một là do thừa kế và cô không gặp được bất cứ ai ngoại trừ người quản lý toà nhà, còn căn kia thì lại nằm tại góc Đại lộ số Năm. Có thể là căn này, căn của gia đình Nostrum. Cô nhớ một cách mơ hồ là cô có nói chuyện với một bà vào khoảng năm mươi tuổi thật dễ mến, tóc màu hung và bà đã hỏi xin danh thiếp của cô.

Hy vọng là mình đã đoán đúng, nên cô hỏi.

- Căn hộ hai phòng của gia đình Nostrum phải không ạ? Hình như chúng ta đã gặp nhau trong thang máy phải không bà Waring?

Bà Waring tỏ ra ngạc nhiên một cách vui vẻ.

- Đúng vậy. Tôi định rao bán căn hộ của đứa con gái tôi và nếu thuận tiện, tôi muốn cô phụ trách việc này.

- Tôi rất sẵn lòng, thưa bà Waring.

Lacey định một cuộc hẹn vào sáng ngày mai, sau đó xoay qua Rick, cô nói:

- Một dịp mà không tưởng tượng được. Số 3, trên đường 70 phía Đông, một căn hộ sang trọng.

- Số 3, trên đường phía 70 phía Đông, căn hộ nào thế? - Anh nhanh nhẹn hỏi lại.

- Căn 10B, anh biết nó không?

- Vì sao tôi phải biết nó chứ? - Anh trả lời hết sức khô khan. - Cô không được quên là với sự khôn ngoan của mình, bố tôi bắt tôi phải làm việc 5 năm liền trong khu West End.

Lacey có cảm tưởng là Rick muốn tỏ ra ân cần khi anh nói tiếp:

- Nếu như tôi hiểu không lầm thì có một người nào đó đã làm quen với cô và người đó thích cô. Giờ đây người đó muốn giao cho cô độc quyền vụ chuyển nhượng này. Tôi đã nói với cô lời khuyên bảo của ông nội tôi về cái nghề này mà “Đúng là một phép lành khi người ta còn nhớ đến mình”.

- Có thể lắm, nhưng tôi không chắc đây là một phép lành- Lacey đáp lại, hy vọng câu trả lời hoài nghi này sẽ kết thúc cuộc nói chuyện. Cô cũng hy vọng là một ngày nào đó Rick sẽ đối xử với cô như bao nhân viên khác trong lãnh địa của gia đình anh ta.

Sau đó, anh ta nhún vai bỏ về phòng làm việc của riêng mình, ở đó có thể nhìn xuống đường 62 phía Đông. Cửa sổ phòng làm việc của Lacey thì nhìn xuống đại lộ Madison và cô ngẩn nhìn không biết chán sự náo nhiệt của con đường, các đám du khách cũng như các phụ nữ sang trọng ra vào các cửa hàng thời trang.

- Một số trong các người đó là dân New York thứ thiệt- Có đôi lần cô vất nghĩa cho các bà vợ của các lãnh đạo được chuyển đến Manhattan mà cô đã đoán sự lo âu của họ. Có rất nhiều người dân ở nước khác đến cư ngụ tại đây, nhưng sau đó mau chóng khám phá ra, mặc dù với nhiều phức tạp của nó, New York luôn là một thành phố hấp dẫn nhất trên thế giới này. Và nếu như có một ai đó hỏi, cô sẽ nói thêm là:

- Tôi đã lớn lên tại Manhattan và ngoài những năm học đại học, tôi lúc nào cũng sống tại đây. Thành phố này thuộc về tôi và lúc nào tôi cũng cảm thấy đây là nhà của tôi.

Bố của cô, Jack Farrell, cũng quyến luyến không kém thành phố New York

này. Từ tuổi ấu thơ, Lacey đã khám phá mọi ngõ ngách của nó.

- Chúng ra hợp nhau lắm,- ông Lacey thường nói với cô như thế.- Và giống như bố. con là một bông hoa của các con đường nhựa. Nhưng mẹ con cứ muốn dọn ra vùng ngoại ô. Cũng phải nhìn nhận là dù muốn hay không vẫn bị buộc phải sống tại đây, khi biết rằng bố sẽ khô héo nếu như bố phải rời bỏ nơi đây.

Lacey không những thừa hưởng được từ cha mình lòng yêu mến thành phố này, cô còn nhận được từ ông những nét đặc trưng của người dân Ai-len có làn da trắng trẻo, mắt màu xanh lục và tóc sậm màu. Người chị Kit của cô thì lại hưởng những nét của bà mẹ Anh Quốc- ánh mắt màu xanh dương của loại sứ và tóc vàng hoe của lúa mì.

Là một nhạc sĩ, Jack Farrell đã trải qua phần lớn cuộc đời mình trong các dàn nhạc, thỉnh thoảng cũng chơi trong các câu lạc bộ hay các buổi hoà nhạc. Không có một vở nhạc kịch nào mà Lacey không hát cùng ông. Cái chết đột ngột của ông, khi cô vừa kết thúc việc học vấn của mình, để lại cho cô một cơn sốc mà mãi đến giờ cô vẫn không vượt qua được. Cô luôn tự hỏi không biết chừng nào cô mới có thể làm được việc đó. Đôi khi, trong những lúc cô đang lang thang trong các khu nhà hát, cô luôn nghĩ là cô sẽ đứng đầu ông ấy.

Sau lễ tang, mẹ cô tuyên bố với nụ cười buồn : “Như ba các con đã tiên đoán, mẹ sẽ rời bỏ thành phố này”. Bà mua một căn hộ tại vùng New Jersey vì bà muốn ở gần gia đình cô con gái Kít của mình. Một khi đã an cư, bà đã vào làm trong một bệnh viện của khu vực.

Sau khi kết thúc việc học hành, Lacey tìm được một căn hộ trong khu East End và một việc làm tại công ty địa ốc Parker & Parker. Sau tám năm, giờ đây cô đã trở thành một trong những nhân viên đắc lực nhất của công ty.

Miệng ngân nga một bài hát, cô lấy ra hồ sơ căn nhà số 3, đường 70 phía Đông để nghiên cứu. Mình đã bán căn hộ hai phòng ở tầng một, cô nhớ lại. Một căn hộ tuyệt đẹp với trần cao nhưng bếp thì cần phải tân trang lại đôi chút. Bây giờ mình phải tập hợp các thông tin liên quan đến căn hộ của bà Waring.

Mỗi lần có thể được, Lacey thích tự mình thu thập các thông tin về một giao dịch mới. Cô biết là rất bổ ích khi nắm được những người phụ trách việc bảo trì các toà nhà mà công ty cô đang đảm nhiệm. Cô cảm thấy mình đã gặp hên khi tạo được mối quan hệ tốt với Tim Powers, người quản lý toà nhà số 3 đường 70 phía Đông. Cô đã gọi điện cho anh ta để hỏi về căn hộ của bà Waring và đã phải nghe anh ta dông dài suốt 20 phút để kể về kỳ nghỉ của anh ta.

Theo Tim. Bà Isabelle Waring là mẹ của Heather Landi, một nghệ sỹ trẻ tuổi của ngành ca nhạc kịch và cô đã bắt đầu tạo cho mình một tiếng tăm nào đó.

Heather, con gái của Jimmy Landi, một chủ nhà hàng nổi tiếng, vừa mới chết trong một tai nạn xe hơi hồi đầu mùa đông rồi. Chiếc xe đã lao ra khỏi con đường nhừa trong lúc cô trở về từ một kỳ trượt tuyết cuối tuần tại Vermont. Căn hộ này trước kia thuộc quyền sở hữu của cô và bây giờ bà mẹ cô ta quyết định rao bán.

- Bà Waring không bao giờ từ bỏ ý nghĩ cái chết của Heather không chỉ là một tai nạn,- Tim nói thêm.

Sau khi gác được máy, Lacey ngồi trầm ngâm một lúc, nhớ lại cuộc gặp mặt với Heather Landi một năm trước đây trong một buổi trình diễn nhạc kịch.

Nói cho đúng việc làm cô nhớ nhất chính là Heather Landi.

Cô ta có đủ những thứ cần thiết cho mình: sắc đẹp, sự hiện diện trên sân khấu, một giọng nữ cao. Một viên ngọc quý, theo lời nói của ba cô ta vì thế cũng không lạ gì khi bà mẹ từ chối tin vào cái chết của đứa con mình.

Lacey bất giác rung mình nên đứng lên để điều chỉnh lại máy điều hoà nhiệt độ.

Vào sáng ngày thứ Ba, Isabelle Waring thông thả đi quanh căn hộ của đứa con gái, quan sát thật tỉ mỉ với ánh mắt khắt khe của một nhà địa ốc. Bà tự khen mình vì đã giữ lại tấm danh thiếp của Lacey Farrell. Jimmy, người chồng trước của bà và là cha của Heather, thúc giục bà rao bán căn hộ và bà cũng phải nhìn nhận là ông ta đã để cho bà có đủ thời gian cần thiết.

Bà còn nhớ khi bà gặp Lacey Farrell trong thang máy, bà ngay lập tức thích cô ta, Cô làm cho bà nhớ lại Heather.

Thực sự thì cô không giống Heather một chút nào hết. Con gái bà tóc ngắn, màu nâu sáng, có ánh vàng được uốn cong với đôi mắt màu hạt dẻ. Cô ta nhỏ con, chỉ khoảng một thước sáu mươi với thân hình mềm mại, và cân đối. Cô ta tự cho mình là một “con búp bê dịch vụ”. Trong khi Lacey lớn con hơn, mảnh khảnh với đôi mắt màu xanh lục, còn bộ tóc nâu dài và thẳng rủ xuống đôi vai. Tuy nhiên có một cái gì đó trong nụ cười và thái độ của người này làm cho bà nhớ đến Heather, cô con gái yêu của mình.

Isabelle nhìn xung quanh. Có thể người ta sẽ không thích loại gỗ phủ tường màu sáng và các tấm đan bằng cẩm thạch mà Heather đã lót ngay ở lối ra vào. Nhưng đó là các chi tiết không đáng kể vì người ta có thể thay đổi; trái lại căn nhà bếp và phòng tắm vừa được tân trang là những yếu tố cần thiết cho việc rao bán.

Sau vài lần lưu lại ngăn ngủ ở New York để soạn lại các tủ quần áo, vận dụng, cũng như gặp mặt bạn bè của con gái, bà Waring mặc dù rất đau khổ vẫn phải quyết định chấm dứt việc tìm ra lý do về cái chết của Heather để cuộc sống của mình trở lại bình thường như cũ.

Dù gì thì bà cũng vẫn không bao giờ tin cái chết của Heather chỉ đơn thuần là một tai nạn xe hơi. Bà quá hiểu cô con gái của mình: cô không bao giờ vô

ý đến mức lái xe từ Stowe trong một cơn bão tuyết và nhất là trong đêm tối. Nhưng vị bác sĩ pháp y đã khẳng định các sự kiện đó. Và Jimmy cũng bị thuyết phục chứ bằng không ông ta đã quây tung cái khu Manhattan này lên để tìm cho ra sự thật.

Trong lần ăn điểm tâm cuối cùng và thật hiếm hoi giữa họ, ông có khuyên Isabelle là đừng có suy nghĩ đến việc đó nữa, mà hãy cố hoà mình vào nhịp sống bình thường, Theo ông, có thể đêm đó Heather không thể ngủ được với cái thông báo về bão tuyết đó và cô buộc phải về cho kịp buổi tập dợt vào sáng ngày hôm sau bằng mọi cách. Ông từ chối thẳng thừng mọi việc mờ ám hay bất bình thường về nguyên nhân đưa đến cái chết kia.

Mặc dù vậy, Isabelle vẫn cứ cương quyết không chấp nhận thực tế này. Bà có kể cho ông nghe về một cuộc nói chuyện đang ngại giữa bà với cô con gái một thời gian ngắn trước khi cô ta chết.

- Jimmy à, Heather không ở trong trạng thái bình thường khi tôi gọi điện cho nó. Một cái gì đó đang ám ảnh nó nên nó tỏ ra lo âu một cách lạ thường. Tôi cảm nhận được điều đó trong giọng nói của nó.

Bữa ăn sáng kết thúc khi ông đột nhiên la lên vì quá chán nản:

- Thôi đi Isabelle! Nhờ ơn Chúa, bà có thôi đi không! Việc đó cũng đã làm cho chúng ta quá đau khổ rồi, tại sao bà cứ nhắc đi nhắc lại hoài vậy, đi dò hỏi hết người bạn này đến người bạn khác vậy. Tôi xin bà, bà hãy để cho con gái chúng ta chết một cách yên ổn được không?

Khi nghe những lời này, Isabelle lắc đầu. Jimmy Landi đã yêu Heather hơn tất cả những thứ khác trên đời này. Tiếp đó mới đến nỗi đam mê quyền lực, bà thầm nghĩ một cách cay đắng, chính điều đó đã làm cho cuộc hôn nhân này phải tan rã. Cái nhà hàng nổi tiếng của ông ta, các vụ đầu tư, bây giờ là cái khách sạn và sòng bạc tại Atlantic City, nên không còn chỗ cho bà trong đời sống của ông nữa. Nếu như lúc đó ông có người hùn vốn như Steve Abbott như ngày nay, có thể cuộc hôn nhân còn cứu vãn được. Bỗng nhiên, bà muốn quan sát lại căn hộ này nên bà đứng trước cửa sổ nhìn xuống đại lộ số Năm.

New York quả nhiên thật tuyệt vời trong tháng chín, bà thầm nghĩ, mắt nhìn những người đang chạy bộ trong công viên trung tâm, các bà vú đẩy xe nôi, những người già đang tắm nắng trên băng ghế. Mình đã từng đẩy Heather trong chiếc xe nôi trong những ngày như thế này đây. Phải mất mười năm và ba lần hư thai để cho nó ra đời, và nó đã tưởng thưởng cho tất cả những nhọc nhằn đó rồi còn gì. Nó là một đứa trẻ hết sức đáng yêu. Những người qua đường không ngớt đứng lại nhìn và chiêm ngưỡng nó. Đương nhiên là bà biết điều đó chứ. Nó thích được ngồi đó để tham gia vào tất cả những gì đang xảy ra quanh đó. Nó rất thông minh, biết quan sát, có tư chất. Quá tự tin...

Tại sao con lại phá bỏ hết mọi thứ như thế Heather? Câu hỏi ngày được Isabelle đặt ra cả trăm lần rồi và nó đã dày vò bà từ sau cái chết của đứa con gái. Sau lần tai nạn xảy ra cho con lúc còn nhỏ, khi con thấy một chiếc xe chạy trật ra khỏi con đường để đâm vào một bức tường, con đã hoảng sợ hét toáng. Con còn có ý định sinh sống tại California để tránh sự khắc nghiệt của mùa đông. Thế tại sao con lại đi trên con đường núi trong cơn bão tuyết vào lúc hai giờ sáng như vậy? Con mới hai mươi bốn tuổi thôi, và con được đòi ưu đãi cho rất nhiều thứ. Đêm đó, chuyện gì đã xảy ra vậy? Vì lý do gì con phải lái xe như thế? Hay ai đã bắt con làm chuyện đó?

Chuông điện thoại reo, lôi bà ra khỏi nỗi day dứt triền miên. Đó là người gác cửa đến thông báo là cô Farrell đã có mặt cho buổi hẹn lúc mười giờ của bà.

*

**

Lacey bị bắt ngờ trước thái độ đón tiếp nồng hậu nhưng bồn chồn của Isabelle.

- Trời ơi! Tôi không hình dung là cô còn trẻ đến như thế? Cô đã bao nhiêu tuổi rồi? Ba mươi chưa? Cô có biết là con gái tôi sẽ hai mươi lăm tuổi vào đầu tuần sau không? Nó đã sống ở đây, căn hộ này là của nó. Vậy mà nó không còn nữa. Theo quy luật tự nhiên, chính tôi là người phải ra đi trước tiên và chính nó phải soạn các đồ đạc của tôi.

- Tôi cũng có hai đứa cháu trai và một cô cháu gái- Lacey cho biết như thế, - và tôi không thể nào nghĩ là chúng sẽ gặp một tai nạn nào đó. Tôi có thể hiểu được tâm trạng của bà.

Isabelle bước theo cô, trong khi với con mắt nhà nghề, cô ghi nhận kích thước của mỗi căn phòng. Ở tầng dưới là cửa ra vào, phòng ăn và một phòng khách khá rộng, một phòng nhỏ làm thư viện, một nhà bếp cùng nhà vệ sinh. Đi lên tầng trên bằng một cầu thang xoắn ốc, có một phòng ngủ với những thứ cần thiết, một phòng khách nhỏ và nhà vệ sinh.

- Nơi này quá rộng cho một phụ nữ sống một mình,- Isabelle cất giọng.- Cô biết không, chính bố Heather đã mua căn hộ này cho nó vì ông muốn con mình được sung sướng. Trên thực tế, khi đến ở tại New York sau khi đã học xong, nó muốn mượn một căn phòng nhỏ trong khu West Side. Jimmy đã nhảy dựng lên. Ông muốn là nó phải ở một căn hộ có người gác cửa, muốn nó sống trong sự an toàn. Ngày hôm nay ông yêu cầu tôi rao bán căn hộ và tôi giữ số tiền đó. Ông nói là Heather có ý như thế. Ông nói tôi không nên chìm đắm trong sự đau khổ nữa mà tôi phải sống trở lại một cách bình thường. Nhưng để quên được là một điều rất khó... Tôi cố gắng hết sức mình, nhưng không biết là một ngày nào đó, tôi có làm được hay không nữa... - Giọng của bà bị nghẹn lại.

Lacey hỏi một câu mà cô cho là quan trọng:

- Bà có chắc là bà muốn bán nó không?

Hơi hoang mang, cô thấy vẻ can đảm của bà Isabelle Waring biến đổi dần và mất bà rớm lệ.

- Tôi đã cố gắng hết mức để tìm ra nguyên nhân dẫn đến cái chết của con gái tôi. Tại sao nó phải vội vã rời bỏ khách sạn trong đêm đó? Vì lý do gì mà nó không thể chờ đến sáng ngày hôm sau để đi cùng với mấy người bạn như đã định. Cái gì đã làm cho nó thay đổi ý kiến? Tôi tin chắc là có một người nào đó biết được việc này. Tôi cần phải biết được. Tôi biết là có một cái gì đó dầy vò nó, dù cho nó không bao giờ muốn nói ra. Tôi thiết nghĩ là có thể tìm được câu trả lời ngay tại New York, hay ngay trong căn hộ này hoặc với một trong các người bạn của nó. Nhưng bố của nó lại trách tôi là đi quấy rầy mọi người với những chuyện này, và có thể ông ta có lý khi nói là cuộc sống vẫn đang tiếp diễn. Như thế, tôi có thể trả lời cho câu hỏi của cô, cô Lacey à, đúng, tôi muốn bán nó.

Lacey chụp bàn tay của bà:

- Tôi cũng tin là chính Heather cũng sẽ khuyên bà như thế, - cô đáp thật nhỏ nhẹ.

*

**

Ngay tối hôm đó, Lacey lái xe đi suốt bốn mươi cây số đến Wyckoff tại bang New Jersey, nơi ở của mẹ và chị cô. Cô đã không gặp những người thân từ hồi đầu tháng tám, khi cô đi nghỉ hè một tháng tại Hampton. Người chị Kít và ông chồng Jay, có một ngôi nhà nghỉ hè tại Nantucket và luôn hối thúc Lacey đến đó nghỉ hè với họ.

Khi vượt qua cây cầu Geoger Washington, Lacey chuẩn bị nghe các lời khiển trách đang chờ đón cô.

- Cô chỉ ở lại đây cùng chúng tôi ba ngày thôi sao? - Người anh rể hỏi cô. - Thế Hampton Đông có gì hơn Nantucket kia chứ?

Điểm thứ nhất là anh không có mặt ở đó, cô thầm nghĩ với nụ cười. Người anh rể Jay Taylor này, là chủ một cửa hàng kinh doanh rất thịnh vượng các trang thiết bị về nhà hàng, tuy không phải là tuýp người của chị cô nhưng hai người đã yêu nhau thật say đắm và giữa họ đã có mấy đứa con kháu khỉnh. Vậy còn mong gì hơn nữa? Còn Jay, nếu như anh ta bớt nỗ lực một chút thì hay biết mấy.

Khi đi trên quốc lộ 4, cô bỗng nhiên cảm thấy nóng lòng gặp lại những người thân của mình: mẹ, chị Kít và mấy đứa con của chị. Todd, thằng lớn đã mười một tuổi rồi, Andy là đứa kế mười tuổi và Bonnie, đứa cô cưng nhất, một cô bé thật đáng yêu mới bốn tuổi. Nghĩ đến đứa cháu, cô mới nhận thấy là trong suốt ngày hôm nay hình bóng của Isabelle Waring luôn lớn vồn trong đầu cô, cô dường như còn nghe thấy những lời nói của bà ta. Người ta

đường như có thể sở mó được nỗi thống khổ của người mẹ này. Bà đã năn nỉ Lacey phải uống với bà một tách cà phê để bà tiếp tục nói về đứa con gái của mình.

- Tôi đến định cư tại Cleveland sau khi ly hôn. Tôi đã lớn lên tại thành phố này. Lúc đó Heather mới có năm tuổi. Và trong khi lớn lên nó vẫn đòi chia thời gian để sống giữa ba nó và tôi. Mọi việc đều êm xuôi. Sau đó tôi tái giá. Ông ta chết cách đây ba năm. Tôi luôn mong là Heather sẽ gặp được người đàn ông xứng đáng với nó, sau đó nó sẽ có con, nhưng nó lại dồn hết tâm trí vào sự nghiệp. Tuy nhiên, một ít lâu trước khi nó chết, tôi có cảm giác là nó đã gặp một người nào đó. Tôi có thể lầm, nhưng tôi hình như đã biết được chuyện đó qua giọng nói của nó.

Tiếp đến Isabelle hỏi một câu với giọng hết sức âu yếm:

- Còn cô Lacey, điều gì quan trọng nhất trong đời của cô?

Khi nghĩ đến câu hỏi này, Lacey nở một nụ cười buồn bã. Cũng không hẳn như thế, nàng thầm nghĩ. Kể từ ngày tôi vượt qua cái tuổi ba mươi định mệnh đó, tôi luôn ý thức được rằng cái đồng hồ sinh học của tôi vẫn chạy tốt. Ôđ, mặc kệ nó! Tôi rất thích công việc làm của tôi, tôi thích căn hộ tôi đang ở, thương yêu gia đình và bạn bè của tôi. Tôi tận hưởng cuộc đời tôi và không có gì để phiền trách ai cả. Những gì phải đến thì sẽ đến thôi.

Bà mẹ ra mở cửa.

- Kít đang ở trong bếp còn Hay thì rước mấy đứa nhỏ-bà nói sau khi hôn cô thật âu yếm,- Ngoài ra trong nhà còn có một người mà mẹ rất muốn giới thiệu cho con.

Lacey giật mình khi thấy một người đàn ông mà cô không hề biết đứng cạnh cái lò sưởi to lớn trong phòng khách, trên tay cầm một ly rượu. Về mặt ngưỡng ngưỡng, bà mẹ giới thiệu cho Lacey biết đây là Alex Carbine, quen biết bà từ nhiều năm trước và mới đây đã gặp lại nhau nhờ việc Jay bán trang thiết bị cho cái nhà hàng mới của ông ta trên đường 46 phía Tây. Trong lúc bắt tay ông ta, Lacey thực hiện một cuộc quan sát chớp nhoáng. Độ sáu mươi tuổi, vừa vào lứa tuổi của mẹ, vóng dáng đẹp, có vẻ khỏe mạnh, trong lúc bà mẹ gần như không biết phải làm gì nữa. Có chuyện gì vậy kìa? Mỗi khi có thể, bà mẹ biến mất trong cái nhà bếp siêu hiện đại, nơi mà Kít đang trộn xà lách.

- Chị có biết chuyện này kéo dài được bao lâu rồi không? Cô hỏi người chị của mình.

Kít, với mớ tóc túm ngược ra phía sau, một hình ảnh tuyệt đẹp của một bà chủ nhà, có một nụ cười đồng lõa.

- Từ gần một tháng nay rồi, ông ấy rất dễ thương. Một hôm Jay có mời ông ta lại nhà ăn tối, và mẹ cũng có mặt ở đó. Alex goá vợ và ông làm công việc

điều hành nhà hàng, nhưng đây là lần đầu tiên mà ông làm chủ, chị nghĩ như thế. Anh chị có đi đến đó và thấy tiệm đó cũng khá đẹp.

Cả hai người giật mình khi có tiếng cửa đóng sầm trước nhà.

- Can đảm lên em, Jay và mấy đứa nhỏ đã về rồi.- Kit khuyên như thế.

Khi bé Todd mới lên năm tuổi, Lacey đã đem nó cũng như mấy đứa con sau này của Kit, đi thăm Manhattan. Cô muốn giới thiệu cho chúng biết thành phố này giống như ba cô đã làm với cô trước đây. Họ gọi những buổi dã ngoại đó là những ngày Jack Farrell- đó là lúc gồm cả việc đi xem hát tại Broadway (cô đã xem với Mèo đến năm lần rồi) hay đi tham quan các viện bảo tàng (Viện Bảo Tàng Lịch Sử Tự Nhiên với bộ xương khủng long đương nhiên là nơi bọn chúng thích nhất). Họ cũng đã lùng sục trong khu Greenwich Village, đáp xe điện đến tận đảo Roosevelt, đi tàu thủy đến đảo Ellis, ăn sáng tại trung tâm Thương Mại Quốc Tế cũng như trượt băng tại trung tâm Rockefeller.

Mấy đứa cháu trai đón mừng Lacey với tính sôi nổi thường tình của chúng. Bonnie vẫn nhút nhát như thường lệ, nép sát vào cô.

- Cháu nhớ dì lắm dì à? Con bé tỏ vẻ.

Lúc đó Jay mới khen cô có vẻ mặt tươi tắn, nói rằng các ngày nghỉ tại Hampton rất bổ ích cho cô/

- Hơn cả tuyệt vời, - Lacey đáp lại với vẻ tinh nghịch.

Trong bữa ăn tối, Todd quan tâm đến việc làm của bà dì nên hỏi Lacey:

- Hoạt động của thị trường địa ốc New York lúc này ra sao hả cô?

- Ừ, thì nó cũng đang bắt đầu hoạt động trở lại đây, - cô trả lời.- Nhân tiện đây, tôi báo cho cả nhà biết là hồi sáng nay có người giao cho tôi một vụ buôn bán hết sức hấp dẫn, - Và cô kể cho họ nghe về Isabelle Waring và nhận thấy Alex Corbine nghe chăm chú hết sức.

- Thế ông có biết bà ta không?- Cô hỏi ông ta.

- Không,- Ông đáp lại,- nhưng tôi biết Jimmy Landi và có gặp cô con gái Heather của họ. Tai nạn đó quả là một thảm kịch. Jay, anh đã liên lạc với Jimmy rồi mà và chắc anh cũng phải biết Heather phải không> Cô ta thường đến nhà hàng mà.

Lacey rất ngạc nhiên khi thấy người anh rể của mình đỏ mặt.

- Không, tôi chưa hề gặp mặt cô ta,- anh ta trả lời, giọng hơi bức dọc- Đúng là tôi có vài vụ làm ăn với Jimmy Landi. Có ai muốn ăn thêm đùi heo không?

Đã hơn bảy giờ tối. Trong quầy bar của nhà hàng không còn một chỗ trống và khách ăn tối thì tấp nập. Jimmy Lan đi biết lẽ ra ông phải xuống đó để tiếp khách, nhưng ông không hề muốn làm việc đó. Với ông, ngày hôm nay thật tồi tệ và ông đang ở trong trạng thái hoàn toàn suy sụp sau cú điện thoại

của Isabelle: ông thấy lại hình ảnh của Heather bị kẹt trong chiếc xe đang cháy. Hình ảnh đó cứ ám ảnh ông một lúc lâu sau khi ông đặt ống nghe xuống.

Ánh đèn điện rực rỡ bên ngoài chiều xiên qua các cánh cửa sổ rộng lớn của phòng làm việc, làm nổi rõ bức tường phủ lambri gỗ trong một toà nhà nhỏ bằng gạch xám trên đường 56 phía Tây. Nhà hàng Venezia của ông cũng toạ lạc trong toà nhà này và nó được mở ra cách đây ba mươi năm. Ông mua lại một nơi mà người ta đã mở liên tiếp ba cái nhà hàng bà đều bị phá sản. Khi ấy, Isabelle và ông đã sống trong một căn phòng nhỏ có sẵn đồ đạc ở ngay trên tầng một. Ngày hôm nay ông là chủ của toà nhà này và nhà hàng Venezia là nơi mà giới nổi tiếng của Manhattan đến ăn.

Ngồi trước bàn làm việc hình ống, Jimmy đang nghĩ đến các lý do khiến ông không muốn xuống dưới đó. Không phải chỉ vì cú điện thoại của bà vợ cũ của ông. Nhà hàng ông được trang trí bằng cách bích hoạ, một ý tưởng lấy từ một nhà hàng cạnh tranh, tiệm Côte Basque. Các bức tranh tường này vẽ thành phố Venise và chúng thể hiện những cảnh mà trên đó có hình của Heather ở nhiều độ tuổi khác nhau. Khi hai tuổi, cô được vẽ với bộ mặt kháu khỉnh trước cửa sổ lầu đài của mấy vị Đô- giơ. Đến tuổi thiếu niên, cô ngồi trên chiếc thuyền gông-đôn nghe người lái hát một khúc xê-rê-nat; khi vào tuổi hai mươi cô làm người mẫu dưới hình ảnh một cô gái đang đi trên cây cầu với tập nhạc kẹp trong tay.

Jimmy biết là nếu như ông muốn tìm đc sự bình thản trong tâm hồn, ông phải tháo bỏ hết các bích hoạ đó và cả việc Isabelle cứ khẳng khẳng với ý nghĩ là có một người nào đó phải chịu trách nhiệm về cái chết của Heather. Dẫu biết vậy, nhưng ông vẫn cảm thấy cần sự hiện diện của Heather, ánh mắt cô ta nhìn thẳng vào ông khi ông đi ngang qua phòng ăn của nhà hàng, cũng như sự có mặt của cô ta cạnh ông, tại đây, ngày này qua ngày khác. Ông đã ở cái tuổi 67, tuy vậy tóc vẫn giữ màu nâu tự nhiên, một cái nhìn mờ màng dưới bộ lông mày rậm rạp tạo cho ông một vẻ bất cần đời. Dáng người trung bình, thân hình rắn chắc bà gân guốc thể hiện một sức mạnh thú tính. Ông biết là các bộ vét tông được may đo cẩn thận khiến những kẻ ghen ghét cười nhạo ông và dù cho ông cố gắng đến đâu đi nữa, ông vẫn mang dáng vóc của một con người bình dân. Ông mỉm cười khi nhớ lại bộ mặt của Heather khi lần đầu tiên cô nghe lời nhận xét này.

Ông nói với cô là không nên bận tâm về chuyện đó, rằng ông có thể mua hàng tá người như thế và đó là mới là điều quan trọng.

Ông lắc đầu. Hơn bao giờ hết, lúc này đây ông biết việc đó không phải là chuyện duy nhất khiến ông phải bận tâm nhưng nó cũng là lý do chính đáng để cho ông thức dậy vào mỗi buổi sáng. Ông đã vượt qua thời kỳ kinh khủng này bằng cách chú tâm vào kế hoạch mở cái khách sạn- sòng bạc sẽ được

xây cất tại Atlantic City.

- Donald Trump, hãy xéo đi!- Heather thốt lên như thế khi ông đưa cho cô xem cái mô hình.- Ta có thể gọi đó là Heathers Place và con sẽ trình diễn độc quyền tại đó, ba nghĩ thế nào, baba yêu quý?

Cô dùng cái tên gọi thân mật đó từ khi cô được mười tuổi, trong một chuyến du lịch tại Ý. Và kể từ ngày đó, cô không còn gọi ông bằng từ “ba” nữa.

Ông nhớ lại câu trả lời của ông lúc đó:

- Ba không do dự khi con đứng đầu trong tờ quảng cáo nếu như nó thuộc về ba hoàn toàn, con biết điều đó mà. Ba còn phải xem ý kiến của Steve thế nào nữa chứ. Vì anh ta cũng đã bỏ một số tiền lớn vào trong đó nên ba cũng đã cho anh ta quyết định một số việc. Nhưng thôi, chúng ta hãy nói đến việc khác đi chẳng hạn như con bỏ cái nghề của con để lập gia đình và cho ba vài đứa cháu ngoại được không?

Heather phá lên cười.

- Ô baba ơi, baba hãy cho con thêm hai năm nữa đi, con đang thích cuộc sống tự do hiện nay mà.

Ông thở dài, tưởng chừng như vẫn còn nghe giọng cười đó. Ông sẽ không có cháu ngoại, không bao giờ. Một đứa cháu gái tóc vàng với cặp mắt màu hạt dẻ, hay một thằng cháu trai mà sau này khi lớn lên sẽ thế chỗ của ông giờ chỉ còn trong mơ.

Một tiếng gõ cửa đưa ông trở về thực tại.

- Hãy vào đi Steve,- Ông nói.

Cũng may là mình có được Steve Abbott, ông thầm nghĩ. Hai mươi lăm năm trước đây, một sinh viên trẻ rời khỏi trường đại học Cornell, đến gõ cửa nhà hàng của ông trong khi nó đang đóng.

- Thưa ông Landi, tôi muốn được làm việc cho ông,- anh ta tuyên bố như thế.- Tôi có thể học được nơi ông nhiều hơn bất kỳ một trường đại học nào dạy tôi.

Jimmy tiếp anh ta với tâm trạng vừa xui vừa bực dọc. Ông thầm đánh giá người thanh niên này xác xược nhưng thuộc loại biết nhiều thứ.

- Anh muốn làm việc cho tôi phải không? – ông đã hỏi như thế và chỉ tay vào nhà bếp, nói tiếp.- Đây là nơi mà tôi bắt đầu sự nghiệp của tôi.

Ông không hề hối tiếc vì quyết định của mình. Steve có thể là một thằng ranh con biết cách cư xử, nhưng thật ra anh ta là một thanh niên trẻ gốc Ai len. Mẹ của anh ta làm nghề hầu bàn để kiếm tiền cho con học đại học và anh ta đã chứng minh được là anh ta cũng có một lòng nhiệt huyết không kém. Ngay lúc đó, ông đã cho anh ta là một tên ngu ngốc khi bỏ ngang sự học hành như thế, nhưng ông đã lầm. Chàng trai này được sinh ra để làm cái nghề này.

Steve Abbott mở cánh cửa ra và bật ngay cái công tắc điện gần nhất khi

bước vào trong phòng.

- Tại sao ông lại ngồi trong tối như thế? Ông đang cầu cơ phải không Jimmy?

Landi nở một nụ cười buồn với anh ta và ghi nhận lòng trắc ẩn trong ánh mắt của người cộng sự trẻ tuổi này.

- Tôi đang nghĩ mông lung.

- Ông thị trưởng vừa đến cùng bốn người khách.

Jimmy đẩy cái ghế ra để đứng lên.

- Sao không ai báo với tôi là ông ta đã đặt bàn ở đây?

- Ông ta không đặt bàn. Ngài thị trưởng không thể cưỡng lại món bánh hot-dog yêu thích của mình, tôi nghĩ thế...

-

Với vài bước chân dài, Abbott đến để tay lên vai của Landi.

- Một ngày vất vả quá phải không?

- Đúng vậy,- Jimmy thở ra.- Sáng nay Isabelle có gọi điện cho tôi để báo nhân viên địa ốc có đến xem căn hộ của Heather và nói là có thể người ấy sẽ bán được nó trong thời gian ngắn thôi. Và như thường lệ, mỗi khi điện thoại, bà lại nhắc đến chán ngấy cái chuyện đó: bà không thể nào tin là Heather có thể ra đi như thế trong đêm bão tuyết, để rồi gặp định mệnh khắc nghiệt. Đối với bà, cái chết đó không phải là ngẫu nhiên. Bà ta không từ bỏ ý nghĩ đó và nó làm cho tôi điên mất.

Ánh mắt lơ đãng của ông như nhìn vào cõi xa xăm nào đó.

- Anh có thể tin là lúc tôi mới quen với Isabelle, nàng là một cô gái rất đáng yêu. Một nữ hoàng sắc đẹp của Cleveland đấy! Khi quen với Isabelle tôi được biết nàng đã đính hôn và gần đến ngày cưới rồi, nhưng tôi vẫn lột chiếc nhẫn đó ra khỏi ngón tay của nàng và quăng ra ngoài cửa xe- Ông khẽ cười.

- Tôi đã phải mượn tiền để trả lại cho vị hôn phu kia nhưng tôi đã thắng.

Chính tôi đã cưới được Isabelle.

Abbott biết rõ chuyện này và cũng hiểu tại sao ông lại nhắc đến nó.

- Có thể cuộc hôn nhân của ông không thể kéo dài đúng như ý muốn nhưng bù lại ông đã có Heather rồi còn gì.

- Anh hãy tha lỗi cho tôi Steve. Đôi khi tôi cảm thấy mình quá già rồi và trở nên lảm cẩm. Anh đã biết hết mọi chuyện. Isabelle không bao giờ thích thành phố New York hay ngay cả lối sống ở đó. Nhưng lẽ ra bà không nên rời khỏi Cleveland.

- Nhưng bà đã làm chuyện đó nên ông mới gặp bà được. Thôi nhé Jimmy, ông thị trưởng đang chờ ông đấy.

Trang nhật ký đẫm máu

Dịch giả: Võ Liên Phương

Chương 2

Suốt những ngày sau đó Lacey cho tám người khách có khả năng mua, xem căn hộ đó. Hai trong số này hiển nhiên đến đây chỉ để giải trí mà thôi, những người hiếu kỳ muốn làm mất thời giờ của nhân viên địa ốc.

- Chúng ta cũng không biết chắc, - cô nói với Rick Parker vào một hôm cô ghé lại văn phòng trước khi về nhà, - chuyện gì sẽ xảy ra? Ngay lúc anh muốn bỏ rơi việc này, không chừng có ai đó lại ký cho anh một tám ngàn phiếu cho một căn hộ trị giá một triệu đô la.

- Cô kiên nhẫn hơn tôi nhiều, - Rick trả lời, - nét mặt anh mang những nét của dòng dõi quý tộc của mình, biểu lộ sự khinh bỉ cao ngạo. Tôi không bao giờ thích người ta làm mất thời giờ của tôi. RPJ muốn biết cô có mối nào nghiêm túc cho căn hộ của Waring không.

RPJ là những từ nói tắt mà Rick dùng mỗi khi anh đề cập đến bố mình.

- Tôi chưa chắc, nhưng đây là một giao dịch mới chỉ bắt đầu thôi và sáng mai là một ngày khác rồi.

Anh ta cười.

- Cám ơn nghe Scarlett. Tôi sẽ chuyển thông tin này lại cho ông ấy. Hẹn gặp lại.

Lacey nhăn mặt ở sau lưng anh ta. Hôm nay Rick tỏ ra cáu gắt khó hiểu. Cái gì đã làm cho anh bối rối như thế? Lacey tự hỏi mình. Và tại sao trong lúc anh ta đang phụ trách việc bán căn hộ ở Plaza, bố anh ta lại quan tâm đến căn hộ của Waring? Ông ta không thể cho mình yên được ư?

Cô khoá tủ của mình lại rồi xoa trán, cổ xua tan cơn nhức đầu sắp sửa hành hạ cô. Cô đột nhiên cảm thấy như kiệt sức. Cô đã sống trong một cơn lốc từ sau những ngày nghỉ hè. Cô buộc phải gặp lại các khách hàng trước đây, tìm kiếm các vụ làm ăn mới, gặp lại bạn bè, đón mấy đứa con của Kít đến ở trong dịp cuối tuần,... chưa kể đến những giờ lê thê dành cho Isabelle Waring.

Isabelle bắt đầu có thói quen gọi điện cho cô hàng ngày, hỏi thúc cô phải đến gặp bà tại căn hộ đó.

- Lacey à, chúng ta có thể ăn trưa với nhau không? Cô cũng phải ăn chứ, có đúng không? - Bà nói như thế hoặc: “Lacey, trước khi về nhà, cô có thể đến đây uống với tôi một ly được không? Cô có biết người nhập cư tại Tân Anh Quốc gọi lúc hoàng hôn là gì không? Họ đặt cho cái tên là “ánh sáng nâu”. Đó là thời khắc con người cảm thấy buồn nhất trong ngày”.

Lacey nhìn qua cửa sổ. Những cái bóng dài di chuyển trên đại lộ Madison, bằng chứng hiển nhiên là ngày trở nên ngắn hơn. Đúng là thời khắc buồn nhất, cô thầm nghĩ. Còn Isabelle thì quá buồn rầu. Bà cố gắng lựa hết mọi

thứ trong căn phòng đó, cho đi mới quần áo không dùng đến và các vận dụng của con gái mình. Đó cũng không phải là một việc dễ làm.

- Cũng dễ thôi khi phải bỏ một chút thời gian để ở đó nghe bà ta kể chuyện, - Lacey tự nhủ như thế. Việc đó không làm cho mình buồn chán. Và lại mình cũng có nhiều cảm tình với bà, bà gần như thành người bạn rồi. Nhưng phải chia sẻ nỗi khổ đau của bà làm cho mình nhớ lại những cảm giác đau buồn khi hay tin người cha thân yêu của mình qua đời.

Cô đứng lên. Mình buộc phải về nhà thôi và nằm lăn ra đó. Điều này rất cần.

Hai giờ sau đó, khi lấy lại được sinh lực sau mười phút tắm jacuzzi, Lacey làm cho mình một đĩa TRC, thăn lợn hun khói, rau diếp và cà chua, loại xăng-uyt mà ba cô ưa thích nhất. Theo lời ông, đó là món ăn ngon nhất mà người ta có thể dùng tay để ăn ở khắp thành phố New York này.

Điện thoại reo. Cô đã cài máy trả lời nên không bận tâm vì không muốn cầm điện thoại lên khi nghe tiếng của Isabelle Waring. Cô không muốn mất hai mươi phút để hầu chuyện bà ta.

Giọng nói của Isabelle Waring tăng âm, có vẻ như đang bị căng thẳng.

- Lacey, tôi nghĩ là cô không có ở nhà đâu. Tôi cần phải tâm sự cùng ai đó.

Tôi vừa tìm thấy cuốn nhật ký của Heather trong ngăn tủ bỏ đồ phế thải. Có cái gì đó mà nó viết trong đó chứng minh là tôi không điên khùng khi khẳng định cái chết của nó không phải là một tai nạn. Giờ đây tôi có thể chứng minh là có một ai đó muốn trừ khử nó. Tôi không nói gì thêm. Tôi sẽ nói chuyện với cô vào sáng mai.

Sau khi nghe lời nhắn này, Lacey lắc đầu, rút dây máy trả lời và ngắt chuông điện thoại. Cô không muốn có một người nào khác điện cho cô. Cô muốn được yên cho đến sáng ngày hôm sau.

Có một bữa tối yên lành, một xăng uýt, một ly rượu ngon và một cuốn sách hấp dẫn. Cô đáng được hưởng những thứ đó.

*

**

Khi cô đến văn phòng làm việc vào sáng ngày hôm sau, cô đã cảm thấy hối hận khi tháo dây điện thoại vào đêm hôm qua. Mẹ cô, sau đó là Kit đã gọi điện cho cô: cả hai người đều muốn biết chuyện gì đã xảy ra với cô, họ rất lo âu khi không thể gọi được cho cô vào đêm hôm qua. Trong khi cô đang cố làm yên lòng người chị của mình thì Rick xuất hiện ở cửa, vẻ mặt cau nhàu.

- Isabelle Waring muốn nói chuyện với cô. Họ đã chuyển điện thoại qua phòng làm việc của tôi.

- Kit ơi, em ngưng đây, em có công việc phải làm.

Gác máy xong. Cô chạy ù qua phòng làm việc của Rick.

- Xin lỗi bà Isabelle, tôi không thể trả lời cho bà vào đêm qua, - cô đáp lại.

- Không quan trọng lắm đâu, dù gì đi nữa tôi không thể nói nhiều qua điện

thoại được. Cô có định đưa ai đến xem căn hộ ngày hôm nay không?

- Hiện giờ, tôi chưa có một người khách hàng nào hết.

Cô vừa kết thúc câu nói này thì Rick chìa một tờ giấy dưới mắt cô. Trong đó viết “Curtis Caldwell, một trong các luật sư của văn phòng luật Keller, Roland và Smythe. Tháng sau chuyển chuyên từ Texas đến New York. Tìm một căn hộ cho người độc thân giữa các con đường 65, 72 và đại lộ số Năm. Có thể coi nhà trong ngày hôm nay.”

Lacey đưa mắt âm thầm cảm ơn Rick và nói lại với Isabelle:

- Tôi có thể đưa một người đến gặp bà. Hãy cầu may đi. Tôi không biết chắc, nhưng tôi có linh tính có thể chúng ta có được người mua rồi đó.

*

**

- Có một ông tên Caldwell đang chờ cô, cô Farrell, - người gác cổng tên Patrick báo cho Lacey khi cô vừa bước xuống xe tắc xi.

Qua cánh cửa kính đục, cô nhìn thấy thân hình mảnh khảnh của một người đàn ông độ bốn mươi tuổi đang gõ gõ tay trong hành lang ra vào.

- Cảm ơn trời, cũng may là tôi đi sớm 10 phút.

Patrick mở cửa ra vào cho cô.

- Tôi phải báo cho cô một trục trặc nhỏ, - anh ta nói trong tiếng thở dài. - Máy điều hoà hư rồi và họ đang sửa nó. Ở trong đó nóng nực lắm. Xin cô tin tôi, tôi sẽ về hưu vào tháng Giêng tới đây và cũng đã đến lúc rồi đây. Bốn mươi năm với công việc này quá đủ cho tôi rồi.

“Hết chỗ nói!” Lacey thâm nghĩ. “Không có điều hoà vào một ngày oi bức như thế này. Tôi hiểu tại sao người đó có vẻ sốt ruột như thế. Điều này là một điềm không hay cho việc mua bán”.

Trong vài giây, cái khoảnh khắc đủ để cho Lacey đi vào trong hành lang đến trước mặt Caldwell. Đó là người đàn ông với nước da sạm nắng, tóc vàng xám tro cùng với đôi mắt xanh da trời thật lọt mà cô cảm giác đã gặp ở đâu đó khiến cô hơi do dự đôi chút.

Nhưng khi cô đến và tự giới thiệu mình, một nụ cười thật tươi hiện trên khuôn mặt của Curtis Caldwell. Ông ta còn nói đùa với cô nữa chứ.

- Cô hãy nói thật với tôi đi, cô Farrell, hệ thống điều hoà không khí thường trở chứng như thế trong toà nhà này phải không?

*

**

Lúc Lacey điện cho Isabelle Waring để định giờ giấc của cuộc hẹn, bà này cho cô biết là bà sẽ có mặt trong phòng đọc sách và cô hãy vào căn hộ với cái chìa khoá riêng của cô.

Khi bước ra khỏi thang máy cùng Caldwell, Lacey đã cầm sẵn chìa khoá trong tay. Cô mở cửa ra và nói lớn tiếng.

- Là tôi đây bà Isabelle à,- Và cô bước vào trong phòng đọc sách, Caldwell theo sau.

Isabelle đang ngồi tại bàn làm việc nhỏ trong phòng này, lưng xoay ra cửa. Một cặp xếp hồ sơ bằng da được mở ra để cạnh bà, nhiều trang giấy để la liệt trên cái tủ. Isabelle không quay đầu hay xoay người lại để đáp lời chào của Lacey. Bà chỉ nói bằng giọng nặng nề.

- Xin cô cứ tự nhiên và làm như thể tôi không có mặt ở đây.

Trong khi dẫn người khách đi xem căn hộ, Lacey cắt nghĩa vắn tắt sở dĩ căn hộ được rao bán vì nó là tài sản của cô con gái bà Isabelle và nàng đã chết hồi mùa đông năm ngoái trong một tai nạn xe hơi.

Câu chuyện này hình như đã làm cho Caldwell chú ý hơn mức bình thường. Ông có vẻ rất thích nơi đây và không thắc mắc gì với cái giá sáu trăm ngàn đô la. Sau khi quan sát thật kỹ tầng trên, ông nhìn qua cánh cửa sổ căn phòng đọc sách nhỏ và nói với Lacey:

- Cô nói là cô có thể giao nhà vào tháng sau đúng không?

- Đúng vậy,- Lacey đáp lại. Ông ta bắt đầu trả giá đây, cô thầm mong.

- Tôi không thích trả giá cô Farrell à. Tôi sẵn sàng mua với mức giá đó với điều kiện tôi phải chắc là có thể dọn đến vào đầu tháng tới.

- Chúng ta hãy nói chuyện với bà Waring đi,- Lacey đáp lại. cô không tỏ vẻ ngạc nhiên trước lời nói đó. Như cô đã cắt nghĩa cho Rick hồi hôm qua, có nhiều việc xảy đến vào lúc mà ta không bao giờ ngờ tới.

Isabelle không trả lời ngay khi cô gõ cửa căn phòng đọc sách. Lacey xoay lại nói với người khách:

- Thưa ông Caldwell, xin ông vui lòng ngồi chờ tôi trong phòng khách được không. Tôi cần trao đổi với bà Waring một chút.

- Được chứ, thưa cô.

Lacey mở cánh cửa, liếc nhìn bên trong. Isabelle vẫn ngồi nơi bàn làm việc, nhưng giờ đây, đầu bà cúi xuống, trán gần đụng các trang giấy để ngay trước mặt. Hai vai bà run lên.

- Cô đi đi,- bà thì thầm.- Hiện giờ tôi không thể nào nói về chuyện đó được.

- Bà Isabelle à,- cô nói thật nhỏ nhẹ.- Điều này quan trọng lắm. Người này muốn mua căn hộ nhưng có một điều kiện mà tôi cần phải bàn trước với bà.

- Thôi cô đừng nói gì nữa hết. Bây giờ tôi không muốn bán nó nữa. Tôi cần phải ở lại đây thêm một ít lâu nữa.- Giọng Isabelle có vẻ hơi căng thẳng.- Tôi xin lỗi nghe Lacey nhưng hiện giờ tôi không muốn nói đến chuyện này nữa. Cô làm ơn trở lại vào lúc khác đi.

Lacey nhìn đồng hồ. Đã gần bốn giờ rồi.

- Bây giờ tôi sẽ trở lại,- cô không muốn tranh cãi với bà ta nên đặt một cái hẹn. Hiển nhiên là bà ta gần như muốn khóc.

Cô đóng cửa lại sau khi ra khỏi căn phòng. Curtis Caldwell vẫn đứng trong

hành lang giữa phòng đọc sách và phòng khách.

- Bà ta không muốn bán căn hộ nữa à?- Giọng ông ta biểu lộ sự ngạc nhiên. Tôi cứ tưởng là bà ta...

Lacey liền cắt ngang câu nói của ông ta.

- Xin ông xuống dưới cùng tôi được không?- Cô thì thầm.

Họ ngồi trong hành lang của toà nhà trong vài phút.

- Tôi tin chắc là mọi chuyện sẽ êm xuôi thôi, - cô nói để cho ông ta an tâm.- Chiều nay tôi sẽ trở lại để nói chuyện với bà ta. Bà ta vừa phải chịu một thử thách thật đau buồn nhưng bà ta sẽ trấn tĩnh lại thôi. Ông có thể cho tôi số điện thoại để tôi liên lạc với ông vào tối nay được không?

- Tôi đang ở khách sạn Waldorf Towers, tại căn hộ dành cho văn phòng luật Keller, Roland & Smythe.

Họ đứng lên, chuẩn bị ra về.

- Xin ông đừng lo, mọi việc sẽ êm xuôi thôi mà.- Lacey hứa như thế. - Rồi ông sẽ thấy.

Nụ cười của người khách thật khả ái và đầy tin tưởng.

- Tôi không hề nghi ngờ điều đó. Tôi giao cô trọn quyền hành động cô Farrell à.

*

* *

Ông ta rời khỏi toà nhà để đi bộ từ đường 70 đến khách sạn Essex trong khu vực phía Nam công viên trung tâm rồi bước đến một trạm điện thoại công cộng.

- Bà ta đã tìm ra cuốn nhật ký rồi. Nó nằm trong cặp hồ sơ bằng da, đúng như ông đã nói. Về chuyện bán căn hộ, hình như bà ta đang dỗi ý, nhưng cô giao dịch địa ốc nói là tối này sẽ trở lại đó để thuyết phục bà ta.

Rồi ông ta lắng nghe ai đọc nói nơi đầu dây bên kia.

- Tôi sẽ lo,- ông ta trả lời và gác máy.

Sau đó Sandy Savarano, người tự xưng mình là Curtis Caldwell đi đến một quán rượu và gọi cho mình một ly xốt.

Trang nhật ký đẫm máu

Dịch giả: Võ Liên Phương

Chương 3

Với một chút lo âu, đến sáu giờ chiều Lacey điện thoại cho Isabelle Waring. Nàng cảm thấy nhẹ người khi nhận thấy bà ta đã bình tĩnh trở lại.

- Bây giờ cô có thể đến được rồi.- Bà nói với Lacey như thế.- chúng ta sẽ nói về chuyện đó, nhưng dù cho tôi không bán căn hộ, tôi cũng không thể nào

rời ngay khỏi nơi đây được. Có một điều gì đó hết sức đáng lo ngại trong cuốn nhật ký của Heather, và có thể nó mang một ý nghĩa nào đấy.

- Tôi sẽ đến đó vào lúc bảy giờ,- Lacey trả lời.

- Xin cô đừng thất hẹn với tôi nhé! Vì tôi muốn đưa cho cô coi những gì tôi vừa khám phá được. Cô hãy vào nhà bằng cái chìa khoá riêng của cô, tôi sẽ chờ cô trong phòng đọc sách nhỏ trên lầu.

Rick khi đi ngang qua phòng làm việc của Lacey, nhận thấy vẻ bối rối của cô, mới bước vào và ngồi xuống ghế.

- Có vấn đề gì thế?

- Cũng khá nghiêm trọng đấy. Cô mới tả lại cho anh biết thái độ của bà Isabelle Waring và nỗi lo sợ của cô về sự bất thành trong vụ mua bán này.

- Có thể nào làm cho bà ta thay đổi ý kiến được không?- Anh sốt sắng hỏi. Lacey thấy mặt anh ta trở nên trầm ngâm, biểu lộ sự lo âu mà cô chắc là bà Waring và cô không phải là nguyên nhân của sự việc. Công ty Parker & Parker sẽ mất đi một khoản lợi tức đáng kể nếu Caldwell không mua được căn hộ đó. Đó mới chính là điều làm cho anh ta lo lắng.

Cô đứng lên, định lấy áo vét của mình. Hồi chiều nay, trời cũng khá mát mẻ nhưng dự báo thời tiết cho biết là nhiệt độ có thể hạ thấp xuống một cách đột ngột vào lúc tối.

- Chúng ta hãy chờ xem sao!- Cô trầm nghĩ.

- Cô đi đó à? Nhưng tôi cứ nghĩ là cô có hẹn với bà ta lúc bảy giờ kia mà.

- Tôi sẽ quốc bộ đến đó và trên đường tôi sẽ uống một tách cà phê. Tôi muốn sắp xếp lại các lý lẽ của tôi cho thật vững chắc.- cô đáp lại,- thôi hẹn gặp lại sau nghe Rick.

*

**

Cô đến trước hai mươi phút, nhưng quyết định vẫn cứ lên đó như thường. Patrick người gác cửa đang bận tay với một vụ giao hàng. Anh ta mỉm cười với cô và ra hiệu cho cô lên thang cầu thang máy.

Chính ngay lúc cô mở cửa và gọi tên Isabelle thì cô nghe được tiếng la và tiếng súng nổ. Trong một giây đồng hồ cô đứng im và bản năng sinh tồn bắt cô đóng cửa lại để chui vào trống trong ngăn tủ quần áo trước khi Caldwell chạy xuống cầu thang và phóng người trong hành lang với khẩu súng trên tay và cặp hồ sơ bằng da được kẹp trong nách.

Sau đó, cô tự hỏi không biết cô đã nghe hay tưởng chừng đã nghe được tiếng nói của người cha mình vang lên trong đầu: “Hãy đóng cửa lại đi Lacey! Đừng để cho hắn vào được trong phòng”. Có phải chính ông đã cho cô cái sức mạnh cần thiết để nắm giữ cánh cửa và gài chốt lại trong khi Caldwell cố hết sức mình mở nó ra.

Cô tựa người vào thành cửa, nghe tiếng chìa khoá được tra vào ổ, nhớ lại

ánh mắt sát nhân màu xanh kia trong lúc hai người đang đối mặt nhau.
Isabelle!

Phải báo cho cảnh sát mới được... phải tìm sự cầu cứu của một ai đó.
Với bước đi loạng choạng, cô di lên cầu thang xoắn ốc, băng ngang qua phòng đọc sách nhỏ được trang trí với các màu mặn và ngà, bước vào trong phòng để thấy Isabelle nằm vắt ngang trên giường. Máu chảy lênh láng trên sàn nhà.

Isabelle vẫn còn nhúc nhích, cố lôi từ dưới cái gối ra một xấp giấy dính đầy máu.

Lacey muốn nói với bà là cô sẽ chạy đi tìm người cấp cứu... rằng mọi chuyện sẽ êm xuôi thôi... nhưng Isabelle cố hết sức mình để nói “Lacey... đưa.. cuốn nhật ký...cho ba của nó.” Bà nói như muốn nghẹt thở, cố tìm cho được hơi để thở “Chỉ đưa cho ông ấy mà thôi...chỉ một mình ông ấy thôi. Cô đã đọc cho ông ấy... Đưa cho ông ấy xem... nơi mà...” Giọng của bà yếu quá rồi. Bà đang cố ngóp một ít không khí, như muốn đẩy lùi thần chết. Mắt của bà trở nên đục và Lacey quỳ xuống cạnh bà. Còn lại chút sức tàn của mình, Isabelle bóp tay cô: “Cô hãy thề đi... tôi van xin cô... Hãy nói với ông ấy là...!”

- Tôi thề với bà đó Isabelle, tôi xin thề với bà- Lacey trả lời bằng một giọng chìm trong tiếng nấc.

Bỗng nhiên bàn tay cô được buông lỏng ra và cô biết là bà Isabelle đã chết rồi.

*

**

- Khá chưa Lacey?

- Tôi nghĩ là đỡ hơn rồi đấy.

Cô đang ở trong phòng đọc sách, ngồi trong một ghế bành đối diện với bàn làm việc mà Isabelle đã ngồi cách đây vài giờ mà thôi, đầu cúi xuống cặp hồ sơ.

Curtis Caldwell đã lấy nó đi rồi. Khi nghe tiếng của cô có lẽ hắn đã chụp lấy nó mà không biết là Isabelle đã rút ra vài trang và dù cho bà không xem nó kỹ nhưng chúng có vẻ khá nhiều đấy.

Những trang giấy mà cô lượm được trong phòng, giờ đây đang nằm gọn trong cặp da của cô. Isabelle đã bắt cô thề là chỉ đưa các thứ này cho bố Heather và chỉ một mình ông ấy mà thôi. Bà muốn chỉ cho cô xem một cái gì đó khá đặc biệt trong cuốn nhật ký để lại. Nhưng mà cái gì mới được? Cô có cần phải khai điều này với cảnh sát không?

- Lacey, cô hãy uống một ít cà phê đi, cô đang cần đến nó.

Ngồi xồm bên cạnh, Rick đưa cho cô một cái tách đang bốc khói. Anh ta vừa giải thích cho các viên thanh tra cảnh sát rằng anh ta không hề nghi ngờ cú

điện thoại của người đàn ông tự xưng thuộc phòng luật sư Keller, Roland & Smythe, cho biết là hắn sẽ rời bang Texas để đến làm việc lại New York.

- Chúng tôi đã có rất nhiều vụ làm ăn với văn phòng luật sư này,- anh cho biết.- Vì thế tôi nghĩ là không cần phải gọi lại để xác minh.

- Và cô có chắc là cô thấy chính ông Caldwell đã chạy ra khỏi căn hộ này không, cô Farrell?

Người lớn tuổi nhất trong hai viên thanh tra, vào khoảng năm mươi tuổi, dáng mập mạp nhưng rất lanh lợi. Lacey thầm nghĩ, cô để cho đầu óc mình mông lung. Ông ấy giống người diễn viên, bạn của bố mình ấy mà, người đóng vai bố trong vở kịch My fair lady. Ông ấy hát bài Get me To The Church On Time. Không nhớ ông đó tên gì nữa?

- Sao cô Farrell?- Giọng của ông thanh tra già có vẻ sốt ruột.

Lacey trở về với thực tại. Ông thanh tra Ed Sloane- đó là tên của ông ấy- cô nhớ lại được cái tên của viên thanh tra nhưng không tài nào nhớ được cái tên của người diễn viên kia. Nhưng ông ấy đã hỏi mình gì thế nhỉ? Ờ phải rồi. Curtis Caldwell có phải là người đàn ông mà mình thấy chạy ra từ căn phòng của Isabelle không?

- Tôi chắc chắn là ông ấy,- cô trả lời.- Ông ta cầm một khẩu súng và kẹp một cặp hồ sơ bằng da trong nách.

Lacey muốn tát cho mình một cái quá đi thôi! Cô đã đề cập đến cuốn nhật ký, cô phải suy nghĩ cho thật kỹ trước khi trả lời mới được.

- Cặp hồ sơ bằng da à?- Giọng của viên thanh tra trở nên đanh thép.- Cặp hồ sơ gì thế? Đây là lần đầu tiên cô nói đến vật này đấy.

Lacey thở dài.

- Tôi không biết nữa. Cái đó nằm mở trên bàn làm việc của Isabelle lúc trưa nay. Loại cặp hồ sơ được gài bằng một sợi dây kéo. Isabelle đang đọc cái gì đó có trong đó khi chúng tôi bước vào trong phòng.

Đúng ra cô cũng phải nói đến các trang giấy có trong cặp hồ sơ mà Caldwell đã lấy đi. Tái ao cô lại bỏ qua các thứ đó chứ? Chỉ đơn giản là vì cô đã thề với Isabelle rằng cô sẽ đưa các thứ đó cho bố của Heather. Isabelle đã cố đấu tranh trên mạng sống của mình để bắt Lacey hứa cho bằng được. Cô không thể nào nuốt lời thề kia được...

Bất ngờ các ngón chân cô phát run lên. Cô cố hết sức để kiềm chúng lại, cố đè hai bàn tay lên đầu gối nhưng cơn run còn mạnh thêm lên.

- Tôi nghĩ là chúng ta cần phải gọi bác sĩ cho cô mới được, cô Farrell à, - ông Sloane nói.

- Tôi chỉ muốn về nhà mà thôi.- Lacey thì thầm. – Tôi van xin các ông, các ông hãy cho phép tôi về nhà đi.

Cô nhìn thấy Rick thì thầm cái gì đó với viên thanh tra để cô không nghe được. Cô mới chà hai bàn tay vào lòng bàn tay cô nhót nhọt. Cô nhìn xuống

và la toáng lên. Cô không biết hai bàn tay cô dính đầy máu của Isabelle.

- Ông Parker sẽ đưa cô về nhà,- viên thanh tra báo với cô.- Ngày mai chúng ta sẽ gặp lại, sau khi cô đã nghỉ ngơi để lấy lại sức.

Lacey có cảm tưởng là ông nói lớn tiếng lắm. Mà có đúng là lớn tiếng không? chỉ tại vì cô nghe có mỗi tiếng hét của Isabelle “Không...”.

Xác của Isabelle còn nằm trên giường không, trong tư thế cong queo tại chỗ cũ?- Lacey tự hỏi.

Lacey cảm thấy người ta nhắc hai tay cô để diu đi.

- Thôi đi nào Lacey,- Rick nói.

Ngoan ngoãn Lacey đứng lên, để cho người ta diu ra cửa, sau đó đi xuống dưới nhà. Lúc trưa này, Curtis Caldwell còn đứng tại nơi cửa ra vào. Hắn nghe Isabelle nói là bà không muốn bán căn hộ nữa.

- Ông ấy không đứng chờ tại phòng khách,- cô nói.

- Ai vậy?- Rick hỏi.

Lacey không trả lời. Bỗng nhiên cô nhớ đến cái cặp hồ sơ của mình. Cái cặp mà cô đã nhét các trang của cuốn nhật ký.

Cô nhớ đến sự tiếp xúc với các tờ giấy trong bàn tay cô, các tờ giấy bị vò và nhầy nhụa đó. Đó là lý do tại sao tay cô dính đầy máu. Thanh tra Sloane hỏi cô có đụng đến người Isabelle không.

Có thể tại vì ông thấy trên tay cô dính đầy máu, cũng có thể là cặp da của cô cũng thế. Lacey trong khoảng khắc đã hoàn toàn tỉnh táo trở lại. Nếu cô nhờ Rick đi lấy cái cặp đó trong ngăn tủ, anh ta sẽ thấy vết máu dính nơi tay rách. Vì thế cô buộc lòng phải tự mình đi lấy nó, cố làm việc đó mà không ai biết hết.

Đèn flash chớp lia lịa. Có rất nhiều người đang lằng xằng tại đây. Họ chụp hình, tìm lấy các dấu tay, rắc bột trên các bàn. Isabelle chắc sẽ không bằng lòng với việc đó đâu, Lacey nghĩ thầm, vì bà ta là một người ngăn nắp.

Cô đứng nơi chân cầu thang, ngược mắt nhìn lên tầng trên. Isabelle còn nằm trên đó không? Người ta có che cái xác của bà lại chưa?

Tay của Rick choàng thật chắc quanh người cô.

- Thôi chúng ta đi đi Lacey,- anh ta nói trong khi đẩy cô bước ra cửa.

- Họ đi lại ngăn tủ, nơi cô đã bỏ cái cặp da của mình. Lacey tự nhủ là không được để cho anh ta giúp mình lấy nó lại. Lách người ra, cô mở cánh cửa và nắm lấy cái cặp da bằng tay trái.

- Cô đưa đây tôi cầm dùm cho,- Rick bảo cô như thế.

Không cần nhắc, cô tì người vào anh ta, buộc anh ta phải diu cô trong khi tay cô vẫn nắm chặt cái cặp.

- Lacey, tôi sẽ đưa cô về,- Rick hứa với cô.

Cô có cảm tưởng là mọi người đang nhìn cô, thấy bàn tay dính đầy máu của cô. Một tên trộm có thể nào có được cái cảm nghĩ đó không? Hãy trở lại đi

Lacey. Đưa cho họ các tờ giấy của cuốn nhật ký đó đi, cô không có quyền đem chúng đi, một giọng trong nội tâm bảo cô như thế.

Chính máu của Isabelle dính trên các trang giấy đó. Tôi cũng không có quyền đưa chúng ra, cô thầm nghĩ trong nỗi tuyệt vọng.

Khi họ ra đến hành lang, một viên cảnh sát trẻ tiến đến trước mặt họ nói.

- Tôi sẽ đưa cô về bằng xe, cô Farrell à. Thanh tra Sloane muốn thấy cô về đến nhà thật an toàn.

*

**

Căn hộ của Lacey nằm trên đại lộ East End, ở ngang tầm với đường 79. Khi họ về đến đó, Rick muốn lên phòng cô, nhưng cô từ chối.

- Tôi sẽ đi nghỉ ngay bây giờ, cô báo cho anh ta và lắc đầu quây quây khi anh bảo rằng cô không được ở một mình như thế này.

Rốt cuộc thì anh cũng phải nhượng bộ.

- Thôi, tôi sẽ gọi cho cô vào sáng sớm mai vậy, - anh hứa.

Cô ở tận trên tầng bảy và chỉ có một mình cô trong thang máy lúc lên, làm cho cô cảm tưởng nó lâu đến vô tận. Cái hành lang làm cho cô nhớ lại khoảnh khắc đến căn hộ của Isabelle, cô ngó dáo dác với ánh mắt sợ sệt, rồi bước đi cho thật lẹ.

Một khi vô được trong nhà, cô liền nhét cái cặp dưới ghế dài. Các cửa sổ nhìn xuống East River. Lacey đứng thật lâu trước một cửa đó, ngắm nhìn các ngọn đèn phản chiếu trên mặt nước. Mặc cho mình đang run rẩy, cô vẫn mở cửa sổ ra hít một hơi thật dài cái không khí mát mẻ của đêm tối. Cái cảm giác không thực đang chiếm lấy người cô trong lúc này từ từ tan biến, nhường chỗ cho sự kiệt sức mà cô chưa hề biết trong đời. Xoay người lại, cô nhìn đồng hồ. Mười giờ rưỡi rồi. Chưa đầy hai mươi bốn giờ trước đây, cô đã không thèm nghe điện thoại khi Isabelle gọi đến. Kể từ giờ, Isabelle sẽ không bao giờ gọi điện cho cô nữa...

Lacey đứng trân người. Cánh cửa! Cô có khoá nó kỹ không? Cô chạy lại kiểm tra. Khoá rồi, nhưng để cho chắc ăn, cô gài thêm cái then và chặn cái ghế dưới tay vịn. Cô bắt đầu run trở lại. "Tôi đang sợ đây!" Cô thầm nghĩ và hình dung đến máu của Isabelle Waring từng dính đầy hai tay cô.

Phòng tắm của cô khá rộng đối với một căn hộ trong thành phố New York này. Hai năm trước đây, ngoài các sửa chữa lặt vặt, cô còn cho đặt thêm một bồn tắm jacuzzi thật tiện nghi. Vì thế, nhất là tối nay, cô không hề hối tiếc khoản chi tiêu này, trong khi hơi nóng bắt đầu làm mờ tầm nhìn.

Cô cởi quần áo ra, bỏ chúng xuống sàn, để ngâm mình trong bồn nước nóng sau một tiếng thở dài sướng khoái, chà thật kỹ hai bàn tay dưới vòi nước. Rồi sau đó cô mới nhấn cái nút để tạo ra vòng nước xoáy.

Một thời gian lâu kể tiếp khi cô đã mặc xong cái áo choàng tắm, Lacey mới

nghe đến các trang giấy dính máu đang nằm trong cặp của cô.

Không phải bây giờ, không phải lúc này.

Chưa rút bỏ được nỗi sợ hãi đã chiếm lấy cô từ lúc đầu đêm tối, cô nhớ là mình có một chai xốt trong tủ rượu. Cô lấy nó ra, rót vào một cái tách, cho thêm nước rồi để vào lò vi ba. Ba cô nói là không gì bằng một ly rượu nóng để làm cho người tỉnh trở lại. Tuy nhiên cô có một phương cách tuyệt vời hơn nếu cho thêm đinh hương, đường và quế.

Dù không có các gia vị kia, rượu cũng làm trong nhiệm vụ của nó. Thật mau chóng, Lacey cảm thấy khoẻ người trở lại và ngủ như chết sau khi vừa tắt ngọn đèn.

Nhưng cô lại bật thức dậy ngay khi nghe tiếng hét. Cô mở cửa ra vào căn hộ của Isabelle Waring, cúi người xuống nhìn cái xác của người chết trong khi Curtis Caldwell chĩa súng vào đầu cô.

Cô phải định thần một lúc để nhận ra tiếng vang chói tai kia là chuông của điện thoại đang reo. Vẫn chưa hết run, cô nhắc máy lên nghe. Và Jay, người anh rể cô lên tiếng:

- CHÚNG TÔI vừa ăn tối ngoài phố về và nghe các tin về cái chết của Isabelle Waring, - anh ta nói.- Họ nói là có một nhân chứng, một phụ nữ trẻ có thể nhận dạng được kẻ sát nhân. Lacey ơi, tôi hy vọng rằng không phải là cô chứ.

Nỗi lo âu trong giọng nói của Jay làm cho cô an lòng.

- Đúng, là tôi đây,- cô trả lời.

Sau đó một sự im lặng dài lê thê. Anh ấy mới nói thật nhỏ nhẹ.

- Làm nhân chứng không hay chút nào đâu.

- Nhưng anh phải nghĩ là chuyện đó xảy ra ngoài ý muốn của tôi mà.

- Kì muốn nói chuyện với cô đây. Hiện giờ tôi không muốn nói chuyện với ai hết,- Lacey cho biết vì cô chắc là người chị rất dễ thương và đang lo âu của mình sẽ hỏi đủ thứ chuyện, buộc cô phải kể hết mọi thứ một lần nữa toàn bộ sự việc từ chuyện cho người coi nhà, tiếng hét và việc nhìn thấy kẻ đã giết chết Isabelle.

- Jay à, hiện giờ tôi không thể nói chuyện được, Kì sẽ hiểu cho tôi mà.

Cô gác máy, nằm dài trong bóng tối, từ từ bình tĩnh trở lại, cố tìm lại giấc ngủ nhưng vẫn đông tai, sợ phải nghe thấy tiếng hét khác tiếp theo sau là tiếng bước chân chạy trong hành lang.

Caldwell.

Điều cuối cùng mà cô còn nhớ trước khi chìm trong giấc ngủ là lời nhận xét của Jay trong điện thoại. Anh ấy nói làm nhân chứng không bao giờ là một điều hay cả. Tại sao anh ấy lại nói câu nhận xét đó ra cho cô nghe?

*

**

Sau khi để Lacey tại hành lang của toà nhà, Rick Parker đi tắc xi về thẳng nhà anh tại góc khu Tây công viên trung tâm và đường 67. Anh biết trước và rất lo sợ những gì đang chờ đón mình. Vào giờ này, thông tin về cái chết của Isabelle Waring đã được loan báo trên các bảng tin tức. Phóng viên đang chầu chực trước toà nhà khi anh cùng Lacey bước ra và chỉ một chút nữa thôi là họ có thể quay được cảnh anh cùng cô ta đang leo lên xe cảnh sát. Trong trường hợp đó, bố anh sẽ biết được chuyện gì vì lúc nào ông cũng xem chương trình tin tức lúc mười giờ đêm. Rick nhìn đồng hồ: đã mười một giờ thiếu mười lăm.

Như thường lệ, ngọn đèn báo của máy trả lời nhấp nháy trong căn phòng tối thui. Anh nhấn nút và bức tin nhắn của bố anh được phát ra: “Dù con về bất kỳ vào giờ nào đi nữa, con phải điện cho ba ngay”.

Đôi bàn tay của Rick dầm mồ hôi đến mức anh phải lau vào trong khăn tay trước khi cầm điện thoại lên. Ba anh trả lời ngay với tiếng chuông đầu tiên.

- Trước hết, ba hãy hiểu là chuyện này xảy ra ngoài ý muốn của con,- anh nói bằng một giọng bị ngắt quãng và the thé khác thường. - Con phải đến đó. Lacey đã khai là chính con cho cô ta số điện thoại của Caldwell nên họ mới gọi con đến.

Rick nghe một hồi lâu giọng nói giận dữ của người bố mình và thừa lúc có khoảng trống anh ngắt lời ngay:

- Ba à, con nói là ba không nên lo lắng làm gì. Mọi việc đều tốt. Không một ai biết là con có quan hệ với Heather Landi.

Trang nhật ký đẫm máu

Dịch giả: Võ Liên Phương Chương 4

Sandy Savarano, người mà Lacey biết dưới cái tên Curtus Caldwell đang rời căn hộ của Isabelle Waring bằng cầu thang cấp cứu xuống đến tầng hầm và đi khỏi đó bằng đường dành cho nhân viên. Một việc làm rất liều lĩnh, nhưng đôi khi người ta phải đánh liều.

Với bước chân hồi hã, hắn ra đại lộ Madison, cái kẹp hồ sơ bằng da được ôm sát trong người. Hắn gọi một chiếc tắc xi đi đến một khách sạn nhỏ trên đường 29, nơi mà hiện giờ hắn đang ở đó. Một khi vào trong rồi hắn liệng cái kẹp hồ sơ lên giường và tự ban thưởng cho mình một ly xốt gần đầy. Hắn uống một hơi hết nửa ly và nhâm nhi phần còn lại. Đây là nghi thức mà hắn thường tuân thủ sau một việc làm thuộc loại này.

Cầm ly rượu xốt, hắn cầm cái kẹp hồ sơ lên và ngồi xuống một ghế bành thật êm được đặt trong căn phòng. Cho đến sự trục trặc sau cùng, việc này không có vẻ gì khó hết. Hắn đã vào trong tòa nhà mà không để cho người gác cửa thất mật khi người này diu một bà già ra một chiếc tắc xi. Hắn đã vào được trong tòa nhà nhờ cái chìa khóa mà hắn đã chôm được trên bàn ở cửa ra vào trong khi Lacey Farrell nói chuyện với và Isabelle Waring trong phòng đọc sách.

Hắn đã thấy người đàn bà đó trong phòng, đang nằm dài trên giường, mắt nhắm lại. Cái kẹp hồ sơ bằng da được để trên chiếc bàn ngay đầu giường. Khi bà ta thấy hắn bước vào bà vùng dậy định bỏ chạy, nhưng hắn đã chặn ngay cửa rồi.

Bà không la. Không, bà hoảng hốt đến tột cùng. Đó là điều hắn thích nhất: Nỗi sợ hãi man rợ trong ánh mắt, sự xác tín là mình không thể trốn thoát được và cái chết đang đến gần. Hắn đã tận hưởng cái khoảng khắc đó. Hắn thích rút thật chậm rãi khẩu súng của mình ra, mắt nhìn thẳng vào mặt nạn nhân và nhắm cho thật kỹ. Khoảng thời gian tiếp xúc chớp nhoáng đó cái khoảng khắc hết sức ngắn ngủi đó, giữa hắn và mục tiêu trước khi hắn siết cò, kích thích hắn đến tê người.

Hắn lấy lại hình ảnh của Isabelle trong lúc bà ta cố thoát khỏi tay hắn, chạy lại cái giường, lưng tựa vào các gối, đôi môi định nói điều gì đó. Sau cùng đứng ngay lúc hắn bóp cò, chỉ một tiếng la: Không! Hòa lẫn vào tiếng gọi khác đến từ phía dưới.

Một cách bực dọc, các ngón tay của Savarano gõ gõ trên bìa của các kẹp hồ sơ. Tại sao Lacey Farrell lại xuất hiện đúng vào lúc đó kia chứ? Không có mặt cô ta thì mọi chuyện đã êm xuôi cả rồi. Đúng là một thằng ngu, hắn tự

trách mình như thế, bị bắt buộc phải trốn chạy. Nhưng hắn đã lấy được cuốn nhật ký và đã giết chết Isabelle rồi còn gì nữa, đó là các công việc mà người ta muốn hắn thực hiện. Nếu như cô kia trở nên quá rắc rối thì hắn sẽ tìm cách hạ sát luôn Lacey Farrell... Hắn sẽ làm những gì hắn cần phải làm, nó nằm trong phần hành động của công việc.

Thật chậm rãi, Savarano kéo sợi dây gài cái kẹp hồ sơ và nhìn vào bên trong. Các trang giấy được gắn thật cẩn thận trong các khoen, nhưng chỉ cần liếc qua hắn cũng thấy được các trang này đều trắng tinh.

Hết sức sửng sốt, hắn ngấm nhìn nó một lúc lâu. Sau đó hắn mới lật từ trang một, cố tìm cho ra một tờ có chữ viết trên đó. Tất cả các trang đó còn nguyên, không một trang nào được viết cả. Các trang thật sự của cuốn nhật ký có thể còn nằm lại trong căn hộ kia, hắn chợt hiểu ra. Nhưng phải làm sao đây? Suy nghĩ, hắn phải nặn óc để suy nghĩ cho ra.

Bây giờ đã quá trễ để đi tìm các trang đó. Nhưng hắn phải nghĩ cho ra cách để lấy bằng được các tờ giấy đó. Không thể khác được!

Nhưng cũng không phải quá trễ để biết chắc rằng Lacey Farrell không bao giờ có cơ hội nhận dạng được hắn trước tòa. Việc này không làm cho hắn ghê tởm một chút nào cả. Trái lại đằng khác...

Trang nhật ký đẫm máu

Dịch giả: Võ Liên Phương Chương 5

Mặt trời ló dạng khi Lacey Farrell vừa chìm vào trong giấc ngủ, một giấc ngủ thật nặng nề, đầy những cơn ác mộng, với những chiếc bóng di chuyển trong các hành lang dài vô tận, những tiếng thét kinh hoàng vang lên từ đằng sau các cánh cửa được đóng kín.

Vào lúc bảy giờ thiếu mười lăm, khi cô thức dậy, cô cảm thấy thật sự nhẹ nhõm dù cô biết chắc những gì đang chờ đón cô trong buổi sáng nay. Thanh tra Sloane đã yêu cầu cô đến trụ sở cảnh sát để cho các họa sĩ vẽ chân dung phác họa về Curtis Caldwell.

Vẫn mặc áo ngủ, cô ngồi cạnh cửa sổ, nhâm nhi tách cà phê của mình, mắt nhìn những chiếc xà lan đang di chuyển thật chậm chạp ở bên dưới sông East. Lacey biết có một chuyện thuộc diện ưu tiên số một: Đó là cuốn nhật ký.

Ta phải làm gì bây giờ? Isabelle tin chắc là trong đó có một thông tin chứng minh Heather chết không phải do tai nạn. Curtis Caldwell đã ăn cắp cái kẹp hồ sơ bằng da sau khi hạ sát Isabelle.

Có phải hắn giết bà ta chết vì sợ rằng bà đã khám phá điều gì đó khi đọc cuốn nhật ký của đứa con gái mình? Có phải hắn đã lấy đi cái mà hắn tưởng là cuốn nhật ký, để đảm bảo việc không có người nào khác đọc được nó?

Mình phải giao chúng lại cho cảnh sát mới được, cô tự nhủ. Nhưng vẫn còn có một cách khác để làm việc này trong lúc vẫn tôn trọng lời hứa với Isabelle.

*

* *

Đến hai giờ, Lacey đang ở trong văn phòng làm việc của Sở cảnh sát, ngồi đối diện với thanh tra É Sloane và viên phụ tá Nick Mars của ông ấy. Sloane có vẻ mệt mỏi giống như thể ông đã gấp rút làm một việc gì đó. Trừ phi ông ta hút thuốc quá nhiều, Lacey nghĩ. Mặc dù ông ta chưa hề đốt một điếu thuốc trước mặt cô bao giờ, nhưng lúc nào gói thuốc cũng lú ra khỏi cái túi áo nơi ngực ông ta.

Nick Mars thuộc một tuýp người khác. Anh ấy làm cô nhớ lại một cầu thủ bóng bầu dục ở trường đại học mà cô đã si mê một thời gian khi mới mười tám tuổi. Mars chưa đến ba mươi tuổi, có khuôn mặt tròn, đầy tàn nhang, một ánh mắt ngây thơ và nụ cười tự phát nhưng hay hơn cả là anh rất dễ mến. Nói cho đúng, có dám thề là anh chàng đóng vai trò cảnh sát tử tế cùng với người hung tợn trong các cuộc hỏi cung. Ed Sloane quát tháo inh ỏi, làm

ra vẻ giận dữ lắm vậy; còn Mars tham gia vào trò chơi bằng cách làm dịu con thịnh nộ kia, lúc nào cũng điềm đạm và tốt bụng. Cô ở đây hơn một giờ vì lúc này đã ba giờ rồi và có đủ thời giờ để suy nghĩ đến mà kịch được dựng cho riêng cô. Trong lúc cô mô tả gương mặt của Curtis Cadwell cho người họa sĩ, Sloane tỏ ra bức bối vì cô tả không được chính xác như ý muốn.

- Hắn không có sẹo, không có dấu vết gì đặc biệt hoặc hình xăm nào hết, - cô cắt nghĩ cho người họa sĩ biết. - Ít ra đó là theo cách nhận xét của tôi. Tất cả những gì tôi có thể nói cho anh ta là hắn có khuôn mặt dài, đôi mắt màu xanh da trời lơ lửng, nước da hơi ngăm một chút còn tóc thì vàng ánh màu xám tro. Nét mặt của hắn không có gì khác lạ hết. Cân đối một cách tự nhiên, có thể ngoại trừ đôi môi, chúng hơi mỏng một chút.

Mặc dù vậy, khi nhìn thấy cái hình vẽ cô hơi do dự.

- Trông không giống hắn.

- Trời ơi, thế mặt mũi nó ra làm sao mới được chứ? - Sloane nạt lớn tiếng.

- Ông hãy bình tĩnh đi Ed. Cô Farrell đây đã trải qua nhiều khoảng khắc khó nhọc, - Ed Mars nói thật nhỏ nhẹ và nở với cô một nụ cười bao dung.

Sau khi cố nhiều lần giúp cô mô tả cho chính xác hơn, họ mới cho cô xem các tập hình nhân trắc. Nhưng không một cái nào gợi cho cô nhớ lại người mang tên Curtis Caldwell và điều đó càng làm cho Sloane nổi giận hơn nữa. Cuối cùng ông rút một miếng thuốc ra khỏi bao và đốt nó, một dấu hiệu của sự chán nản tốt cùng.

- Thôi được rồi cô Farrell, - Ông nói một cách khô khan. - Chúng ta hãy bắt đầu lại lời khai của cô đi.

- Cô Lacey, cô có muốn một tách cà phê không? - Mars hỏi.

- Sẵn lòng. - Cô để biểu lộ lòng biết ơn của mình nhưng lúc nào cũng cảnh giác: "Hãy coi chừng, mình không được quên thằng dễ thương và tên hung tợn!". Hiển nhiên là thanh tra Sloane có một thông tin gì trong tay ông ta.

- Đây cô Farrell. Tôi chỉ muốn cô thuật lại vài chi tiết liên quan đến vụ án mà thôi. Đêm qua, lúc cô gọi cảnh sát cô có vẻ như đang xúc động lắm thì phải.

Lacey chau mày.

- Vì những lý do thật chính đáng mà, có đúng thế không?

- đương nhiên rồi. Tooie có thể nói là cô đang trong tình trạng bị sốc là đằng khác sau khi chúng tôi đến nơi và tiếp chuyện với cô.

- Cũng có thể lắm. Nhưng trên thực tế, những gì đã xảy ra đêm qua vẫn có vẻ rất mơ hồ đối với cô.

- Tôi không diu cô ra cửa nhưng người ta có nói lại với tôi là cô còn đủ lý trí để lấy lại cái cặp trong ngăn tủ quần áo nơi cửa ra vào.

- Đúng vậy, tôi nhớ đã làm chuyện đó khi ra đến cửa.

- Cô có nhớ là lúc đó người ta đang chụp hình không?

Quang cảnh lúc đó hiện lại trong đầu cô. Phần lấy đầu tay đầy trên tủ, các tia chớp của đèn flash.

- Quả đúng như thế - Lacey xác nhận.

- Bây giờ xin cô vui lòng nhìn vào trong tấm ảnh đi - Sloane đưa ra một bức ảnh được phóng to ra trước mặt cô. - Nói cho đúng, đây chỉ là một góc cạnh của tấm hình được phóng to trong số các tấm được chụp tại cửa ra vào. -

Ông mới chỉ vào người phụ tá của mình. - Anh Mars đây đã nghiên cứu nó thật kỹ rồi đây.

Lacey nhìn và bức ảnh. Trong đó có hình cô được chụp ngang, kẹp chặt cái cặp da sát vào người nhưng để nó xa khỏi tầm tay của Rick Parker đang đưa ra định cầm lấy nó.

- Như thế không những cô đủ tỉnh táo để lấy lại cái cặp hồ sơ mà cô không muốn cho người khác đụng đến nó nữa.

- Ừ thì cứ cho đó là một phản ứng tự nhiên của tôi đi. Trong công việc làm, tôi lúc nào cũng tâm niệm là không được phụ thuộc vào bất cứ một ai hết, - Lacey đưa ra lời giải thích với một giọng nói hết sức bình tĩnh. - Có tôi đã hành động theo bản năng mà thôi. Tôi không nhớ rõ lúc đó tôi đang nghĩ gì nữa.

-Ồ trái lại là đằng khác, tôi nghĩ là cô biết chắc việc mình đang làm, - Sloan đáp lại. Tôi cho là cô cố tình làm điều đó. Nay cô Farrell, cô có thấy nhiều vết máu trong ngăn tủ đó không, máu của Isabelle Waring ấy mà. Theo cô, bằng cách nào máu đó đến được trong cái tủ vậy?

- Cuốn nhật ký của Heather, - Lacey thăm nghĩ. Các trang giấy rời dính đầy máu. Một hai tờ có thể đã rơi xuống đáy tủ khi cô vội vàng nhét chúng vào trong cặp của cô. Ngoài ra hai bàn tay cô cũng dính đầy máu đó. Nhưng cô không thể đưa chi tiết này cho viên thanh tra được, - Ít ra trong lúc này. Cô cúi mặt xuống nhìn đầu gối của mình. Tôi phải tìm cho ra câu trả lời hợp lý mới được.

Sloane khum người xuống bàn, ánh mắt thật nghiêm nghị gần như muốn buộc tội.

- Nay cô Farrell, tôi không hiểu cô đang chơi trò gì với tôi, hay cô đang giấu điều gì đó, nhưng hiển nhiên đây không phải là một án mạng bình thường. Người mang tên Curtis Caldwell đã không giết chết Isabelle và trộm cắp mà không có lý do. Vụ án mạng này đã được lên kế hoạch và thực hiện hết sức chu đáo. Sự hiện diện của cô ngay lúc đó có thể vì ngẫu nhiên mà thôi. -

Ông ngưng nói để rồi tiếp tục bằng một giọng đanh thép hơn. - Cô không kahi cho chúng tôi biết là hấn oomg trong người cái kẹp hồ sơ bằng da của mà Waring. Bây giờ cô hãy mô tả vật đó cho tôi nghe đi.

- Lời mô tả của tôi cũng vẫn vậy thôi, - Lacey đáp lại - Đó là một cái kẹp hồ

sơ thông dụng bằng da với một sợi dây kéo quanh để không cho đồ trong đó rơi ra.

- Cô Ferrell, cô có thấy cái này chưa? Sloane đưa ra một tờ giấy. Lacey cầm xem. Đây là một tờ giấy rời, trên đó có nhiều chữ viết.

- Không, tôi chưa thấy nó bao giờ.

- Cô thử đọc nó coi.

Cô đọc những gì nó viết trong đó thật mau. Ngày được ghi trên đó cách đây ba năm: "Baba có đến xem lại buổi biểu diễn đó... Ông đã đưa hết chúng tôi đi ăn nhà hàng..."

Cuốn nhật ký của Heather. Có thể đây là một trang mà tôi còn thiếu chăng? Còn có tờ nào khác không, và có bao nhiêu trang tất cả? Bỗng nhiên cô tự hỏi mình như thế.

- Cô có thấy nó chưa? - Sloane lặp lại câu hỏi.

- Trưa ngày hôm qua, khi mà tôi đưa người đàn ông mang tên Curtis Caldwell đến coi căn hộ, Isabelle đang ở trong phòng đọc sách, ngồi tại bàn làm việc. Cái kẹp hồ sơ được để trước mặt và bà đang đọc các trang mà bà đã lấy rời ra. Tôi không thể xác nhận tờ giấy này có thuộc trong cái kẹp đó không, nhưng cũng có thể lắm.

Ít ra đó có phải là sự thật không, cô tự hỏi mình. Cô liền hối tiếc là không tranh thủ lúc sáng này để đi chụp hết những tờ nhật ký kia trước khi đến trụ sở cảnh sát.

Đó là điều cô quyết định, đưa bản chánh cho cảnh sát, một tập bản sao cho Jimmy Landy và giữ cho mình bộ bản sao khác. Isabelle muốn Jimmy đọc cuốn nhật ký này: Bà tin chắc là ông sẽ tìm được một yếu tố quyết định. Ông ra vẫn có thể dùng bản sao y như bản chánh vậy và cũng giống như cô vì một lý do mà cô chưa được biết. Vì Isabelle đã bắt cô phải thế là cô cũng phải đọc các trang giấy đó nữa.

- Chúng tôi tìm thấy vật này trong căn phòng, dưới cái ghế dài, Sloane tuyên bố. - Có thể có nhiều trang rời khác nữa. Cô có nghĩ như thế không? - Ông ta chờ cô trả lời. - Bây giờ chúng ta hãy nói đến các vết máu mà chúng tôi tìm được trong ngăn tủ ở dưới nhà. Cô làm sao cắt nghĩ sự hiện diện của chúng tại nơi đó?

- Tay tôi dính đầy máu của Isabelle, - Lacey đáp lại - Xin ông đừng quên chi tiết đó giùm cho tôi.

- Đương nhiên là tôi biết chứ. Nhưng hai bàn tay của cô không còn dính máu khi cô cầm cái hồ sơ của mình lúc ra về. Chuyện gì đã xảy ra vậy? Cô có bỏ cái gì đó vào trong cặp của cô trước khi chúng tôi đến nơi không, một cái gì đó mà cô đã lấy trong phòng của bà Waring? Đó là giả thuyết của tôi. Tại sao cô giấu sự thật với chúng tôi? Có thể trong căn phòng còn nhiều tờ giấy rời khác giống như tờ mà cô đã đọc. Có đúng như vậy không?

- Coi nào Eddie, hãy từ từ được không? Hãy để cho cô Lacey có thời gian suy nghĩ rồi mới trả lời được chứ - Mars can thiệp vào.

- Cô ta muốn suy nghĩ bao lâu cũng được, Nick à. Sự thật vẫn không thay đổi. Cô ta đã lấy đi một cái gì đó trong căn phòng, tôi quả quyết điều này đây. Và tại sao một nhân chứng vô tội lại xoáy đi một vật trong căn phòng của nạn nhân kia chứ? Cô có thể cho tôi biết lý do không? Ông xoay qua hỏi Lacey.

Cô tha thiết muốn thú nhận là hiện giờ cô đang giữ các trang nhật ký và cắt nghĩa cho họ lý do. Nhưng nếu mình nói ra, cô tự nhủ, họ sẽ bắt mình trao chúng lại ngay. Họ sẽ không cho phép mình làm bản sao các tờ đó cho bố của Heather và họ cũng sẽ không đồng ý để cho mình có một bản nữa chứ. Họ sẽ đối xử với mình như thể mình có liên quan trong cái chết của Isabelle. Ngày mai mình sẽ trả bản chánh lại cho họ.

Cô đứng lên.

- Không, tôi không thể nào. Ông đã hỏi tôi xong chưa, thanh tra Sloane?

- Cho ngày hôm nay, như thế là đủ rồi, cô Farrell à. Nhưng cô nên nhớ là tòng phạm trong một cuộc điều tra hình sự có thể bị kết án nặng đấy. Các bản án hình sự đó, - ông gằn mạnh các từ này. - Thêm chuyện này nữa: Nếu như cô đã lấy đi một phần cuốn nhật ký đó, tôi tự hỏi cô là một nhân chứng "vô tội" đến mức nào. Vì dù gì đi nữa chính cô đã đưa kẻ sát nhân vào trong nhà của bà Waring.

Lacey bỏ đi mà không nói tiếng nào nữa. Đúng ra cô phải đến văn phòng địa ốc, nhưng trước hết cô phải trở về nhà để lấy các tờ giấy kia. Tối nay tại văn phòng, một khi các nhân viên khác đã về hết rồi, cô sẽ chụp các bản sao cần thiết. Sáng ngày mai cô sẽ đưa bản chánh cho thanh tra Sloane. Cô sẽ cố tìm cách cắt nghĩa cho ông hiểu lý do tại sao cô hành động như thế.

Cô định gọi một chiếc tắc xi, nhưng lại đổi ý và thích đi bộ về nhà hơn. Ánh nắng mặt trời chiếu sẽ làm cho cô ấm lại vì cô vẫn cảm thấy lạnh thấu xương. Khi băng qua đại lộ số 2, cô cảm nhận sự hiện diện của ai đó sau lưng, bất ngờ xoay người lại và ngạc nhiên nhìn thấy một ông già.

- Ô xin lỗi ông, cô đáp ứng để mau mau bước lên lề.

Mình định ninh là sẽ đối mặt với Curtus Caldwell, cô thầm nghĩ và nhận thấy là mình đang run. Nếu như hắn muốn lấy cuốn nhật ký thì có nghĩa là hắn không có nó trong tay. Có thể nào hắn sẽ trở lại để lấy nó không? Hắn biết là mình đã thấy và nhận diện được hắn. Cho đến khi nào cảnh sát bắt được Caldwell rồi - và nếu như mình bắt được hắn - thì mạng sống của mình đang gặp nguy hiểm đấy, chắc chắn là như thế rồi. Lacey cố xua đuổi ý nghĩ đó ra khỏi đầu.

Hành lang của tòa nhà tạo cho cô một ý nghĩ an toàn nhưng khi cô lên đến tầng lầu căn hộ, cái hành lang dài này lại có vẻ không an toàn, nên cô hồi hã

lấy chìa khóa mở cửa và bước vô thật mau lẹ.

Mình sẽ không bao giờ sử dụng cái cặp này nữa, cô thề như thế, khi rút nó ra khỏi cái ghế dài để đem nó vào trong phòng ngủ, đặt nó lên bàn làm việc cố tránh đụng phải cái quai xách.

Thật cẩn thận, cô rút các trang giấy ra nhưng vẫn giật mình khi thấy các tờ có dính máu. Cô nhét hết các thứ đó trong một bao thư bằng giấy dầu màu vàng và bỏ đi lấy một túi du lịch trong ngăn tủ quần áo.

Mười phút sau, với túi du lịch ghì thật chặt sát người, Lacey bước ra đường. Với tâm trạng bị kích động thật mãnh liệt, cô gọi một chiếc tắc xi và tự an ủi mình là dù tên Custí Caldwell đó là ai đi nữa và với bất kỳ lý do gì khiến hắn giết chết Isabelle, hiện giờ hắn phải cách xa đây hàng chục cây số, đang trốn chạy.

Trang nhật ký đẫm máu

Dịch giả: Võ Liên Phương Chương 6 -7

Sandy Savarano hay Curtis Caldwell đã hết sức cẩn thận khi điện thoại ở đầu đường nơi ở của Lacey. Hắn mang một bộ tóc giả màu xám, một mớ râu lún phún màu muối tiêu trên cằm cùng một màu áo thun và một quần jean bạc màu thay đổi bộ vét tông. "Khi bước ra khỏi trụ sở cảnh sát, cô ta đã đi bộ về nhà, hắn thì thâm, mắt nhìn quanh con đường. Ta không thể nào loanh quanh mãi ở đây được. Có một chiếc xe cảnh sát đậu ngay trước cửa ra vào tòa nhà của acoo ta. Không chừng họ đang bảo vệ cho cô ta".

Hắn bắt đầu bước theo hướng Tây nhưng rồi đổi ý và quay ngược lại. Hắn sẽ canh chừng chiếc xe cảnh sát kia một lúc xem sao, để xác định coi mấy người cảnh sát đó có phải đang làm công việc bảo vệ cho Lacey Farrell không. Hắn không cần phải chờ lâu. Ở nơi góc đường mà hắn đang đứng, hắn thấy một hình dáng quen thuộc mặc một bộ quần áo màu đen, mình ôm cái túi di lịch, bước ra khỏi tòa nhà và dọi một chiếc tắc xi. Trước khi bỏ đi, hắn nhìn xem xoi những người cảnh sát đang ngồi trong xe sẽ làm gì đây. Một lúc không lâu sau đó, một chiếc xe vượt đèn đỏ ở góc đường và chiếc xe tuần tiểu đang đậu ở đó liền bật đèn quay lên và đuổi theo.
"Tốt rồi, như thế ta đỡ lo về mặt này"

.7

Khi họ đi đến nhà hàng, sau khi đã làm các thủ tục cần thiết cho việc hỏa táng Isabelle, Jimmy Landi và Steve Abbot trở về ngay văn phòng làm việc của Jimmy. Steve rút gần đầy hai ly uity-ky và đưa một ly cho Jimmy.

- Tôi nghĩ là cả hai chúng ta đều cần thứ này.

Jimmy gật đầu.

- Đúng thế, ngày hôm nay hết sức khủng khiếp.

Isabelle được hỏa táng ngay sau khi nhận lãnh được xác và tro sẽ được chuyển về nghĩa trang công của Thiên Đảng tại Westchester, đặt trong lăng mộ gia đình.

- Cha mẹ của tôi, con gái tôi, bà vợ cũ của tôi, tất cả những người đó đều nằm chung tại đó. - Ông ngược lên nhìn Steve. - Chuyện có kỳ quặc không? Một tên nào đó muốn mua căn hộ, sau đó trở lại giết chết Isabelle, một người không tự vệ. Người ta không thể nói là bà ta đã khoe của cái vì bà ta có gì đâu. Bà ta không hề quan tâm đến các thứ vớ vẩn đó.

Nét mặt ông pha lẫn nỗi lo sợ và giận dữ.

- Tôi đã nói với bà ấy là hãy bán căn hộ đó đi. Nhưng bà ấy cứ nghiền ngẫm

về cái chết của Heather, quả quyết đó không phải là một tai nạn! Bà ta sẽ điên mất vì cứ nghĩ như thế. Luôn cả tôi nữa chứ, cũng sẽ điên mất. Bà ấy ở lại đó không có lợi ích gì cả. Ngoài ra bà ấy cần đến số tiền đó. Tên Waring mà bà đã lấy không để lại cho bà một đồng xu nào hết. Tôi chỉ muốn bà ấy có một cuộc sống bình thường. Và rồi người ta đã ám hại bà ấy. - Mắt ông long lanh nước mắt. - Bây giờ bà ấy đã tìm thấy Heather rồi đó, cũng có thể đó là điều mà bà mong muốn. Ai biết được.

Cố gắng hết sức mình để thay đổi đề tài nói chuyện, Steve Abbot tăng hăng. - Jimmy à, Cynthia sẽ đến ăn tối vào khoảng mười giờ. Tại sao ông không đi ăn cùng chúng tôi?

Landy lắc đầu.

- Không, nhưng dù sao cũng cảm ơn anh. Tôi rất cảm kích sự ân cần của anh, Steve à, dù cho anh có chăm chút cho tôi gần một năm nay, từ khi Heather qua đời. Bây giờ việc đó phải chấm dứt thôi. Mọi việc sẽ êm xuôi mà. Các người không cần phải bận tâm cho tôi và anh nên quan tâm đến cô bạn gái của mình hơn. Thế chừng nào các người định lấy nhau đây?

- Tôi không muốn hấp tấp trong việc này, - Steve trả lời với nụ cười. - Hai vụ ly hôn đã quá đủ với tôi rồi.

- Anh có lý đấy. Đó cũng là lý do tại sao suốt thời gian này tôi vẫn sống độc thân. Và anh bạn còn trẻ mà, còn nhiều năm dài trước mắt.

- Cũng không dài lắm đâu. Ông cũng không được quên là tôi đã bốn mươi lăm tuổi rồi.

- Chuyện đùa! Vậy anh nên biết là tôi vừa được sáu mươi tám tuổi vào tháng trước, - Jimmy càu nhàu. - Chính tôi đây cùng còn nhiều năm trước khi xuôi tay. Anh cố đừng bao giờ quên chuyện đó.

Ông nheo mắt với Steve và hai người cười xòa. Steve uống hết ly của mình rồi đứng lên.

- Chắc chắn ông còn nhiều thời gian và tôi cũng mong điều đó. Đến khi nào chúng ta đến được Atlantic City, dân ở đó nên tránh xa chúng ta, có đúng vậy không?

Anh nhận thấy Jimmy liếc nhìn đồng hồ.

- Thôi tôi nghĩ tôi nên xuống dưới để lo cho khách đây.

Sau khi anh ta đi rồi, nhân viên tổng đài gọi Jimmy.

- Thưa ông Jimmy, có một cố Farrell nào đó muốn được gặp ông. Co ta nói là nhân viên địa ốc mà bà Landi đã giao công việc.

- Cô hãy nói máy cho tôi, - Ông đáp lại thật hăng hái.

Khi trở về văn phòng làm việc, Lacey trả lời qua loa các câu hỏi của Rick Parker về cuộc hội kiến với thanh tra Sloane.

- Ông ấy có cho tôi xem hình, nhưng không có cái nào giống với tên

Caldwell cả.

Một lần nữa cô đã từ chối lời mời ăn tối của anh ta.

- Tôi có nhiều việc cần phải hoàn tất, - cô lấy cớ đó với nụ cười.

Nhưng đó là sự thật đấy.

Cô chờ cho tất cả nhân viên của công ty đi về hết rồi mới đem cái túi du lịch đến máy photocopy, làm hai bản sao của cuốn nhật ký, một cho bố của Heather và một cho chính cô. Chỉ sau đó cô gọi điện đến nhà hàng của ông Landi.

Cuộc trao đổi thật ngắn gọn. Ông Landi đang chờ cô.

Tìm được chiếc tắc xi vào giờ bắt đầu của các chương trình giải trí gần như là một phép lạ, nhưng cô đã gặp may. Có một chiếc vừa đậu xích ngay trước tòa nhà. Lacey liền chạy băng ra và chui ngay vào trong đó trước khi bị người khác chiếm lấy. Cô cho địa chỉ nhà hàng Vebezia, trên đường 56 phía Tây, ngồi thu người sau trong băng và nhắm mắt lại. Chỉ đến lúc đó cô mới nói lỏng cảnh tay khỏi cái túi mà cô đang ôm trong người. Tại sao lúc nào cô cũng có cũng có vẻ căng thẳng như thế? Và tại sao lúc nào cô cũng có cảm tưởng là có một ai đó đang theo dõi cô vậy?

Tại nhà hàng, phòng ăn đầy khách kể cả quầy bar. Khi cô vừa cho biết tên mình, cô nhân viên tổng đài ra hiệu cho ông Maitre.

- Thừa cố Farrel, ông Landi đang chờ cô trên lầu - ông này báo cho cô biết. Trên điện thoại, cô chỉ nói là Isabelle đã tìm thấy cuốn nhật ký của Heather và muốn cô trao nó lại cho ông.

Nhưng một khi ngồi trong phòng làm việc rồi, đối diện với con người to lớn buồn phiền đó, Lacey có cảm tưởng như sắp bắn một phát súng vào một người đang bị thương. Tuy vậy cô buộc phải nói không úp mở các lời trần trối của Isabelle.

- Tôi có hứa là sẽ giao lại cho ông cuốn nhật ký, - cô nói. - Và tôi cũng có hứa với Isabelle là tôi sẽ đọc nó. Những lời chính xác của bà ấy là "hãy chỉ cho ông ấy chỗ...mà..." Bà ấy muốn tôi chỉ cho ông chính xác một điểm. Vì một lí do nào đó, bà ấy hy vọng là tôi sẽ tìm ra được cái mà đã bắt bà phải nghi ngờ về cái chết của cô con gái ông. Tôi đã cố hết sức mình để thực hiện đúng các mong muốn của bà ấy.

Cô mở túi xách và lấy các trang của cuốn nhật ký mà cô đã mang theo.

Jimmy Landi chỉ liếc nhìn vào trong rồi xoay mặt đi.

Lacey cho rằng việc nhìn tường chữ của đứa con gái mình sẽ làm cho ông rất khổ tâm, nhưng lời nhận xét hết sức đanh thép.

- Đó không phải là bản chánh.

- Tôi không mang chúng theo đây. Tôi định ngày mai sẽ giao chúng lại cho cảnh sát.

Mặt của Landi trở nên đỏ vì phẫn nộ.

- Đó không phải là điều mà Isabelle đã nhờ cô.

Lacey bật đứng dậy.

- Thưa ông Landi, tôi không còn sự lựa chọn nào hết. Ông nên hiểu là tôi đã gặp phải nhiều khó khăn khi phải cắt nghĩa cho cảnh sát tại sao tôi lại đi ăn cắp một tang chứng nay tại nơi xảy ra một vụ án mạng. Tôi tin chắc là bản gốc sẽ được hoàn trả lại cho ông, nhưng hiện giờ tôi e là ông phải nên bằng lòng với bản sao này, như tôi vậy, - cô nói tiếp trước khi bỏ đi.

Ông không thềm ngược lên nhìn khi cô rời khỏi căn phòng.

*

* *

Khi về đến nhà, Lacey bật ngay đèn cửa ra vào và đi vài bước trước khi nhận cảnh hỗn độn đang bày ra trước mắt cô. Các ngăn tủ đều bị kéo bỏ ra ngoài, các tủ quần áo bị lục soát, các gối đệm quăng dưới đất. Ngay cả cái tủ lạnh cũng bị lấy đồ ra hết, cửa mở toang. Quá sửng sốt, cô nhìn cái thảm họa này và khi bước đi lại vấp phải các vật đang nằm ngổn ngang. Cô đi đến máy liên lạc nội bộ và gọi cho người quản lý tòa nhà. Trong lúc ông ta báo cho cảnh sát, cô điện cho thanh tra Sloane. Ông ấy đến gần như cùng lúc với các nhân viên cảnh sát của trụ sở gần đây.

- Cô biết rõ họ muốn tìm vật gì phải không? - Ông hỏi bằng một giọng vô sắc.

- Phải - Lacey đáp lại - Cuốn nhật ký của Heather. Nhưng nó không có ở đây. Nó đang nằm trong phòng làm việc của tôi. Tôi hy vọng là kẻ gây ra việc này không có sáng kiến đến đó tìm.

*

* *

Trong chiếc xe cảnh sát đưa họ đến văn phòng địa ốc, thanh tra nói những lời cảnh báo thông thường.

- Tôi chỉ làm theo lời trấn trối của một người sắp chết mà thôi - cô phản kháng lại. - Bà ấy yêu cầu tôi phải đọc cuốn nhật ký của đứa con gái bà và sau đó giao lại tận tay cho ông Landi. Đó là điều tôi đã làm. Lúc tối nay tôi đã mang một bản sao cho ông ta.

Khi đến phòng làm việc của cô, Sloane không hề rời khỏi cô nửa bước trong khi cô mở tủ và lấy ra cái bao thư màu vàng trong đó chưa đựng các trang giấy gốc của nhật ký.

Viên thanh tra mở nó ra, rút ra vì tò, xem xét một lúc rồi hỏi cô:

- Cô có chắc là đã đưa ra hết rồi không?

- Đây là tất cả những gì Isabelle đang cần trong tay khi bà ấy chết, - Lacey trả lời với hy vọng là ông ta sẽ không hỏi gì thêm nữa. Đúng là sự thật nhưng chưa hẳn hoàn toàn: Bản sao cho chính cô đang nằm trong một ngăn tủ được khóa tại bàn làm việc của cô.

- Tôi muốn cô theo tôi về trụ sở cảnh sát, cô Farrell à. Tôi cho là chúng ta cần phải nói rõ hơn về chuyện này mới được.

- Nhưng không thể nào để căn phòng tôi trong tình trạng như thế này được, - cô phản đối. - Tôi phải sắp xếp lại cho gọn trước. "Mình có vẻ ngu ngốc quá thì phải - cô thầm nghĩ". - Có thể một người nào đó đã giết chết Isabelle vì cuốn nhật ký này đây và ngay cả tôi cũng có thể đã phải chịu chung số phận vào lúc tối hôm nay nếu tôi có mặt tại đây. Đó là điều duy nhất làm cho tôi bận tâm về cảnh bừa bộn của căn phòng tôi.

Bỗng nhiên cô cảm thấy nhức đầu không chịu được. Mười giờ hơn rồi và đã nhiều giờ qua mà cô chưa hề ăn một miếng gì.

- Việc dọn dẹp có thể chờ, - Sloane nói một cách khô khan. - Hiện giờ chúng ta cần làm sáng tỏ việc này trước.

Nhưng khi họ đến trụ sở cảnh sát, ông lại yêu cầu tranh tra Mars đem cho Lacey một bánh xăng-uyt và một tách cà phê. Sau đó ông nói:

- Bây giờ chúng ta có thể bắt đầu được rồi.

Cũng những câu hỏi đó, được lặp đi lặp lại hàng trăm lần. Cô có biết Heather Landi không? Cô có thấy chuyện này kỳ lạ không, là cuộc gặp mặt bất ngờ trong thang máy cách đây vài tháng, Isabelle Waring lại cho cô đọc quyền bán căn hộ đó? Thế cô đã gặp được Isabelle bao nhiêu lần trong các tuần lễ sau cùng này? Để ăn trưa? Ăn tối? Các cuộc thăm viếng lúc cuối ngày?

- Bà ấy gọi lúc chập tối là "ánh sáng nâu". - Lacey đáp lại gần như ngoài ý muốn, cố moi trong đầu để tìm điều gì đó mới lạ mà nói cho họ. - Hình như đó là tên mà những người đi khai khẩn đầu tiên đặt cho lúc hoang hôn, bà ấy nói thời gian đó là lúc buồn man mác nhất trong ngày.

- Bà ấy không có bạn nào khác để điện thoại à?

- Tôi chỉ biết là bà thích gọi cho tôi thôi. Có thể bà ta đã nghĩ tôi là một người phụ nữ độc thân sống tại khu Manhattan giống như con gái bà, tôi có thể hiểu được cách cô ấy sống như thế nào, - Lacey trả lời. Có thể hiểu được vì sao cô ấy chết, cô nói liên tiếp ngay sau đó. Cô nhớ lại hình ảnh đau buồn của Isabelle, với đôi gò má cao, đôi mắt to làm cho cô đoán là hồi còn trẻ chắc bà đẹp lắm. - Tôi cho là bà ta nói chuyện với tôi như thể với một người tài xế hoặc với một người pha rượu vậy. Người ta tìm được một người đầy lòng trắc ẩn, một người mà người ta biết là sẽ quên hết những gì mà mình đã nói với người đó một khi lúc khó khăn đã qua đi.

"Không biết ông ta có hiểu những gì mà mình muốn nói không nữa", cô tự hỏi.

Thái độ của thanh tra Sloane không biểu lộ các cảm nghĩ của ông. Ông nói tiếp:

- Bây giờ chúng ta hãy xem xét bằng cách nào Curtis Caldwell có thể vào

được trong phòng của Isabelle Waring. Không có dấu bị cạy cửa. Chắc chắn là Isabelle không thể nào mở cửa cho hắn vô rồi trở về phòng mình nằm lại trước sự hiện diện của hắn. Cô có đưa cho hắn một chìa khóa nào không?

- Đương nhiên là không rồi, - Lacey phẫn nộ cãi lại. - Nhưng chờ một chút! Isabelle luôn để một chìa khóa trong cái vại nơi cửa ra vào. Bà nói là bà có thói quen đó để khỏi mang theo xâu chìa khóa khi bà phải xuống nhà tắm thờ từ. Có thể vì thế mà Caldwell đã thấy được và lấy nó. Thế mà tại căn hộ của tôi thì sao? - Cô tức giận hỏi lại. - Làm thế nào một người lạ đã vào được trong đó? Lúc nào cũng có người gác kia mà.

- Thế còn cái ga ra của tòa nhà và cửa ra vào của nhân viên. Thưa cô Farrell, cái được gọi là an ninh của các tòa nhà loại này là chuyện đùa, cô có biết không? Cô sống trong một tòa nhà như thế, tôi nghĩ là cô phải biết điều này chứ!

Lacey hình dung tên Curtis Caldwell, tay cầm súng, chạy đi tìm cô, sẵn sàng giết chết cô. Đây không phải là chuyện đùa đâu! Và cô cảm thấy mình muốn khóc.

- Xin ông làm ơn, tôi rất muốn được về nhà, - cô van xin

Trong một khoảnh khắc cô nghĩ là ông ta sẽ giữ cô lại thêm một lúc nữa, nhưng Sloane lại đứng lên.

- Thôi được rồi, cô cpos thể về nhà rồi đđó cô Farrell, nhưng tôi phải báo cho cô biết là cô có thể bị khép vào tội chiếm đoạt và che giấu vật chứng của nơi xảy ra án mạng.

- Lẽ ra mình phải tham khảo vị luật sư của mình mới đúng, Lacey hối tiếc.

Tại sao mình có thể ngu đến thế được nhỉ?

Ramon Garcia, người quản lý tòa nhà và bà vợ Sonya đang dọn dẹp căn phòng của cô khi vô về đến nơi.

- Chúng tôi nghĩ không thể nào để cho cô sống trong cảnh lộn xộn như thế này được, - bà Sonya nói trong khi đang lau cái tủ côm-mốt trong phòng cô.

- Chúng tôi đã để các đồ đạc lại trong tủ rồi, có thể là không đúng theo ý của cô, nhưng xem ra còn hơn là bó chúng nằm rải rác trên sàn nhà.

- Tôi không biết nói gì để cảm ơn lòng tốt của hai người, - Lacey nói.

Căn hộ này đầy cảnh sát khi cô bước ra đi và cô luôn tự hỏi không biết cô sẽ thấy lại nó như thế nào.

Ramoon vừa thay ổ khóa xong.

- Nó do một chuyên gia mở đây, anh ta cho cô biết. Hắn có những dụng cụ cần thiết. Nhưng tại sao hắn lại không đụng đến hộp đựng trang sức của cô? Đó là món đầu tiên mà các nhân viên cảnh sát khuyên cô nên kiểm tra lại trước tiên. Các vòng bằng vàng, các bông tai bằng kim cương và hạt trai mà bà ngoại cô tặng vẫn còn nguyên đó, tại chỗ thường lệ của chúng.

- Tôi nghĩ chắc có lẽ hắn tìm một thứ khác, - Lacey đáp lại. Giọng của cô

đường như đã trở nên yếu ớt và chán nản.

Sonya nhìn cô với ánh mắt đầy thương cảm.

- Sáng mai tôi sẽ trở lại, cô không phải lo gì hết. Đến khi cô trở về, cô sẽ thấy mọi chuyện không chệ vào đâu được.

Lacey tiễn họ ra đến cửa.

- Thế cái then cài còn sử dụng được không? - Cô hỏi Raymon.

Anh ta thử lại.

- Không ai có thể vào được trong nhà một khi cô đã gài nó, trừ khi phải sử dụng một cây búa tạ để phá cánh cửa này. Cô có thể yên tâm mà ngủ ngon. Cô đóng cửa lại và cài then. Cô lướt nhìn quanh căn hộ của mình và rùng mình.

Không biết mình đã rơi vào cảnh khốn cùng nào đây?

Trang nhật ký đầm máu

Dịch giả: Võ Liên Phương Chương 8 - 9

Với mascara và một chút bút chì để làm nổi bật đôi môi, đó là những gì mà Lacey thường dùng để trang điểm cho mình, nhưng hôm nay với cái ánh sáng mờ nhạt của buổi ban mai, khi thấy đôi mắt mình có quầng thâm và da dễ có phần tái nhợt, cô cho thêm một chút má hồng mà màu nơi mí mắt rồi lục tục xách tìm cây son. Nhưng sự cố gắng của cô không đem lại kết quả khá hơn trước. Ngay cả bộ đồ ưa thích màu nâu cô cũng không làm biến mất vẻ sầu muộn trên gương mặt. Khuôn mặt trong gương cho thấy cô có vẻ suy nhược.

Khi đến văn phòng công ty, cô đứng lại, hít một hơi thật dài và ưỡn ngực cho phẳng. Một kỷ niệm thuở nhỏ hiện lên trong đầu cô. Khi cô mười hai tuổi, lúc nhận thấy mình cao hơn các bạn trang lứa trong lớp học cô bắt đầu kiêu đi với đôi vai cong xuống.

Nhưng bố cô đã nói lớn con là một điều tuyệt vời, cô nhớ lại, và hai cha con đã bày ra một trò chơi bằng cách để một cuốn sách trên đầu cô và bước đi mà không làm cho nó rớt. Ông nói việc ngẩng cao đầu làm cho người ta cảm thấy tự tin hơn khi phải đối diện với người khác.

Và bây giờ mình phải cần đến việc đó đây, cô thầm nhủ như thế. Vài phút sau cô được gọi vào trình diện Richard Parker cha.

Rick đứng cạnh bố của anh và người bố tỏ vẻ giận dữ. Lacey nhìn vào mặt người con, không tìm thấy sự thông cảm nào hết. Hôm nay đúng là ngày của Parker & Parker.

Rickard Parker không nói vòng vo gì cả.

- Nay cô Lacey, theo báo cáo của bên an ninh, tối hôm qua cô đã đến đây cùng một nhân viên cảnh sát. Việc đó mang ý nghĩa gì thế?

Cô trả lời bằng cách đơn giản nhất mà cô có thể, cắt nghĩa là cô muốn giao cuốn nhật ký cho cảnh sát, nhưng trước đó cô phải chụp một bộ cho bố của Heather.

- Cô đã giấu một tang vật trong văn phòng của công ty à? - Richard Parker cắt ngang lời nói của cô với đôi mày chau lại.

- Tôi định giao nó lại cho thanh tra Sloane vào lúc sáng nay, - cô đáp lại. Và cô tả việc trộm thăm viếng căn hộ của cô. Tôi chỉ muốn làm theo những lời trấn trối của bà Isabelle Waring, nhưng giờ đây có vẻ như tôi đã phạm phải một tội nào đó.

- Không cần phải là một luật gia để biết được điều đó, - Rick tuyên bố.

Lacey à, cô hành động một cách ngu xuẩn không thể tưởng được.

- Lúc đó tôi không suy nghĩ gì hết. Tôi thành thật hối tiếc, nhưng...
- Tôi cũng thế, tôi cũng lấy làm tiếc, - Parker cha nói. - Cô có buổi hẹn nào cho sáng nay không?

- Chỉ có hai vãi vào lúc chiều.

- Liz hay Andrew sẽ thế chỗ cô. Rick, con hãy lo việc này đi. Nay Lacey, trong các ngày tới, tôi chỉ muốn thấy cô tiếp xúc với khách hàng qua điện thoại mà thôi.

Lacey cảm thấy như sự dừng dưng của cô đã tan biến mất.

- Đó là điều bất công, cô phản đối.

- Nhưng việc cô đưa công ty tham gia vào một cuộc điều tra hình sự cũng không hay cho lắm đâu, cô Farrell à.

- Tôi lấy làm tiếc đấy Lacey, - Rick nói.

"Lần này anh thật sự chứng tỏ mình là đứa con cưng đó Rick", cô thầm nghĩ, cố kềm lại cái ý muốn nói ra nhiều hơn nữa.

Khi về đến phòng làm việc, một trong các cô thư ký mới, Grace Mac Mahon bước vào với tách cà phê trên tay. "Cố lên nhé!"

Lacey nhìn lên cảm ơn, lắng nghe những gì Grace đang thì thầm cho cô:

- Sáng nay tôi đến sớm lắm. Có một ông thanh tra nói chuyện với Parker.

Tôi không nghe được những gì ông ta nói nhưng tôi hiểu là nó liên quan đến chị.

*

* *

Sloane thích nói một công việc điều tra thường hay bắt đầu bằng một trực giác. Sau hai mươi lăm năm trong ngành cảnh sát, ông có thể đưa ra bằng chứng: Các trực giác của ông thường chính xác. Vì vậy mà ông triển khai cái lý thuyết này trước mặt Nick Mars trong khi họ nghiên cứu các trang giấy rời trong cuốn nhật ký của Heather Landi.

- Theo ý tôi, Lacey Farrell chưa có khai hết chuyện này cho chúng ta, - ông nói với một giọng bức dọc. - Cô ấy liên quan đến việc này nhiều hơn là cô đã kể. Chúng ta biết là cô đã đem cuốn nhật ký ra khỏi căn hộ kia và chúng ta cũng biết là cô đã chụp một bản sao cho Jimmy Landi.

Ông dùng ngón tay chỉ vào các trang giấy có dính máu.

- Và anh hãy để cho tôi nói cho anh thêm chuyện này nữa Nick. Chúng ta sẽ không có được các trang giấy này nếu như hôm qua tôi không làm cho cô hoảng sợ khi nói là chúng ta tìm thấy vết máu của Isabelle Waring trong tủ quần áo ở ngay tại nơi mà cô ta đã giấu cái cặp hồ sơ của mình.

- Nay Eddie, ông có nghĩ đến việc cuối cùng này không? - Mars hỏi lại. -

Các trang này không được đánh số. Làm sao chúng ta biết được là Lacey đã không hủy đi những trang mà cô không muốn cho chúng ta đọc? Cách đó người ta gọi là rút ngắn bản văn. Tôi đồng ý với ông. Các dấu tay của Lacey

Farrell không những có trên các trang này mà chúng còn được tìm thấy bất cứ nơi đâu trong vụ này.

*

* *

Một giờ sau, Ed Sloane nhận được điện thoại của Matt Reilly, một chuyên gia về dấu tay ở phòng 506. Matt đã kiểm tra một dấu tay thu được nơi cửa ra vào của căn hộ của Lacey với hệ thống nhận dạng trung ương. Nó trùng khớp với dấu tay của tên Sandy Savarano, một tên côn đồ có hơn một chục tiền án liên quan đến các vụ án mạng và buôn bán ma túy.

- Sandy Savarano à! - Sloane la lên. - Thật là điên rồi Matt à. Chiếc tàu của Savarano đã nổ cách đây hai năm, có cả nó trong đó. Chúng ta cử người của chúng ta đi dự đám tang của nó tại nghĩa trang Woodlawn mà.

- Chúng ta gọi người đi dự đám tang của một người nào đó, - Reilly lạnh lùng đáp lại. - Vì người chết không bao giờ đi ăn trộm được cả.

*

* *

Trong suốt thời gian còn lại trong ngày, Lacey đã bắt lực chứng kiến người ta phân phối khách hàng của cô cho các nhân viên khác. Cô muốn phát điên khi phải lấy phiếu của mình ra, gọi điện cho các khách hàng có khả năng mua để sau đó giao lại cho các đồng nghiệp của mình. Đó cũng là cách mà cô bắt đầu công việc làm này cách đây 8 năm.

Ngoài ra việc cảm thấy lúc nào mình cũng bị theo dõi làm cho cô bức bối. Rick thường xuyên ra vào văn phòng kinh doanh, nơi mà cô được thuyền chuyển đến, và cô biết anh ta luôn giám sát cô.

Rất nhiều lần, khi phải đứng lên để đi lấy một phiếu ra khỏi tủ, cô luôn cảm nhận ánh mắt của anh ta theo sát cô. Anh ta không ngớt dò xét cô. Cô có cảm tưởng là đến giờ tan sở, người ta sẽ báo cho cô biết là cô không được đến văn phòng trước khi cuộc điều tra kết thúc. Vì vậy mà cô muốn lấy lại bản sao cuốn nhật ký của Heather, cô phải tranh thủ một lúc lơ đãng của Rick để về phòng làm việc của mình mà lấy vật đó.

Cơ hội đến với cô vào lúc năm giờ thiếu mười, trong lúc Rịch phải vào phòng làm việc của bố anh. Cô vừa nhét được cái bao thư màu vàng vào cặp hồ sơ thì được biết ông Rick Parker cha cho gọi cô vào để thông báo là cô vừa bị đình chỉ công tác.

.9

- Ông chưa đói sao Alex? - Jay Taylor hỏi khi đưa đồng hồ lên nhìn không biết lần thứ bao nhiêu. - Lacey hiếm khi đến trễ như thế này.

Anh ta tỏ vẻ chán nản thật sự.

Mona Farrell chạy đến đỡ lời cho cô con gái của mình.

- Lưu thông trên đường giờ này lúc nào cũng khó hết và không chừng Lacey đã bận công việc gì đó trước khi đi.

Kít ném cho ông chồng mình một cái nhìn cảnh cáo.

- Sau những gì cô ấy phải gánh chịu, tôi thấy rằng mình hơi quá đáng khi trách cô đến thế. Tôi nghĩ là chỉ một chút nữa thôi là cô ấy có thể bị giết chết cách đây hai ngày, chưa nói đến căn hộ cô ấy đã bị kẻ trộm viếng thăm vào tối hôm qua. Cô ấy không cần chúng ta làm cho lo lắng thêm nữa.

- Đúng vậy, - Alex Carbine công nhận. - Cô ấy đã sống hai ngày thật khủng khiếp.

Mona Farrell nở một nụ cười cảm ơn với Alex. Tánh cứng nhắc của người con rể lúc nào cũng làm cho bà cảm thấy khó chịu. Anh ta luôn tỏ ra bức dọc vì chuyện không đầu, và thường không biết nhẫn nại với những người thân nhưng bà cảm thấy anh ta tỏ vẻ nể trọng đối với Alex.

Lúc tối nay, họ đã cùng nhau uống rượu tại phòng khách trong khi mấy đứa con trai xem tivi trong phòng làm việc. Duy chỉ có một mình Bonnie là đeo theo người lớn. Con bé đã van xin cho nó ở lại đó để đón Lacey khi cô ấy đến, vì thế nó đứng nhìn ra cửa sổ để canh chừng.

Đã tám giờ mười lawmrooif, Mona trầm nghĩ và Lacey hứa sẽ có mặt lúc bảy giờ rưỡi. Việc trễ nãi như thế này không giống cô chút nào hết. Cái gì đã giữ chân cô lại như thế?

*

* *

Chỉ khi về đến nhà vào lúc năm giờ rưỡi Lacey mới nhận thức được tình hình, biết là hiện giờ mình không có việc làm. Parker bố cô hứa là cô vẫn được lãnh lương căn bản "Ít ra là trong một thời gian" ông ấy đã điều chỉnh lại như thế.

Ông ấy sẽ sa thải mình, cô nghĩ. Ông ấy sẽ căn cứ vào việc mình đã làm tổn hại đến công ty vì cái vụ mình giấu đi một tang vật trong văn phòng công ty. Mình đã làm việc cho họ được tám năm rồi và hiện giờ mình là người nhân viên hiệu quả nhất của họ. Không có lí do chính đáng đáng nào để sa thải mình hết. Chính đứa con trai ông ta cho mình biết cái tên Curtis Caldwell và yêu cầu mình sắp xếp một cuộc hẹn. Lacey cá là ông ta không hề muốn thanh toán các khoản bồi thường cho cô sau chừng ấy năm làm việc. Ông ta sẽ viện một lỗi không thể tha thứ được. Nhưng liệu ông ta có thể giải quyết một cách đơn giản như thế không? Mình có cảm tưởng tai họa đang dồn dập đè lên đầu mình. Cô lắc đầu trước chuỗi rắc rối đó. Mình phải hỏi ý kiến của một luật sư mới được, nhưng là ai bây giờ?

Một cái tên liền hiện ra trong đầu cô: Jack Regan!

Ông ta cùng bà vợ Margaret, một cặp vợ chồng độ năm mươi tuổi, đang

sống ở tầng thứ mười bốn trong tòa nhà này. Lacey có tiếp chuyện họ trong một bữa tiệc được tổ chức vào dịp Noel năm vừa qua và cô có nhớ đã hỏi Jack về một vụ xử án mà ông vừa gặt hái được thành công.

Cô quyết định phải gọi điện cho ông ta ngay nhưng lại thấy gia đình Regan không có số điện thoại trong niên giám.

Điều tệ hại hơn là họ có thể đóng sầm trước mặt mình, Lacey tự nhủ khi dùng thang máy lên tầng mười bốn. Trong lúc nhân chuồng, cô tỏ ra ngạc nhiên khi nhận thấy mình quan sát các hành lang một cách lo âu.

Với vẻ ngạc nhiên của họ khi thấy cô liền biến đổi thành một cuộc đón tiếp thật sự nồng hậu. Họ đang dùng rượu xéres trước bữa ăn tối và mời cô tham gia với họ. Họ đã biết chuyện vụ trộm.

- Đó là một phần trong lý do tôi đến gặp ông bà, - cô bắt đầu khai mào về sự xuất hiện của mình.

Thế rồi Lacey cáo từ họ sau ba mươi phút ở đó, với sự thỏa thuận của Regan sẽ đại diện cho cô trong trường hợp cô bị khép tội giữ cho mình các trang của cuốn nhật ký.

- Tối đa là họ chỉ có thể khép cô vào tội làm cản trở việc thực thi công lý mà thôi, - ông Regan tuyên bố, - Nhưng nếu họ nghi cô có một lý do thầm kín nào khác để chiếm lấy cuốn nhật ký đó, thì tội trở nên nặng hơn nhiều.

- Lý do duy nhất của tôi là muốn làm theo ý nguyện của một người đang hấp hối, - Lacey bào chữa cho mình.

Regan mỉm cười nhưng ánh mắt ông ta vẫn tỏ ra nghiêm trọng.

- Cô không cần phải thuyết phục tôi, cô Lacey à, tuy nhiên cô phải nhận nhận là việc đó không khôn ngoan chút nào hết.

*

* *

Lacey có một chỗ đậu xe ở tầng hầm của tòa nhà, một xa xỉ mà chắc cô phải từ bỏ nếu mọi chuyện không xảy ra êm xuôi như mong muốn. Đó cũng là một trong các thực tế mà cô phải đối mặt trong ngày hôm nay.

Giờ cao điểm đã qua nhưng dòng lưu thông vẫn còn dày đặc. Mình sẽ trễ mất một giờ chứ không ít, Lacey thầm nghĩ khi lái xe nối đuôi nhau trên cây cầu George Washington, và vì một đường xe bị cấm nên lưu thông mới kẹt cứng như thế. Chắc Jay tỏ ra khó chịu lắm đây! Cô mỉm cười khi nghĩ đến việc đó, nhưng cô hối hận thực sự khi làm cho gia đình phải chờ đợi như vậy.

Khi vào được con đường số 4, cô tự hỏi không biết có nên cho gia đình biết mấy chuyện này không. Rồi cô cũng quyết định là sẽ kể hết mọi việc. Để nếu mẹ hay Kit gọi điện đến văn phòng mà không gặp được cô thì ít ra họ cũng biết được điều gì đang xảy ra.

Khi cô đến ngã tư con đường 17, cô cũng đã tự trấn an được. Jack Regan là

một luật sư giỏi và ông ta sẽ giải quyết được hết mọi chuyện.

Cô nhìn vào trong kính chiếu hậu. Chiếc xe ở sau cô có phải đang theo dõi cô không nhỉ? Cô tự hỏi khi quẹo qua đại lộ Sheridan. "Mày có thôi đi không...bộ mày điên rồi à?"

Kit và Jay sống trong một căn nhà rộng lớn tại một khu vực sung túc. Lacey ngừng xe trước cửa nhà, ra khỏi xe và bước trên con đường dẫn vào nhà.

- Dì ấy kìa, - Bé Bonnie mừng rỡ reo lên.

Lacey đã đến rồi và con bé chạy ra cửa đón cô.

- Dữ không! - Jay lau bà.

- Cảm ơn chúa! - Mona Farrell thì thầm

Bà biết mặc dù có sự hiện diện của Alex Carbine, Jay đang nóng như lửa đốt.

Bonnie mở cửa ra. Ngay lúc con bé đưa hai cánh tay để ôm lấy Lacey thì mấy phát súng nổ liên tiếp, theo sau là tiếng rít của các viên đạn. Lacey cảm thấy đau nhói nơi đầu và cô nhào thẳng về phía trước, lấy thân mình che cho bé Bonnie. Nhiều tiếng hét vang lên từ trong nhà nhưng đối với cô hình như toàn thân cô đang hét chứ không ai khác.

Cùng sự im lặng sau các tiếng súng, cô liền đánh giá tình hình. Nỗi đau mà cô cảm nhận là thực thụ, nhưng cô hiểu nỗi hoảng sợ tột cùng là tia máu đang bắn vào người cô xuất phát từ thân hình bé nhỏ của đứa cháu mình.

Trang nhật ký đầm máu

Dịch giả: Võ Liên Phương Chương 10 - 11

Tại khi Nhi của trung tâm y tế Hackensack vị bác sĩ cười thật tươi để làm an lòng Lacey.

- Bonnie đã thoát khỏi một cách màu nhiệm, con bé không sao đâu và nó đang gọi cô đây.

Lacey ngồi tại phòng chờ đợi cùng Alex Carbine. Khi Bonnie được đưa ra khỏi phòng cấp cứu, Mona, Kit và Jay đã đi theo đến phòng con bé. Lacey không theo họ.

Đó là lỗi của tôi, lỗi của tôi, cô nhắc đi nhắc lại, không biết nghĩ gì khác ngoài ý thức đó. Cô gần như không cảm thấy đau khi viên đạn bay ngay sát đầu cô. Nói cho đúng, đầu óc và thân xác cô gần như tê cứng, như chìm đắm trong hư vô, không thể nhận định một cách chính xác nỗi kinh hoàng đang xảy ra với mình.

Thấu hiểu nỗi lo âu của cô, nhận thức được việc cô cảm thấy mình có lỗi, vị bác sĩ nói tiếp:

- Nay cô Farrell, cánh tay và bả vai của nó phải mất một thời gian để lành lại, nhưng sẽ không có di chứng nào khác đâu. Trẻ con chóng hồi phục và cũng quên mau lắm mà.

Không di chứng nào hết, Lacey thầm nghĩ một cách đau đớn, mắt nhìn một nơi xa xăm nào đó. Bonnie chạy ra mở cửa, đó là việc duy nhất mà con bé đã làm. Và cái hành động đó suýt nữa đã cướp đi mạng sống của nó. Việc đó có thể nào không để lại ấn tượng nào không?

- Thôi Lacey, cô hãy đi gặp Bonnie đi, - Alex hỏi thúc cô.

Lacey xoay mặt qua nhìn ông ta, nhớ lại chính ông ta đã gọi ngay cho cảnh sát trong khi mẹ cô cố cầm máu trong nó nó bắn ra từ vai của Bonnie.

Trong căn phòng, Lacey thấy Kit và Jay ngồi bên chiếc giường nhỏ có song. Mẹ cô đứng chéo qua bên một chút, bây giờ đã hoàn toàn tĩnh trí, qua sát cảnh vật bằng con mắt y tá của bà.

Vai và phần trên cánh tay của Bonnie được băng một lớp thật dày. Với một giọng buồn ngủ, con bé phản đối:

- Con không phải là một đứa bé, con không muốn nằm trong một chiếc nôi. Và khi nhìn thấy Lacey nó la lên "Lacey!"

Lacey cố đùa giỡn với nó.

- Họ làm cho cháu một cái băng thật tuyệt. Thế dì phải kí tên ở đâu đây?

Bonnie cười đáp trả lại.

- Thế họ có làm cho dì đau không?

Lacey cúi người xuống chiếc giường. Tay của Bonnie được đặt trên một cái gối.

Trước khi chết, Isabelle đã thọt tay dưới cái gối để lấy ra các trang giấy dính đầy máu. Cũng chỉ tại hai ngày trước tôi có mặt ở đó mà ngày hôm nay Bonnie phải nằm ở đây. Cũng may là chúng tôi không phải lo việc mai táng cho con bé trong lúc này.

- Nó sẽ mau bình phục thôi mà, - Kit nói thật nhỏ nhẹ.

- Thế di không biết là người ta đang theo dõi di sao? - Jay đặt câu hỏi.

- Trời ơi, Jay ơi, anh điên rồi sao vậy? - Kit a với giọng bức tức. - Đương nhiên là di ấy không biết rồi.

- Bonnie đang bị thương còn họ thì cãi nhau vì tôi, Lacey tự nhủ. Chuyện này không thể nào tiếp diễn thế này được.

Mắt của Bonnie từ từ khép lại. Lacey cúi người xuống hôn con bé.

- Di nhớ mau chóng trở lại đây nghe, - Bonnie năn nỉ.

- Di hứa với cháu, nhưng di còn rất nhiều chuyện phải làm trước đã.

Trở ra phòng chờ đợi, Lacey thấy hai viên thanh tra do bên phòng công tố của quận Bergen được phái tới.

- Chúng tôi đã được New Yord thông báo rồi, - họ đồng thanh cho biết.

- Thanh tra Sloane phải không?

- Không, chính văn phòng ông tổng chương lý, cô Farrell. Họ yêu cầu chúng tôi phải bảo đảm an ninh cho đến khi nào cô trở về nhà cô.

.11

Gary Baldwin, ông tổng chương lý cho khu vực phía Nam thành phố, trong cuộc sống thường ngày có một phong cách thân thiện làm cho người chứng kiến ông đang xử án phải ngạc nhiên. Các tròng mắt kính không gọng càng làm nổi bật thêm đáng vẻ trí thức của ông. Người mảnh khảnh không cao lắm, giọng nói dịu dàng, tuy nhiên ông đủ sức áp đảo một một nhân chứng trong lúc hỏi cung mà không cần phải lớn tiếng. Ở độ tuổi bốn mươi, ông không hề che giấu các tham vọng về chính trị của mình trên bình diện quốc gia và luôn mơ ước kết thúc sự nghiệp của mình bằng một vụ xử án vang dội được báo chí đăng tải trên trang nhất của các báo trong nhiều ngày.

Vụ án này như từ trên trời rơi xuống cho ông. Nó gồm đủ các những yếu tố cần thiết: Một người phụ nữ trẻ là nhân chứng của một vụ án mạng trong một căn hộ sang trọng của khu vực lịch thiệp Upper East End của thành phố Manhattan. Nạn nhân là vợ cũ của một chủ nhà hàng nổi tiếng. Điều quan trọng hơn là nhân chứng đã thấy tên sát nhân và có thể nhận diện được hắn. Baldwin hiểu là một khi Savarano xuất hiện từ trong bóng tối để thực hiện án mạng này thì vụ án bắt buộc phải liên quan đến ma túy. Giả chết từ hai năm nay, tên này là một sát thủ chuyên nghiệp, nhận lấy trách nhiệm trừ khử

tất cả những kẻ nào chống đối cái hệ thống mà hắn đang phục vụ. Không thể tưởng tượng được một tên khát máu hơn thằng này.

Nhưng khi cảnh sát đưa cho Lacey xem các hình nhân trác của tên Savarano này, cô lại không nhận ra nó. Hoặc là tâm trí cô bị suy yếu hoặc giải phẫu thẩm mỹ đã làm thay đổi bộ mặt đủ để cho người ta không nhận ra nó.

- Tôi nghiêng về giả thuyết thứ hai hơn, - ông Baldwin nghĩ - và trong trường hợp này, cô Lacey Farrell là người chứng duy nhất có thể nhận diện được nó mà thôi.

Giấc mộng của Gary Baldwin là bắt được Savarano và truy tố hắn ra tòa, hoặc hay hơn thế là một thỏa thuận giảm án đổi lại việc hắn đưa ra chứng cứ chống lại các kẻ cầm đầu thực sự.

Nhưng cú điện mà ông vừa nhận được của thanh tra Sloane làm cho ông phần nộ đến tột cùng. Cuốn nhật ký, dường như giữ vai trò chủ yếu trong vụ án đã bị đánh cắp ngay trong trụ sở của cảnh sát.

- Tôi đã cất nó trong ngăn tủ tại phòng làm việc, và đương nhiên là được khóa kỹ. Nick và tôi bắt đầu đọc nó, có tìm kiếm một chi tiết nào đó có thể giúp chúng tôi trong cuộc điều tra, - Sloane cắt nghĩa. Nó bị mất trong đêm hôm qua. Chúng tôi đã bới tung trụ sở lên, cố khám phá cho ra kẻ đã ăn cắp nó.

Ed nói tiếp:

- Jimmy có bản sao mà Lacey Farrell đã giao lại cho ông ta. Tôi sẽ đến đó để lấy lại bản đó.

- Ông nên lấy nó trước khi nó biến mất.

Ông đập mạnh điện thoại xuống. Ông đã gọi Lacey Farrell trình diện ông vì ông có vài câu hỏi cần cô trả lời cho rõ.

Lacey biết là cô quá ngay thơ khi nghĩ rằng một khi cô giao lại cuốn nhật ký cho cảnh sát thì cô sẽ không còn liên quan gì đến vụ án này nữa. Một ngày mới bắt đầu khi cô về đến nhà, nhưng cô không tài nào nhắm mắt được, bị dằn vặt giữa sự hối hận đã đem lại cho Bonnie một rủi ro chết người và nỗi hoảng sợ trước sự việc kinh hồn đang ập đến đời cô. Cô có cảm thương mình dường như là một người bị ruồng bỏ, là người duy nhất có thể nhận dạng được tên Curtis Caldwell và không chỉ một mình bản thân cô gặp nguy hiểm mà cô còn lôi kéo tất cả người thân cô vào trong đó.

Mình không thể nào đi gặp Kit và các cháu, cô tự nhủ, kể cả việc đón họ đến nhà mình cũng không thể nào nữa. Mình sợ phải ra đường lúc đêm tối. Thế tình hình này sẽ kéo dài trong bao lâu đây? Ai sẽ làm cho nó kết thúc?

Jack Regan gặp cô tại phòng chờ của vị tổng chương lý. Ông ta cười với cô thật tươi để an ủi cô ngay khi cô thư ký báo: "Bây giờ cô có thể vào được rồi"

*

* *

Baldwin thường hay để cho những người ông gọi đến phải chờ đợi trong khi ông ghi chú vài chi tiết lúc xem hồ sơ. Mắt hơi nheo lại, ông quan sát Lacey cùng vị luật sư trong khi họ ngồi xuống ghế. Lacey dường như là một người phụ nữ đang căng thẳng tột độ, ông thầm nghĩ. Không có gì lạ hết vì đêm qua cô phải đón nhận vài phát súng và một trong số đó đã phớt ngay đầu cô và một phát khác làm cho một bé gái bị thương khá trầm trọng. Một phép lạ là không có ai tử thương. Ít ra là cho đến lúc này, ông tự nhủ.

Chú ý công việc ông nói thẳng với họ:

- Cô Farrell, tôi rất tiếc là cô phải trải qua những cuộc thử thách ghê gớm như thế, nhưng thành thật mà nói, cô đã gây cản trở không ít cuộc điều tra bằng cách chiếm đoạt một tang vật tại hiện trường. Theo như chúng tôi phỏng đoán, cô còn có thể hủy đi một phần của tang vật đó. Phần mà cô đã giao lại cho chúng tôi bây giờ đã bị đánh cắp, điều đó cho thấy là nó quan trọng đến mức nào.

- Tôi không có hủy gì hết...

Lacey vừa nói thì bị Regan cắt ngang ngay tức thì:

- Ông không có quyền buộc tội thân chủ của tôi.

Baldwin đưa tay chặn đứng cả hai người này, yêu cầu họ giữ im lặng. Không để ý đến Regan, ông nói tiếp bằng một giọng thật đanh thép:

- Cô Farrell, về điểm này, chúng tôi hiện giờ chỉ nghe có lời k hai của cô mà thôi. Nhưng tôi có thể xác định với cô một điều: Người mà cô biết dưới cái tên Curtis Caldwell là một tên sát thủ máu lạnh. Chúng tôi cần lời khai của cô để kết tội nó và cô có thể tin là chúng tôi sẽ làm hết sức của mình để thực hiện việc đó.

Ông ngưng nói, nhìn chăm chăm vào cô.

- Cô Farrell, nhiệm vụ của cô bắt buộc tôi phải xem cô như là một nhân chứng mục kích. Tôi cũng xin báo cho cô biết là tình hình đó không lấy gì làm thích thú cả. Vì cô sẽ bị canh chừng hai bốn trên hai bốn tại một nơi nhất định.

- Trong bao lâu? - Lacey hỏi lại.

- Chúng tôi cũng chưa biết nữa. Cho đến chừng nào chúng tôi bắt được hung thủ với sự trợ giúp của cô để kết án nó. Tôi chỉ biết là trước khi bắt được kẻ đã sát hại Isabelle Waring, mạng sống của cô không đáng giá gì cả và cho đến ngày hôm nay chúng tôi chưa hề có được một hy vọng mỏng manh nào để tóm cổ được nó.

- Thế tôi có được an toàn không sau khi đưa ra lời khai chống lại hấn? -

Lacey hỏi.

Ngồi đối diện với viên công tố, cô có cảm tưởng mình giống như một chiếc xe hơi đang lao đầu xuống vực thẳm, không tài nào kiểm soát được, gần đến

mức bị giập nát.

- Không, cô sẽ không được an toàn đâu, - Jack Regan quả quyết.

- Trái lại đó, - Baldwin đáp lại, - Tên này là một kẻ sợ chỗ kín đáo. Hắn sẽ làm đủ mọi cách để không phải ngồi tù. Với chuyện bây giờ chúng tôi có thể khép nó vào tội giết người, tôi nghĩ có thể thuyết phục nó khai chống lại các tên chủ mưu, kể cả việc có thể không cần phải đưa nó ra trước tòa. Nhưng trước khi làm được các điều đó, chúng tôi phải bảo đảm an ninh cho cô, cô Farrell à.

Ông giữ im lặng một lúc thật lâu, trước khi hỏi tiếp:

- Cô có bao giờ nghe nói đến chương trình bảo vệ nhân chứng chưa?

Trang nhật ký đẫm máu

Dịch giả: Võ Liên Phương
Chương 12 - 13

.12

Tự nhốt mình trong phòng làm việc, ông đang đọc lại cuốn nhật ký của Heather. Nó được viết rành rành trong đó. Nhưng ông đã giải quyết vấn đề đó rồi. Bọn cóm quan tâm đến tất cả các tên được ghi trong đó. Ông chúc họ may mắn, họ cứ làm công việc của họ đi.

Ông lật từ trang một. Máu đã khô từ lâu rồi, có thể chỉ vài phút sau khi chảy ra khỏi cơ thể nạn nhân. Dù sao thì bàn tay ông cũng có vẻ nhầy nhụa. Ông lau chùi chúng với cái khăn tay được thấm nước từ cái bình để cạnh nó. Và rồi ông ngồi đó bất động, các ngón tay cứ co vô duỗi ra, hình ảnh hiển nhiên cho thấy ông đang bối rối.

Lacey Farrell đã biến mất khỏi cuộc sống từ ba tháng nay rồi. Hoặc họ đã giấu cô để làm người nhân chứng mục kích, hoặc là họ đã che chở cô ta theo đúng cái chương trình bảo vệ nhân chứng. Cô ta chắc chắn đã làm một bản sao cuốn nhật ký này với ý định đưa cho Jimmy Landy, nhưng có điều gì cấm cô ta làm một bản sao khác cho chính mình đâu?

Không gì hết!

Dù cho cô ta ở bất kỳ đâu, cô ta chắc chắn biết là cuốn nhật ký này là nguyên nhân của vụ án mạng, trong đó đương nhiên phải có một điều gì đó tối quan trọng. Có thể Isabelle đã kể cho cô ta nghe hết những gì bà nghĩ. Có trời mới biết những gì bà ấy đã kể.

Sandy Savarano giờ cũng đã trốn mất, người dường như hết sức lý tưởng để cướp lại cuốn nhật ký và giết chết Isabelle Waring, nhưng nó lại tỏ ra bất cẩn, bất cẩn một cách ngu xuẩn hết chỗ nói. Mà đến hai lần mới chết chứ. Lần đầu hắn để cho Lacey bắt gặp tại nhà của Isabelle Waring sau vụ án mạng, kết quả là cô ta có thể nhận dạng ra nó (và nếu như mấy tên liên bang chụp được nó, điều mà bọn chúng sẽ làm được thôi). Lần thứ hai là hắn để lại tại căn hộ của Lacey một dấu tay cho thấy nó có thể liên quan đến vụ trộm này. Sandy sẽ không chậm trễ khai hết mọi thứ thay vì đi ngồi tù, điều này ông ta cũng dư biết.

Bây giờ ta phải tìm cho ra dấu tích của Lacey và sai Savarano đến giết cô ta mới được.

Và chỉ đến khi đó ông ta mới có thể ngủ yên được.

.13

Dòng tên được gắn cạnh cái chuông trước cửa tòa nhà trên đại lộ Hennequin tại thành phố Minneapolis là "Alice Carroll". Đối với những người láng giềng, đây là một người phụ nữ trẻ đẹp, vào khoảng hai mươi lăm đến ba mươi tuổi, không việc làm và ít giao du với người khác.

Lacey biết quá rõ cách mô tả mà họ dành cho cô. Còn chuyện liên quan đến tình trạng cô độc của cô, họ có lý đấy. Sau ba tháng, cái cảm giác mê muội đang chiếm lĩnh người cô từ từ tan biến, thay vào đó là cảm giác bị cô lập hết sức khủng khiếp.

Người ta đã không cho mình sự lựa chọn nào hết, cô thường tự nhắc mình, nhất là khi cô thức giấc trong đêm tối, nhớ lại lời dặn của họ bảo cô đừng quên mang theo quần áo ấm nhưng tuyệt đối không được mang theo bất cứ đồ tư trang nào kể cả hình ảnh của gia đình.

Kit và mẹ vô đến giúp cô soạn va li và chào từ biệt cô. Tất cả gia đình cô nghĩ việc này chỉ tạm thời mà thôi, giống như một cuộc nghỉ mát bắt buộc. Vào lúc chót, mẹ cô định đi với cô.

- Con không thể nào đi một mình được Lacey à. Kit không cần đến mẹ, chị ấy đã có Jay và mấy đứa nhỏ rồi.

- Mẹ sẽ cảm thấy lạc lõng khi không có họ. - Lacey đáp lại. - Mẹ không nên nghĩ đến chuyện đó.

- Lacey à, Jay có nói là sẽ thanh toán các chi phí nhà của em. - Kit hứa với cô như thế.

Nhưng cô liền trả lời không do dự:

- Nhưng em vẫn có thể lo việc này trong một thời gian nữa mà. Một câu trả lời xuất phát từ lòng tự ái không cần thiết. Ngay sau khi ra đi với một lý lịch hoàn toàn mới lạ, cô sẽ không được có bất cứ mối liên hệ nào với những gì liên quan đến cuộc sống tại New York. Ngay cả việc một ngân phiếu được ký với một tên khác cũng có thể làm lộ tung tích của cô.

Mọi việc diễn ra thật mau chóng và hiệu quả. Hai nhân viên cảnh sát mặc sắc phục đón cô bằng một chiếc xe tuần tiểu, giống như thể chở cô đến trụ sở cảnh sát cho một cuộc khai cung. Các va li của cô thì đi bằng con đường ga ra, theo một chiếc xe tải nhẹ. Sau đó cô được chuyển qua một chiếc xe bọc thép để đi đến một nơi mà họ gọi là khu vực an toàn tại trung tâm điều hành ở Washington.

- Alice trong thế giới thần tiên, - Lacey mơ tưởng, - một khi vừa bước vào các bức tường của nơi đó, nhìn thấy cái lý lịch của mình từ từ biến đổi theo thời gian. Trong nhiều tuần liền, cô phải làm việc với một huấn luyện viên, học thuộc những gì liên quan đến một quá khứ mới của cô. Tất cả những gì thuộc về đời sống trước đây của cô bây giờ không còn tồn tại nữa. Nhưng trong tâm trí cô vẫn còn vương vấn một cái gì đó, đó là chuyện đương

nhiên, nhưng sau một thời gian, cô lại nghi ngờ về cái hiện thực này. Hiện này chỉ còn có những cuộc điện thoại trao đổi hằng tuần trên những đường dây đặc biệt, các thư từ được chuyển đến bởi các nhân viên an ninh, nếu như không muốn nói là cô không gặp mặt được bất cứ ai khác. Không ai hết.

Không có gì ngoài sự cô đơn nặng trĩu.

Cái thực tế duy nhất là cái lý lịch mới của cô. Người huấn luyện viên đã để một cái gương trước mặt cô:

- Cô hãy nhìn trong đấy đi cô Lacey. Cô có thấy người phụ nữ trẻ đó không? Những gì cô tưởng biết về cô ta không còn nữa. Hãy quên cô ta đi. Hãy quên tất cả những gì liên quan đến cô ta.

Lúc đầu thì hơi khó đây, vì cô có cảm tưởng như đang tham gia một trò chơi kỳ lạ, như thể cô đang đóng kịch vậy. Có một bài hát cũ của Jerry Vale nói rất rõ hoàn cảnh này. Lacey không biết hát nhưng nhớ lời hát "Hãy làm như bạn không thấy cô ấy...quá trẻ để chạy trốn...hãy nhìn xa hơn con người nàng...hãy làm như thể bạn không thấy cô ta".

*

* *

Chính lúc đó cô chọn cái tên mới của mình, Alice Carrol, theo chuyện Alice trong thế giới thần tiên của Lewis Carrol.

Nó rất thích hợp trong hoàn cảnh này.

Trang nhật ký đẫm máu

Dịch giả: Võ Liên Phương Chương 14 - 15

.14

Tiếng ồn ào của việc tân trang căn hộ cạnh nơi Heather đã ở, làm cho Rick Parker nhức đầu khi anh ta vừa ra khỏi thang máy. Thế ai đang phụ trách công việc này không biết nữa? Anh sôi gan lên. Một công ty san bawngfhay sao vậy?

Ngoài kia, mây đen phủ kín bầu trời. Dự báo thời tiết cho biết tuyết sẽ rơi nhiều vào lúc cuối ngày. Ngay cái ánh sáng ảm đạm xuyên qua các cửa sổ cũng cho thấy sự bỏ phế của nơi này.

Rick đưa mũi lên ngửi. Không khí trong đây có mùi ẩm mốc và bụi bặm.

Anh bật đèn lên, nhận thấy một lớp bụi dày trên các bàn, tủ và kệ.

Anh rửa thầm trong bụng. Cái tên quản lý chết tiệt kia! Chính anh ta phải trông chừng người thầu cho hữu hiệu tại những nơi đang thực hiện việc tu sửa.

Anh gọi vào hệ thống liên lạc nội bộ và hét với người gác cổng:

- Anh hãy nói với tên quản lý chết tiệt đó lên gặp tôi ngay.

*

* *

Tim Powers, một người đàn ông cao lớn dễ thương, làm công việc quản lý tòa nhà số 3, đường 79 phía Đông từ mười lăm năm nay. Hơn bất cứ ai hết, anh hiểu rõ cái thế giới của các chủ trú ngụ tại đây, người ta lúc nào cũng réo gọi người quản lý và đó là điều anh đã nói một cách triết lý với vợ mình, sau một ngày làm việc thật vất vả:

- Nếu em không ngửi được các mùi của nhà bếp thì em không nên làm bếp. Anh đã tập nghe một cách nhẫn nại các lời than phiền của các chủ căn hộ về sự chậm chạp của chiếc thang máy, của các lavabo bị rỉ nước, các bồn cầu hoạt động không tốt hay cửa hệ thống sưởi ẩm không được nóng theo ý muốn.

Nhưng ngày hôm nay, đứng ngay khe cửa để nghe các lời công kích của Rick Parker, Tim tự nhủ từ bao năm phải chịu đựng các lời than phiền và chê trách, mình chưa bao giờ chứng kiến một trận lôi đình như thế này.

Anh có quá nhiều kinh nghiệm để tổng khứ Rick đi chỗ khác chơi. Tên này có thể là một thằng khốn lợi dụng địa vị của bố nó, nhưng dù sao nó vẫn

mang tên Parker và gia đình Parker sở hữu một trong các công ty địa ốc lớn nhất của khi Manhattan.

Parker con ngưng lại để lấy hơi thở. Tim chụp ngay cơ hội này để đề nghị:

- Chúng ta hãy tìm đến người liên quan và ông có thể nói trực tiếp cho người đó những gì ông muốn

Anh bước đến gõ cửa căn hộ kế bên

- Charlie, anh hãy lại đây được không?

Cánh cửa được mở ra làm cho tiếng ồn ào cùng tiếng búa trở nên đình tai.

Charlie Quinn, với bộ râu muối tiêu trong cái quần jean và áo thun, một ông cán bánh trên tay, bước ra ngoài hành lang.

- Tim à, tôi đang bận lắm.

- Không đến nỗi như thế đâu, - Powers trả lời. - Tôi đã nói với anh là phải lo việc cách âm trước khi đập phá. Thưa ông Parker, có thể nào ông cắt nghĩa cho người này biết lý do sự bất bình của ông được không?

- Một khi cảnh sát đã giải tỏa nơi này rồi, - Rick bùng nổ, - chúng tôi chịu trách nhiệm rao bán căn hộ này. Anh làm ơn cắt nghĩa cho tôi biết cách nào tôi có thể đưa khách đến đây trong cảnh hỗn độn như thế này? Không thể nào được, đúng không?

Anh ta đẩy Tim qua một bên, bước đến cầu thang máy. Khi cánh cửa được đóng sau lưng anh ta rồi, Tim Powers và người thầu chỉ biết nhìn nhau mà thôi.

- Chuyện gì đã xảy ra với nó vậy? - Powers chỉ nhận xét như thế. - Đúng là một tên ngớ ngẩn.

- Nó có thể là một tên ngớ ngẩn đấy, - Quinn đáp lại, - nhưng nó đúng là loại người dễ mất bình tĩnh. - Ông thở dài. - Anh hãy đề nghị với hắn ta một công ty dọn dẹp đi chúng tôi sẽ thanh toán hóa đơn cho

Rich Parker không về công ty ngay vì không muốn phải đối mặt với bố anh - "Đúng ra mình phải tự chủ hơn, anh tự trách mình ". Anh còn đang run vì bực tức

Thaánh giêng là tháng tệ hại nhất tại New York, anh thăm nghị Ngay khi anh bước vào công viên trung tâm, bước những bước thật dài trên con đường dành cho người chạy bộ, một người chạt phốt qua gần đụng vào người anh.

- Bộ không thấy đường sao chứ! - Rick la thật lớn tiếng.

Người kia vẫn không chạy chậm lại.

- Hãy bình tĩnh đi anh bạn, - người đó nói qua vai Rick.

Hãy bình tĩnh đi! Bộ dễ lắm vậy, Rick làu bàu cho chính mình: "Ông bố giáo cho tôi một công việc và tên thanh tra kia chọn đúng ngay ngày hôm nay để thò đầu ra".

Thanh tra Sloane đã gặp anh, vẫn đặt ra các câu hỏi đó, trở lại các vấn đề đó.

- Cái ngày mà anh nhận được cú điện thoại của tên Curtis Caldwell đó, anh

không nghĩ cần phải kiểm tra lý lịch của hắn với văn phòng luật sư mà hắn nói đang làm việc tại đó à? - Ông ấy đã hỏi câu này không biết lần thứ mấy trăm rồi.

Rick thọc hai tay vào trong túi, nhớ lại câu trả lời quá tồi của anh:

- Chúng tôi có nhiều mối làm ăn và với văn phòng Keller, Roland và Smythe. Công ty chúng tôi đang quản lý tòa nhà của họ đây vì thế không có lý do gì tôi không tin lời nói của hắn hết.

- Nhưng làm sao người đối thoại với anh biết được chắc là lý lịch của hắn sẽ không bị kiểm tra lại? Hình như tôi được biết là Parker & Parker có tục lệ thu thập thông tin về bất cứ khách hàng nào đến với họ, để bảo đảm độ tin cậy trước khi họ viếng xem các căn hộ cao cấp, có đúng không?

Rick nhớ lại cảnh hoảng hốt mà bố anh đã biểu lộ khi chạy đến tìm anh mà không gõ cửa.

- Tôi đã nói với ông rồi và bây giờ tôi lặp lại lần nữa, là tôi không biết tại sao tên đó lại dùng đúng tên công ty có làm ăn với chúng tôi, - Rick xác nhận.

Anh dùng chân đá vào một đồng tuyết dơ đang nằm trên đường đi của anh.

Có thể nào cảnh sát bắt đầu nghi ngờ anh là đầu mối của cuộc hẹn đó không? Có khi nào họ nghi là không hề có cú điện thoại nào hết không?

Đúng ra mình phải bịa ra một câu chuyện hữu lý hơn mới phải, anh suy nghĩ và lấy chân đạp mạnh xuống mặt đất lạnh cứng. Nhưng giờ đã quá muộn rồi. Anh ta đang kẹt cứng với kịch bản mà anh đã bịa ra, chỉ còn biết theo nó mà thôi.

.15

Điều cốt yếu của chương trình này là "an toàn", Lacey nhớ lại khi bắt đầu viết một lá thư cho mẹ cô. Mình phải nói gì đây? Không thể nào nói về thời tiết được rồi. Nếu như mình đề cập là nó lạnh âm ba mươi độ và tuyết rơi tạo thành một bề dày kỷ lục là bảy mươi lăm phân, người ra sẽ biết ngay là mình đang ở tại bang Minnesota. Đó là loại thông tin mà mình phải tránh.

Mình cũng không thể nào kể về công việc làm của mình được chỉ đơn giản là vì mình chưa có. Mình có thể viết về tờ khai sinh và thẻ an ninh xã hội giả mạo mà họ mới gửi đến cho mình và ý định mình sẽ kiếm một việc làm nào đó. Mình nghĩ là có thể nói đến cái bằng lái xe và người cố vấn, một sĩ quan cảnh sát liên bang, đã đưa mình đi mua một chiếc xe hơi đã dùng rồi. Chính chương trình này thanh toán cho mình đấy. Có tuyết rồi không chứ? Đường nhiên là mình không thể cho biết tên ông ta là George Swenson, kể cả việc thông báo là mình có một chiếc Bronco màu rượu chát, đã ba năm tuổi.

Vì thế cô viết như sau:

"Người cố vấn của con thật dễ mến, ông ấy có ba cô con gái".

Không, bỏ phần sau đi, nó quá chi tiết.

Người cố vấn của con thật dễ mến và hết sức nhẫn nại. Ông ấy đã đi với con mua tủ cho phòng khách.

Quá chính xác. Phải viết là căn hộ hơn là phòng khách.

Nhưng mẹ hiểu con mà. Con không muốn một bộ tương xứng với nhau, vì thế ông ấy dẫn con đến một tiệm cầm đồ và con tìm được tại đó nhiều món đã qua sử dụng khá đẹp, mang nhiều nét quyến rũ. Tuy nhiên con vẫn nhớ căn hộ của con. Con nhờ mẹ nói lại với anh Jay là con biết ơn anh ấy về việc anh ấy thanh toán các chi phí giùm cho con.

Như thế cũng khá cẩn thận rồi, Lacey nhận xét và khi mình biết ơn Jay là một chuyện đúng sự thật. Cô thề là sẽ thanh toán lại toàn bộ các chi phí đó. Cô được phép điện thoại về nhà một lần trong tuần trên một đường dây đặc biệt. Trong lần điện cuối cùng, lúc cô nói chuyện với mẹ mình, cô nghe tiếng được tiếng mắt của Jay hòa vào, bảo Kit hãy sửa soạn cho mau lên. Hiển nhiên là việc gọi điện vào một giờ nhất định là một chuyện hết sức khó chịu, đành vậy chứ biết sao bây giờ, ngoài ra không ai gọi cho cô được hết.

Hình như mấy đứa nhỏ đã vui đùa thỏa thích trong dịp hè và con rất mừng là Bonnie đã khỏe mạnh trở lại. Có vẻ như bọn con trai đã tận hưởng dịp đi trượt tuyết ở miền núi. Mẹ hãy nói con sẽ chơi trò lướt sóng với bọn chúng một khi còn về đó.

Mẹ phải chăm lo cho sức khỏe của mình nghe. Con nghĩ là Alex và mẹ rất hợp với nhau đấy. Mẹ đừng bận tâm khi đôi lúc ông ấy làm cho mẹ bức mình. Con tin chắc ông ấy là một người tốt và con không bao giờ quên sự nhiệt tình của ông ấy trong đêm mà Bonnie bị thương.

Con yêu mọi người nhiều lắm. Cầu mong cảnh sát sớm tìm ra được kẻ đã giết Isabelle Waring, cho hắn chịu hợp tác với công lý để cho con có thể rời khỏi nơi đây".

Lacey ký tên, xếp giấy lại và bỏ vào một phong bì. Swenson sẽ chuyển nó đi bằng đường dây an toàn. Viết thư cho mẹ cô và Kit, nói chuyện với họ trên điện thoại, làm cho Lacey thoát khỏi cảnh bị cô lập, nhưng một khi cuộc nói chuyện đã chấm dứt và cái thư được gửi rồi, sự chán nản tiếp theo sau cùng còn kinh khủng hơn nhiều.

"Coi kìa, mày đừng có than thân trách phận như thế chứ! - Cô tự trách mình.

- Nó không mang lại ích lợi nào hết và cảm ơn Chúa là các lễ lạt đã chấm dứt rồi". Ở đây đó là những gì cô lo sợ hơn hết, cô nói lớn tiếng cho chính mình. Bây giờ cô hay có thói quen nói chuyện lớn tiếng một mình.

Để phá tan cảnh buồn tẻ của đêm Noel, cô đã đi lễ đêm tại Saint-Olav, cái nhà thờ mang tên vị vua hiếu chiến của xứ Na-Uy, sau đó ăn tối tại khách

sạn Northstar.

Trong buổi lễ, lúc dàn đồng ca cất tiếng hát bài *Adelis fidelis*, cô đã rung rung nước mắt khi nhớ lại đêm Noel vừa rồi cô đã trải qua cùng cha cô. Họ đã cùng nhau dự lễ đêm tại Saint-Malachy trong khu vực các nhà hát tại Manhattan. Mẹ cô luôn tuyên bố Jack Farrell sẽ là một diễn viên nổi tiếng nếu như ông chọn cái nghề đó hơn là thành một nhạc sĩ. Ông ấy có một giọng tuyệt vời. Lacey nhớ lại đêm đó cô đã lặng thinh chỉ cốt để nghe được cái âm sắc trong treble của ông ấy và sự hăng say mà ông ấy đã biểu lộ trong bài hát Noel.

Sau cùng ông ấy đã nói:

- Ô Lacey à, có một cái gì đó hết sức độc đáo trong cái ngôn ngữ La-tinh đó, con có nghĩ như thế không?

Trong bữa ăn đơn độc của mình, mắt cô lại ứa lệ khi nghĩ đến mẹ mình, đến Kit và Jay cùng mấy đứa nhỏ. Mẹ và cô thường ăn mừng lễ Noel tại nhà của Kit và khi đến họ mang theo rất nhiều quà cho mấy đứa trẻ mà "ông Già Noel" đã gói cho bọn chúng.

Khi lên mười tuổi, Andy ngay cả Todd vẫn còn tin vào điều đó. Nhưng Bonnie, khi mới có bốn tuổi đã biết sự thật của nhiều chuyện. Lacey đã gửi quà cho tất cả gia đình qua hệ thống an ninh, nhưng dĩ nhiên điều đó không thể nào thay thế được niềm hạnh phúc khi có mặt tại đó.

Trong lúc giả vờ thưởng thức bữa ăn tại Northstar, cô hình dung lại cái bàn ăn do Kit bày biện, chùm đèn treo Waterford phản chiếu lại ánh sáng lung linh qua chất thủy tinh của thành Venise.

"Mày có thôi nghĩ đến các kỷ niệm được không?" Một lần nữa Lacey tự khiển trách mình. Cô cất cái bao thơ trong ngăn tủ và lấy bản sao cuốn nhật ký của Heather Landi ra đọc.

Isabelle muốn mình tìm ra một cái gì đó? Nhưng cái gì mới được chứ? Cô đã đọc đi đọc lại nhiều đến mức cô có thể thuộc lòng từng chữ một.

Vài điều được ghi rất cận với nhau, một hoặc vài ba ngày. Vài điều khác cách nhau cả tuần lễ, một tháng, đôi khi đến sáu tuần. Toàn bộ cuốn nhật ký này trải dài suốt bốn năm mà Heather đã sống tại New York. Cô tả thật chi tiết việc cô tìm kiếm một chỗ ở, việc nài nỉ của bố cô yêu cầu cô phải trú ngụ trong một khu yên tĩnh của khu East Side. Cô thì thích khu West Side hơn, như cô đã viết trong đó "Nó ít giả tạo nhưng lại sống động hơn".

Cô ta nói về các buổi hòa nhạc của mình, đến các buổi tập dợt và vai diễn đầu tiên tại New York - một sự diễn lại vở *The Boy Friend* tại nhà hát Equity. Đoạn này làm cho Lacey phải mỉm cười. Heather kết thúc bằng câu

"Julie Andrews hãy tránh qua một bên để nhường chỗ cho Heather Landi!"

Cô ta kể thật chi tiết các vở kịch mà cô ta đã xem qua, các phân tích về cách dàn dựng, phong cách thật thích hợp và đầy tài năng của các diễn viên. Cô ta

kể cũng không kém phần sôi nổi các buổi tiệc mà cô tỏ ra quá ầu trĩ. Lacey có cảm tưởng Heather đã được người bố và cả bà mẹ nuông chiều quá mức, cho đến ngày mà sau hai năm đại học, cô đến ở New York để cố tìm cho mình một nghề trong làng kịch nghệ.

Đương nhiên là cô ta rất thân thiết với bố mẹ cô ta vì tất cả những gì cô viết về họ đều hết sức nhiệt tình và đậm nét thương yêu, dù đôi khi cô ta phàn nàn là chỉ cốt làm cho bố cô hài lòng mà thôi.

Có một đoạn mà lúc mới đọc đã làm cho Lacey phải thắc mắc:

Ngày hôm nay bố đã nổi trận lôi đình với các người bếp trưởng. Tôi chưa bao giờ thấy ông trong tình trạng như thế. Người bếp trưởng khốn khổ đã khóc suốt suốt. Bây giờ tôi mới hiểu những gì mẹ tôi bảo phải đề phòng các cơn giận dữ của ông và khuyên tôi phải suy nghĩ kỹ trước khi báo cho ông ấy biết là tôi không thích sống trong khu East Side. Ông ấy sẽ giết tôi mất nếu như ông biết được mình hoàn toàn có lý. Ô trời ơi, sao tôi có thể ngu đến như thế!

*

* *

Vì lý do gì mà Heather lại có lời nhận xét đó? Lacey tự hỏi. Có thể nó không quan trọng cho lắm. Dù gì thì nó cũng đã xảy ra bốn năm trước ngày cô ấy bị giết chết và đó là lần duy nhất mà cô ấy đề cập đến việc này.

Khi đọc đến đoạn cuối của cuốn nhật ký, rõ ràng là một điều gì đó làm cho Heather phải lo âu. Đôi ba lần cô có nhắc đến việc cô kẹt "giữa cái đe và cái búa", ghi thêm "Tôi không biết phải làm gì đây". Khác hẳn với các năm trước, các năm sau cùng được kể lại trên trang giấy không kẻ hàng.

Các lời nhận xét này không rõ ràng cho lắm nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, chúng đã làm cho Isabelle Waring phải thắc mắc.

Ngoài ra, chúng có một mối liên quan nào đó với công việc của cô ấy, đến một người bạn trại hay bất cứ một điều gì đó, Lacey kết luận. Lòng bối rối, cô cất cuốn nhật ký vào trong ngăn tủ. Trời ạ, có phải tôi đang bị kẹt giữa cái đe và búa không đây?

"Vì có một người nào đó muốn giết chết mày!", một giọng thì thầm trong đầu cô.

Lacey khóa tủ lại. Thôi đủ rồi!

Một tách trà nóng thật sự thích hợp vào lúc này, cô quyết định, hy vọng sẽ làm tan biến cái cảm giác khó chịu của nỗi cô đơn và sợ hãi đang xâm chiếm lấy người cô.

Cô bật nút radio và thường cô hay chọn một đài có âm nhạc, nhưng cái máy này được điều chỉnh trên các luồng sóng ngắn và một giọng nói phát ra:

"Xin chào, tôi là Tom Lynch, người khách của quý vị trên đài WCIV trong bốn giờ tới đây".

Tom Lynch!

Lacey giật nảy mình, nổi buồn nhớ nhà bất giờ biến mất. Cô nhớ thật rõ tất cả những tên được ghi trong cuốn nhật ký của Heather và một trong số đó là Tom Lynch, người giới thiệu chương trình của một đài phát thanh địa phương, người mà Heather dường như đã để ý một lúc nào đó trong đời mình.

Có phải đây đúng là người đó không? Nếu như phải thì người này có thể cho cô biết một vài điều về Heather.

Đây là một đầu mối mà mình phải theo.

Trang nhật ký đầm máu

Dịch giả: Võ Liên Phương Chương 16 - 17

.16

Tom Lynch là một người miền Trung Tây đặc trưng. Lớn lên tại bang Bắc Dakota, anh ấy thuộc tuýp người có sức mạnh bẩm sinh, coi việc lạnh âm hai mươi độ là một thời tiết rất tốt cho sức khỏe và chỉ những người phụ nữ yếu đuối mới trách cứ cái lạnh đó thôi.

Nhưng ngày hôm nay, họ không phải không có lý, anh ấy nói với nụ cười cho Marge Peterson, người nhân viên tổng đài của trạm phát sóng WCIV tại thành phố Minneapolis.

Marge nhìn anh ta với vẻ âu yếm mẫu tử. Anh ấy sưởi ấm tim bà và từ khi anh ấy phụ trách các chương trình vào lúc trưa, đương nhiên là anh ấy cũng tạo ra cảm giác đó cho tất cả cư dân của khu vực Minneapolis và Saint-Paul. Căn cứ trên lượng thư mà những người hâm mộ gửi đến văn phòng bà, Marge tiên đoán là người giới thiệu chương trình được mến mộ này sẽ có một sự nghiệp vẻ vang trong ngành phát thanh. Cách pha trộn các tin tức hết sức tế nhị của anh, các cuộc phỏng vấn và tranh luận kèm theo một chút hài hước hơi lố bịch, đã thu hút một số đông khán giả thuộc mọi lứa tuổi và thành phần.

Và nếu như những người mến mộ đó có thể gặp được anh bằng xương bằng thịt! Bà thầm nghĩ khi nhớ lại ánh mắt màu nâu có chấm xanh, bộ tóc hạt dẻ lúc nào cũng hơi rối bù, một nụ cười khả ái và nét mặt không đều đặn cho lắm, được tạo ra để quyến rũ. Anh ấy được sinh ra cho truyền hình.

Marge rất hân hoan về sự thành công của Tom và qua đó là của đài, tuy nhiên bà biết rõ đó là con dai hai lưỡi. Rất nhiều đài cạnh tranh đã cố lôi kéo anh ta đi nhưng anh ta tuyên bố rành mạch là: Làm cho đài WCIV trở thành đài hay nhất trong vùng trước khi nghĩ đến một chỗ làm khác. Mục đích đó gần như đã đạt được rồi, bà thở dài và chúng ta sẽ mất anh ra trong một ngày gần đây thôi.

- Marge à, chị gặp rắc rối phải không? - Tom hỏi thật nhỏ nhẹ. - Chị tỏ ra lo âu.

Bà lắc đầu và cười.

- Không có gì đâu, mọi việc đều êm xuôi mà. Anh đến sân tập thể dục à? Trước khi kết thúc chương trình, anh ấy đã nói với thính giả của mình là ngay con chim cánh cụt cũng không ló đầu ra với thời tiết như thế này và anh ấy định một lúc sau sẽ đến Câu lạc bộ thể dục Twin Cities để gặp vài người bạn. Twin Cities là một trong các nhà tài trợ của chương trình này.

- Chị đoán đúng rồi đó. Thôi hẹn gặp lại chị sau nhé!

*

* *

- Cô Carrol, ai đã nói cho cô nghe về chúng tôi? - Ruth Wicox hỏi Lacey trong khi cô điền vào trong phiếu ghi danh tại Câu lạc bộ thể dục Twin Cities.

- Tôi nghe chương trình của Tom Lynch, - Lacey trả lời.

Và cảm nhận người kia đang nhìn mình, cô buộc phải cắt nghĩa rõ: "Cũng khá lâu rồi, tôi có ý định ghi tên vào một phòng tập và vì ở đây tôi có cơ hội để làm chuyện đó trước khi quyết định..." Cô kéo dài câu nói "...tại phòng này ở gần chỗ tôi ở" Cô nói tiếp một cách mơ hồ.

Ít ra điều này sẽ giúp ích cho mình trong trường hợp mình tìm kiếm việc làm, cô tự nhủ. Chỉ với viễn cảnh phải điền vào một mẫu đơn cũng làm cho cô hoảng sợ, vì đây là lần đầu tiên cô sử dụng cái lý lịch mới của mình. Cô đã tập việc này với người cố vấn George Swenson, nhưng làm việc đó trên thực tế là một chuyện hoàn toàn khác.

Trên đường đến phòng tập, cô đã ôn lại từng chi tiết mộ. Cô tên là Alice Carroll, từ Hartford bang Connecticut, tốt nghiệp trường đại học Caldwell, một chứng nhận không thể nào kiểm tra được vì trường này đã đóng cửa rồi. Cô làm thư ký trong ngành y khoa tại Hartford. Vị bác sĩ đã về hưu trong khi cô đã chia tay với vị hôn phu của mình. Lúc này cô cảm thấy rất thuận lợi để làm lại cuộc đời tại một nơi khác. Cô đã chọn Minneapolis bởi vì cô đã đến đây hồi lúc trẻ và cô rất thích thành phố này. Cô là con một. Bố cô đã chết còn mẹ cô đã tái giá và hiện đang sống tại London.

Nhưng điều đó ngay lúc này không quan trọng cho lắm, cô thầm nghĩ trong lúc tìm kiếm trong túi xách cái thẻ an ninh xã hội mới của mình. Cô phải thật cẩn thận mới được: Một cách máy móc, cô định ghi con số thật nhưng đã nhớ lại kịp lúc. Địa chỉ của cô "số 1 đại lộ East End, New York, NY 10021" Nó tự động hiện lên trong đầu cô. Không! 540 đại lộ Hennepin, Minneapolis. Ngân hàng của cô: Chase; không : First State. Công việc làm? Cô đánh dấu vào ô "Không". Cha mẹ hay bạn bè để báo tin trong trường hợp cần thiết? Swenson đã cấp cho cô cái tên, một địa chỉ và một số điện thoại để dùng trong trường hợp này. Tất cả các cuộc gọi đến số này đều đến tay ông.

Bây giờ là những câu hỏi liên quan đến tình trạng sức khỏe của cô. Cô có cần phải báo không? Có, cô thầm nghĩ. Một vết thẹo nhỏ ngay nơi viên đạn đã phớt qua. Có sự co rút ở lưng vì lúc nào cô cũng có cảm tưởng là mình bị theo dõi và một hôm trong lúc đang bước đi, cô nghe có tiếng chân sau lưng cô và khi cô quay đầu lại thì...

- Có câu hỏi nào làm cho cô bối rối không? - người tiếp nhận câu hỏi thật ân

cần. - Tôi có thể giúp cô được gì không?

Cô đa nghi quá đáng. Lacey tưởng chừng như thấy ánh mắt nghi ngờ của người phụ nữ đó. Cô có cảm tưởng là câu chuyện của cô không rõ ràng cho lắm nhưng cô cố mỉm cười.

- Không, không có câu nào hết.

Cô kí tên ở cuối trang giấy và đẩy nó đến trước mặt người kia.

Ruth Wilcox đọc nó.

- Tốt rồi, - người này nói bằng một giọng đơn điệu. - người này nói bằng một giọng đơn điệu. - Bây giờ tôi sẽ dẫn cô đi tham quan nơi này.

Nơi này thật dễ chịu, có đủ các trang thiết bị cần thiết với nhiều loại máy khác nhau, một đường chạy bộ và nhiều phòng rộng lớn cho môn aerobic, một hồ bơi theo tiêu chuẩn olympic, một phòng tắm hơi cùng một phòng xông hơi và một quầy phục vụ nước trái cây thật tuyệt vời.

- Sẽ rất đông người vào lúc sáng sớm và sau giờ nghỉ việc, - Ruth cắt nghĩa cho cô và bắt giờ thốt lên. - Coi ai đến kia kia! - Bà mới gọi một người đàn công đôi vai rộng đang bước về phòng thay quần áo. Tom à, anh có thể đến đây một chút được không?

Người đó đứng lại, xoay người để nhìn Ruth Wilson quơ quơ cánh tay, yêu cầu mình đến gặp họ.

Một giây sau bà ta giới thiệu: - Tom Lynch, đây là Alice Carroll. Alice vừa ghi tên vào đây vì cô ấy được nghe anh ca ngợi nơi đây trong chương trình phát thanh của anh.

Anh ấy nở nụ cười thật dễ mến.

- Tôi rất mừng khi thấy mình có sức thuyết phục đến như thế. Rất vui được làm quen với cô, Alice à. Và với một cái gật đầu, một nụ cười thật tươi, anh bỏ đi.

- Anh ấy quá tuyệt vời, có đúng như thế không? - Ruth thốt lên. - Nếu như tôi không có ai khác trong đời, tôi muốn... Nhưng thôi, đừng nói đến chuyện đó nữa. Điều phiền toái là các cô độc thân thường tìm đủ mọi cách để bám nít lấy anh ấy và đôi khi đeo bám anh ta quá trớn. Nhưng khi anh ấy đến đây chỉ để tập mà thôi.

Một lời khuyên úp mở mà Lacey đã ghi nhận.

- Tôi cũng thế, - cô nói một cách hết sức thoải mái, - hy vọng mình cũng có sức thuyết phục không kém.

17

Mona Farrell đang ngồi một mình trong cái nhà hàng thật lịch sự rất nổi tiếng này, Alex Place. Đã mười một giờ đêm rồi mà trong nhà hàng vẫn đông nghẹt khách sau giờ ra về của cá rạp hát. Người nhạc sĩ dương cầm chơi bản "Unchained Melody" và bỗng nhiên Mona cảm thấy buồn vô hạn.

Trước đây Jack rất thích bản nhạc này.

Lời ca đang bay lững lờ trong đầu bà. Và thời gian có thể xóa mờ...

Dạo này, bà thường hay ứa lệ. "Ồ Lacey ơi, hiện nay con đang ở đâu vậy?"

- Bà có cho phép tôi tiếp chuyện một người phụ nữ xinh đẹp không?

Mona ngược mặt lên, bất ngờ bị kéo về thực tại và nhìn thấy nụ cười của Alex biến mất.

- Mona, bà đang khóc sao? - Ông hỏi với giọng đầy lo âu.

- Ồ không, không có gì đâu.

Ông ấy ngồi đối diện với bà.

- Bà có vẻ đang buồn đấy. Có một lý do nào đặc biệt không hay chỉ là một tình trạng thông thường.

Bà cố cười nhằm trấn an người đối diện:

- Sáng nay tôi xem chương trình CNN cho biết có một vụ động đất tại vùng Los Angeles, cũng không nhỏ gì cho lắm. Một người phụ nữ đang lái xe đã bị lật úp lại. Người phụ nữ đó mảnh khảnh với tóc hung. Họ có chiếu cảnh người phụ nữ đó được đặt lên cáng. - Giọng nói của Mona bị tắc nghẹn. - Trong một khoảng khắc, tôi lại tưởng đó là Lacey. Nó cũng có thể ở tại đó, anh có biết không. Nó có thể có mặt ở bất cứ nơi nào đó.

- Nhưng đâu phải Lacey có đúng không? - Alex cố an ủi bà ta.

- Ồ không, đương nhiên là không phải rồi, nhưng có điều mỗi khi tôi nghe nói đến một vụ hỏa hoạn, một trận lũ lụt hay một vụ động đất nào đó, tôi lo sợ Lacey đang gặp phải tai ương đó. Ngay cả Kit cũng không muốn nói chuyện điện thoại với tôi nữa. Hôm trước có một vụ lở tuyết tại núi Snowbird, cuốn trôi mấy người đang trượt tuyết. Cũng may là tất cả đều được cứu thoát, nhưng tôi không thể không nghe cái danh sách tên của họ. Lacey rất thích trượt tuyết và nó có thể làm chuyện đó dù cho trời có xấu đi nữa.

Bà đưa ly rượu lên:

- Đúng ra tôi không được làm phiền anh với những chuyện đó.

Ông nắm lấy bàn tay của bà.

- Có chứ, bà phải nói cho tôi biết chứ Mona. Khi bà có cơ hội để nói chuyện với Lacey trên điện thoại, có lẽ bà nên kể cho cô ấy biết cảnh này đã ảnh hưởng đến bà như thế nào. Theo tôi nghĩ, nếu như bà biết được, dù một cách mơ hồ đi nữa, nơi mà cô ấy đang trốn, thì có thể bà sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.

- Không, không thể nào. Nó không được biết đến những lo âu của tôi, vì chuyện đó sẽ làm cho nó càng trở nên khốn khổ hơn nữa. Cũng may là tôi còn có gia đình, có Kit và mấy đứa nhỏ, tôi còn có anh, trong khi Lacey đơn độc một mình.

- Dù gì đi nữa, bà cũng nên hỏi nó chuyện đó, - Alex Carbine cố nài, - và

hãy giữ kín cho mình những gì cô ấy nói cho bà biết.
Ông vỗ vỗ vào bàn tay của bà.

Trang nhật ký đẫm máu

Dịch giả: Võ Liên Phương Chương 18 - 19

.18

Cô phải bịa ra một người bạn trai hoang đường, cô luôn phải có một hình ảnh trong đầu cô, - George Swenson đã khuyên cô như thế. - Cô phải làm cho nổi bật được cái hình ảnh đó và nghĩ đến cách mà anh ta nói chuyện để cô có thể đưa ra các câu trả lời hợp lý cho những câu hỏi mà người ta sẽ đặt ra cho cô về vấn đề này. Và cô cũng không được quên là cô phải tập đặt cho mình các câu hỏi đó và tự mình trả lời chúng.

Lacey quyết định Rick Parker sẽ là người bạn trai tưởng tượng mà cô đã chia tay rồi. Vì bịa chuyện hủy bỏ hôn ước với anh ta cũng tương đối dễ hơn, ngoài ra điều thuận lợi hơn do anh ta là người thật.

Cô bắt đầu lui tới câu lạc bộ thể dục hằng ngày, lần nào cũng vào lúc xế chiều. Các buổi tập này hết sức bổ ích cho cô vì chúng bắt cô phải chú tâm đến một việc gì đó hiện hữu. Bây giờ cô đã có thể an sinh xã hội rồi, nên cô rất nóng lòng đi tìm một việc làm, nhưng Swenson có báo cho cô biết là chương trình bảo vệ nhân chứng sẽ không bao giờ cung cấp cho cô những giấy chứng nhận giả mạo.

- Làm sao một người nào đó sẽ giao cho tôi một công việc làm khi tôi không có giấy chứng nhận nào hết? - Cô hỏi ông ta.

- Bằng cách đề nghị làm không lương trong vòng hai tuần lễ để chờ coi người ta có thuê nhận cô không?

Cô phản đối.

- Nếu là tôi, tôi sẽ không bao giờ thu nhận người theo cách đó đâu.

Nhưng hiển nhiên là cô không còn cách lựa chọn nào khác. Ngoài cái câu lạc bộ thể dục này, cô không quen biết một ai hết. Vì đã sống cô độc một thời gian dài nên ngày tháng đối với cô dài lê thê. Cô cảm nhận sự mất tinh thần mỗi ngày một lớn hơn, bao phủ người cô giống như một cái mền vậy. Ngay bây giờ cô cũng rất sợ các buổi nói chuyện hằng tuần trên điện thoại với mẹ cô, vì chúng lúc nào cũng kết thúc bằng mỗi một cách là mẹ cô thì khóc sụt sùi còn cô thì muốn hét to vì ức chế.

Sau khi đã ghi tên vào câu lạc bộ thể dục, cô gắng hết sức để làm thân với Ruth Wilcox. Vì cô muốn thử kể câu chuyện của cô với người này: Việc mẹ cô tái giá và định cư tại London, việc ra đi sau khi vị bác sĩ chủ cô đã nghỉ hưu, việc chia tay với người hôn phu của mình.

- Không ai chịu nổi tánh tình anh ấy và đôi khi anh ta tỏ ra khá ồ ồ nữa chứ, - cô cắt nghĩa cho Ruth trong khi nghĩ đến Rick.

- Tôi biết loại người như thế, - Ruth bảo đảm với cô. - Nhưng tôi sẽ nói cho cô một bí mật này: Tom Lynch đã hỏi tôi về cô đấy. Tôi nghĩ là anh ta thích cô rồi.

*

* *

Lacey làm ra vẻ như không quan tâm đến Tom Lynch, trong khi đang nghĩ trong đầu làm cách nào gặp được anh ta một cách ngẫu nhiên. Cô định giờ chạy của mình như thế nào đó để kết thúc khi anh ta bắt đầu chạy. Cô ghi tên vào một lớp aerobic mà phòng tập có thể nhìn ra đường chạy và chọn một vị trí thích hợp để có thể nhìn thấy anh ra đang chạy. Đôi lúc trước khi bắt đầu, anh dừng chân tại quán nước để uống một ly sinh tố hay một tách cà phê. Cô sắp xếp làm sao đến đó một ít phút trước khi anh ấy kết thúc vòng chạy, lúc nào cũng ngồi tại một bàn dành cho hai người.

Đến tuần thứ hai thì kế hoạch của cô xảy ra đúng như ý muốn. Khi anh ta bước vào trong quán, cô đang ngồi một mình trong khi mấy bàn khác đều có người. Trong lúc anh ta tìm một chỗ ngồi thì mắt họ giao nhau. Một cách thờ ơ, cô chỉ vào cái ghế trống cạnh cô.

Lynch hơi do dự nhưng rồi cũng bước đến.

*

* *

Cô đã đọc thật tỉ mỉ cuốn nhật lý của Heather và ghi ra tất cả những gì có liên quan đến Tom Lynch. Anh ta xuất hiện khoảng một năm rưỡi trước đó. Heather đã gặp anh ra sau một vở kịch mà cô có đóng một vai.

*

* *

Một con người dễ mến đã đi cùng chúng tôi ăn món hamburger tại Barrymore. Tom Lynch, cao lớn, thật quyến rũ, độ ba mươi tuổi. Anh ta điều khiển một chương trình trên đài phát thanh tại Saint-Louis nhưng có nói là anh ta sẽ đi đến Minneapolis. Anh ta là bà con của Kate, vì thế tối hôm nay anh ta đến xem Kate diễn kịch. Anh ta nói việc khó nhất khi ta phải sống xa New York là không thể đi xem kịch được. Tôi đã nói chuyện thật lâu với anh ta. Anh ta nói là sẽ ở lại đây thêm vài ngày nữa. Tôi hy vọng là anh ta sẽ mời tôi đi chơi tối nhưng tôi không có được cái điểm phúc đó.

*

* *

Vài tháng sau Heather viết thêm:

Tom Lynch có đến đây trong dịp cuối tuần. Có vài người trong chúng tôi đi trượt tuyết tại Hunter. Anh ta thật tuyệt vời. Rất dễ thương. Đúng là tuýp người mà baba muốn thấy tôi đi cùng. Nhưng anh ta hình như không chú ý đến tôi cũng như đến bất cứ cô nào trong bọn cả và dù gì đi nữa bây giờ có

ích chi đâu...

*

* *

Ba tuần sau đó Heathe chết trong tai nạn xe - nếu như đây đúng là một tai nạn. Khi chép lại các đoạn liên quan đến Tom Lynch, Lacey tự hỏi không biết Isabelle hay cảnh sát có hỏi anh ta về Heather không. Và Heather muốn nói cái gì khi viết "...và dù gì đi nữa bây giờ có ích chi đâu...?"

Có phải cô muốn nói là trong đời của Tom Lynch đã có một người nào khác rồi chẳng?

Hay ngay chính Heather cũng không được tự do?

Tất cả những ý nghĩ đó dồn dập trong đầu cô, trong khi Tom Lynch ngồi đối diện cô.

- Cô có đúng là Alice Carroll không? - Anh ta hỏi bằng một giọng khẳng định hơn là nghi vấn.

- Đúng vậy, còn anh là Tom Lynch.

- Hình như thế. Tôi hình như được biết là cô mới vừa định cư tại Minneapolis.

- Đúng vậy, - cô đáp lại và hy vọng là nụ cười của mình có vẻ tự nhiên.

Cô bối rối khi nghĩ là anh ta sẽ bắt đầu hỏi về cô đây. Đây thật sự mới là thử thách lần đầu tiên của mình. Cô cầm cái muỗng lên và khuấy tách cà phê của mình, nhưng rồi nhận thấy là không một ai lại đi khuấy một tách cà phê không đường bao giờ.

Swenson đã tập cho cô trả lời các câu hỏi bằng những câu hỏi khác.

- Thế anh có phải là người dân của thành phố Minneapolis này không, anh Tom?

- Không, tôi sinh ra tại Fargo, thuộc bang bắc Dakota, cách đây không xa mấy. Cô có xem phim Fargo chưa?

- Tôi rất thích phim đó.

- Và dù cho có xem phim đó rồi, cô vẫn đến sống tại đây à? Cuốn phim đó đúng lý phải bị cấm trong khu vực này mới phải. Người ta cho chúng tôi đúng là những kẻ quê mùa.

Lời giải thích mà anh nói với Lacey có vẻ miễn cưỡng quá đi

- Hai mẹ con chúng tôi có đến thành phố đó để thăm vài người bạn lúc tôi mười sáu tuổi và tôi rất thích nó.

- Tôi hy vọng là thời tiết ở đó không tệ hại như ở đây.

- Không, lúc đó vào tháng Bảy mà.

- Vào lúc mùa của muỗi đen sao?

Cô biết là anh ra chọc cô. Nhưng một khi mà bạn đang nói dối, bạn sẽ có những ý nghĩ hoàn toàn khác. Anh hỏi hiện giờ cô đang làm ở đâu.

- Tôi chỉ mới sắp xếp chỗ ở xong. (Ít ra điều này là thật). Bây giờ tôi bắt đầu

tìm một công việc làm đây.

- Loại công việc gì?

-Ồ tôi phụ trách kế toán trong một phòng khám bệnh tư. - cô trả lời. -

Nhưng tôi muốn kiếm một công việc hoàn toàn khác.

- Tôi hiểu. Anh tôi là bác sĩ và các mẫu bảo hiểm của ông ấy phải cần đến ba cô thư ký. Thế ông bác sĩ của cô thuộc chuyên khoa nào vậy?

- Khoa Nhi. "Cám ơn Chúa, cô tự nhủ, sau bao nhiêu năm trời nghe mẹ tôi nói chuyện, tôi có thể ít nhiều biết rõ những gì mình đang nói. Nhưng cái gì bắt mình phải đề cập đến kế toán như vậy không biết nữa? Mình không tài nào phân biệt được một mẫu bảo hiểm với một mẫu khác".

Nóng lòng thay đổi đề tài, cô liền nói tiếp:

- Hôm nay tôi có nghe anh trên đài. Tôi rất thích tiết mục phỏng vấn người đạo diễn đã đưa lên sân khấu vở kịch Chicago hồi tuần trước. Tôi đã xem vở kịch này tại New York trước khi đến đây và rất thích nó.

- Người em bà con của tôi, Kate, thuộc nhóm diễn viên hiện giờ đang trình diễn vở kịch Quân Vương và Thiếp trong thành phố này.

Lacey cảm thấy ánh mắt anh ta biểu lộ vẻ lưỡng lự. Anh đang do dự không biết có nên mời mình. "Cầu trời cho anh ta làm chuyện ấy, cô thầm cầu mong. Người bà con anh ta đã làm việc chung với Heather; chính người đó đã giới thiệu cô ta cho Tom Lynch".

- Tối mai là buổi diễn đầu tiên, - anh nói. - Tôi có hai vé. Cô có muốn đi xem cùng tôi không?

Một cơ hội tuyệt vời chẳng?

.19

Suốt ba tháng sau cái chết của Isabelle, Jimmy Landi không còn thiết đến bất cứ việc gì khác. Giống như thể não phần kiểm soát các cảm xúc của ông bị tê liệt vậy. Tất cả sinh lực, ý nghĩ chỉ còn chú tâm vào kế hoạch cho cái khách sạn- sòng bạc mà ông đang hoàn tất tại Atlantic-City mà thôi. Nằm giữa lâu đài Trump và Harrah s Marina, nó được thiết kế để vượt xa mấy cái kia với một kiến trúc bóng loáng tuyệt đẹp cùng các tháp và mái nhà vàng chói.

Ngày hôm nay, từ nơi hàng lang ra vào, ông đang kiểm tra lại các hoạt động cho việc khai trương sẽ diễn ra trong một tuần lễ tới đây. Ông nghĩ "Mình đã thành công rồi! Mình đã thật sự thành công rồi". Người ta đang trải thảm, treo các bức tranh, màn và vô số thùng rượu được chất đống sau quầy rượu. Ông cần thiết phải vượt trên các đối thủ khác nơi đại lộ của mình, phải áp chế họ, phải phô trương sự thành công của mình. Tên nhóc từ dĩ vãng đã lớn lên trong khu West Side của Manhattan, đã phải rời bỏ mái trường lúc mười

ba tuổi để đi rửa chén tại câu lạc bộ Stork, đã trèo lên đến đỉnh rồi và nó sẽ cho cái thế giới nhỏ bé này thấy khả năng nó làm được những gì.

Jimmy nhớ lại cái thời xa xưa đó, khi cánh cửa của nhà bếp bật mở để cho ông đưa mắt liếc nhìn tất cả những tên tuổi nổi tiếng đang ngồi kín phòng ăn của câu lạc bộ. Vào thời đó, họ đua nhau phô trương sự sang trọng, các minh tinh màn bạc và những người khác nữa. Vì không có một ai muốn xuất hiện trước công chúng trong bộ quần áo xóc xếch.

Các nhà xã luận đều có mặt mỗi tối tại bàn riêng của họ như Walter Winchell, Jimmy Van Horne, Dorothy Kilgallen. À Kilgallen! Chúa ơi, gần như một đám triều thần đang quần quít quanh bà ta. Mục xã luận của bà trên tờ Journal American đang làm mưa làm gió, ai mà không muốn được bà nói đến chứ?

Mình đã chiêm ngưỡng họ, Jimmy nhớ lại trong lúc quan sát các thợ làm việc quanh ông. Và mình cũng đã học được trong nhà bếp tất cả những gì cần phải biết về cái nghề này. Nếu như ông bếp trưởng vắng mặt, mình dư sức thế chỗ ông ra. Ông đã leo lên từng bậc thang một: Phụ hầu bàn, sau đó là hầu bàn rồi đến chức maitre nhà hàng. Ở cái độ tuổi ba mươi, ông đã có đủ khả năng để điều khiển cái nhà hàng riêng của mình.

Ông đã học cách cư xử với những người tiếng tăm, làm cách nào phỉnh nịnh họ mà không mất đi phẩm giá của mình, làm sao đón tiếp họ một cách ân cần mà không quên cái mỉm cười khen thưởng cho mỗi người trong họ. Ông cũng hiểu cách phải đối xử với nhân viên, luôn nghiêm khắc nhưng rất công bằng. Kẻ nào định lừa bịp ông chưa bao giờ có cơ hội lần thứ hai. Chưa bao giờ!

Ông hài lòng nhìn người trưởng toán rầy la người thợ đặt thảm khi người này bỏ một dụng cụ trên cái bàn bằng gỗ quý xứ Guyanne dành cho việc ghi nhận đặt tiệc.

Xuyên qua các cửa kính rộng lớn, ông nhìn người ta sắp xếp các bàn đánh bạc trong căn phòng đồ sộ dành cho sòng bạc. Ông bước vào. Bên phải là các máy đánh bạc bằng tiền xu bóng loáng nằm thẳng hàng, như thể đang nôn nóng được hoạt động. Cũng sắp rồi nhé! Chỉ một tuần nữa và người ra sẽ xếp hàng trước mặt chúng. Nếu như ông trời muốn như thế!

Một bàn tay đặt trên vai ông.

- Không tồi, phải không Jimmy?

- Anh hoàn thành công việc chu đáo lắm Steve. Chúng ta sẵn sàng để khai trương vào ngày đã định.

Steve Abbott phì cười.

- Công việc chu đáo à? Phải nói là công việc tuyệt vời mới đúng chứ. Nhưng chính ông là người đưa ra ý tưởng này. Tôi chỉ là kẻ thực hiện mà thôi, tên khó chịu lúc nào cũng để ý đến mọi thứ. Nhưng tôi cũng muốn theo thời lắm

chứ. Không hay chút nào hết khi vào đêm khai trương các người thợ còn đang bận vẽ nguệch ngoạc trên tường. Mọi việc sẽ hoàn tất. - Anh ta xoay người lại ông Landi. - Cynthia và tôi sẽ trở về New York. Ông định làm gì đây?

- Không, tôi sẽ nán lại đây thêm một thời gian nữa. Nhưng khi anh về đó, có thể nào anh gọi điện cho tôi được không?

- Được mà.

- Anh biết người thợ chỉnh sửa các bức tranh tường không?

- Gus Sebastiani à?

- Chính hắn. Đúng là một nghệ sĩ. Anh hãy liên lạc với hắn càng sớm càng tốt và yêu cầu hắn bôi hết các hình ảnh của Heather trên các bức họa đi.

- Jimmy à, ông có chắc là muốn điều đó không? - Steve Abbot quan sát gương mặt của người hún vốn với mình. - Sau này ông sẽ hối tiếc đấy, ông biết không!

- Tôi không hối tiếc gì hết! Đã đến lúc phải làm việc đó rồi. - Bất ngờ ông xoay mặt đi. - Tốt hơn, anh nên làm chuyện đó đi.

Landi chờ vài phút, sau đó đi về cầu thang máy và nhấn nút vào tầng cuối cùng.

Trước khi ra về, ông muốn kiểm tra lại quầy bar piano một lần chút.

Đây là phòng có nhiều góc cạnh, thật ấm cúng, với nhiều cửa sổ tròn nhìn ra biển. Các tường được sơn màu xanh dương đậm, được trang trí bằng các khung nhạc màu bạc rải rác trong vài cụm mây. Đích thân ông Jimmy chọn các bản nhạc thích hợp, những bản nhạc quen thuộc mà Heather vẫn yêu thích.

Ông nhớ cô muốn đặt cho nơi đây cái tên Heather Plan. Con bé nó muốn đùa ấy thôi. Với nụ cười mỉm, ông sửa lại. Nó chỉ thích có phân nửa mà thôi.

Ông thầm nghĩ rằng chỗ này có thể là Heather Place lắm chứ, khi nhìn cách trang trí của nơi đây. Tên nó vẫn được khắc tại cửa ra vào, nhạc của nó được sơn trên tường rồi. Nó sẽ hiện hữu theo đúng ý muốn của nó, nhưng phải ngoài cái nhà hàng tại vì tại đó lúc nào ông cũng phải nhìn thấy mặt nó.

Ông phải loại bỏ quá khứ mới được.

Với vẻ căng thẳng, ông bước đến cửa sổ. Tít xa ở chân trời, vàng trắng khuyết lấp lánh trên mặt nước.

Heather.

Isabelle.

Ông thật sự mất hai người này rồi. Vì một lý do bí ẩn, ông thường nghĩ đến Isabelle hơn. Trước khi chết, bà đã bắt cô gái địa ốc trẻ kia hứa phải trao lại cho ông cuốn nhật ký của Heather. Cô ta tên gì nhỉ? Tracey, không. Lacey. Lacey Farrell. Đương nhiên là ông sẽ rất vui thích khi đọc cuốn nhật ký của cô con gái mình, nhưng trong đó có gì quan trọng đến thế chứ? Vì mới vừa

cầm nó trong tay, bọn cóm lại đòi ngay để so với bản chánh.

Ông không thể nào làm khác hơn là giao nó cho cảnh sát, nhưng thật miễn cưỡng. Ông đã đọc qua khi Lacey trao nó lại cho ông. Nhưng đến giờ ông vẫn còn đang phân vân. Thế ông phải tìm thấy điều gì trong đó? Ông đã phải nghĩ nát óc cho một việc không đâu. Heather đã ghi trong đó tất cả những chuyện lật vật mà một cô gái trẻ thường làm, các cuộc hẹn hò, các buổi tập dợt, các buổi tiếp tân. Đương nhiên là cô có viết trong đó những gì làm cho cô phải lo âu về ông.

Baba.

Lần duy nhất mà nó gọi mình bằng ba, là ngày mà nó tưởng mình giận nó. Isabelle cho rằng có một âm mưu trong câu chuyện đó và do một sự trớ trêu của định mệnh, nạn nhân của sự tình cờ, chính bà đã chết dưới làn đạn của một tên côn đồ, giả danh người đến mua căn hộ để sau đó trở lại hành động ác độc.

Một thảm kịch xưa như trái đất này mà Isabelle phải gánh chịu hậu quả. Bà đã hiện diện tại một địa điểm không thích hợp vào một lúc không đáng có mặt.

Và nếu như không phải thế thì sao? Jimmy Landi tự hỏi, không tài nào loại bỏ một chút nghi vấn còn lại đang ám ảnh ông. Có một hy vọng nào, dù cho nhỏ nhất đến đâu đi nữa, cho thấy là bà ta có lý không, rằng cái chết của Heather không phải do tai nạn? Ba ngày trước khi Isabelle chết, một nữ phóng viên của tờ Post đã viết là người mẹ của Heather, bà Isabelle Waring, một cựu nữ hoàng sắc đẹp "đã nghi ngờ một cách chính đáng là cái chết của người diễn viên trẻ không phải do tai nạn".

Được cảnh sát hỏi cung, người nữ phóng viên đó nhìn nhận là tình cờ gặp bà và nghe bà nói về các luận thuyết của bà liên quan đến cái chết của cô con gái mình.

Còn về ý kiến cho rằng người ngày có một chứng cứ nào đó như quả quyết, đó chỉ là sự bịa đặt hoàn toàn của người phóng viên ấy mà thôi.

Cái chết của Isabelle có liên quan gì đến bài báo đó không? Có thể người nào đó đã hoảng sợ không?

Đó là những câu hỏi mà Jimmy luôn không bao giờ nghĩ đến. Nếu như một người nào đó ám sát Isabelle để cho bà ta không mở miệng được, thì cũng chính người đó đã cố tình gây ra cái tai nạn làm cho Heather phải chết cháy trong chiếc xe hơi ở dưới đây một vực sâu.

Tuần vừa rồi, cảnh sát đã giải tỏa căn hộ và ông đã yêu cầu văn phòng địa ốc rao bán nó. Ông phải kết thúc chuyện này thôi. Nhưng trước hết ông muốn đích thân đến chỗ đó. Ngoài ra ông còn thuê một thám tử tư để bảo đảm rằng cảnh sát không bỏ sót một chứng cứ nào hết. Ông phải nói chuyện với Lacey Farrell.

Các tiếng đập liên hồi rớt cuộc cũng chiếm lấy tâm trí ông. Ông nhìn quanh mình. Đã đến lúc phải đi rồi. Bằng một bước chân nặng nề, ông bước ra ngoài hành lang. Ông đóng các cánh cửa bằng gỗ đào hoa tâm phía sau lưng mình, đứng trước đó để ngắm nhìn chúng. Một người họa sĩ đã vẽ các chữ bằng vàng được đặt cho nơi này. Một hay hai ngày tới chúng sẽ gắn vào. "Heather Placa" Người ta sẽ thấy như thể để tưởng nhớ đến đứa con gái thân yêu của Baba, ông nghĩ ngợi. Nếu như bố tìm được kẻ nào đó cố tình hãm hại con, đứa con gái thân yêu của bố, tự tay bố sẽ giết chết nó chứ không một ai khác hết. Bố hứa với con như thế.

Trang nhật ký đẫm máu

Dịch giả: Võ Liên Phương Chương 20 - 21

.20

Đã đến giờ mình gọi về nhà rồi, một thời điểm mà cô hằng trông chờ và kinh sợ nhất. Lần này, vì lí do an toàn, cuộc gọi được ấn định trong một phòng khách sạn.

"Không bao giờ được gọi ở một nơi cố định", cô tự nhủ lúc George mở cửa sau khi nghe tiếng gõ cửa của cô.

- Đúng như thế, - George công nhận và nói tiếp. - Đường dây đã nối rồi. Tôi sẽ bắt liên lạc trước, nhưng cô không được quên các lời dặn dò biết không, Alice.

Ông lúc nào cũng gọi cô bằng Alice.

- Tôi nhớ từng chữ một mà. - Cô trả bài: - Ngay một tên siêu thị cũng có thể làm lộ diện tung tích của tôi. Và nếu như tôi nói về cái câu lạc bộ thể dục thì không bao giờ được nêu cái tên Twin Cities ra. Không được đề cập đến thời tiết. Vì hiện giờ tôi chưa có việc làm, đó là một đề tài nói chuyện an toàn, nói càng nhiều càng tốt.

Cô cắn môi mình.

- Xin ông thứ lỗi, George à, - cô nói với vẻ mặt bẽn lèn. - Trước những cuộc nói chuyện này, tôi lúc nào cũng bị căng thẳng hết.

Nét thương cảm thoáng hiện trên khuôn mặt sạm nắng của ông.

- Tôi sẽ nối đường dây cho cô nói chuyện, sau đó tôi đi tản bộ một vòng, không quá ba mươi phút nghe không!

- Rồi.

Ông gật đầu và cầm tay nghe lên. Lacey nhận thấy lòng bàn tay mình ướt mem. Cánh cửa được đóng lại khi cô nói:

- A lô, mẹ đó phải không? Cả nhà có khỏe không?

Lần trò chuyện này nặng nề hơn lần trước. Kit và Jay không có ở nhà, cô tự nhủ.

- Họ phải đi dự một tiệc rượu - mẹ cô bảo - Kit gửi lời thăm con. Các cháu trai đều khỏe mạnh và bọn chúng đã gia nhập đội hockey ở trường. Con phải xem chúng trượt tuyết kìa, Lacey à, chúng thật phi thường.

Chính mình đã dạy chúng những điều cơ bản của môn này, Lacey nhớ lại.

Chính mình đã mua cho chúng các đôi giày trượt tuyết trong lúc chúng chỉ mới bước đi chập chững.

- Mẹ lo cho Bonnie quá đi thôi, - mẹ cô nói tiếp. - Nó vẫn còn xanh xao quá. Nó nghĩ con trốn là vì có người nào đó muốn giết con.

Cái gì làm cho con bé đó nghĩ như thế không biết nữa? Trời ơi! Ai đã gieo trong đầu nó cái ý nghĩa đó vậy?

Cô không cần phải nói ra câu hỏi đó.

- Mẹ nghĩ nó đã nghe được Kit và Jay nói chuyện với nhau. Mẹ biết là đôi khi Jay làm cho con bức mình nhưng thành thực mà nói anh ấy tốt bụng lắm, anh ấy đã thanh toán tất cả các chi phí của căn hộ cho con, kể ra tiền bảo hiểm. Mẹ cũng được biết qua Alex và Jay nhận được một đơn đặt hàng rất lớn cho việc nâng cấp sòng bạc của Jimmy Landi tại Atlantic City. Anh ấy sợ là đơn đặt hàng này sẽ bị hủy bỏ nếu không may Landi biết được mối liên hệ gia đình giữa anh ta và con. Theo Alex thì Jimmy bị dao động mạnh vì những gì đã xảy ra cho bà vợ cũ ông ta và Jay sợ là ông ta ít nhiều đổ lỗi cho con trong việc đó. Bởi vì con đã đưa người đàn ông đó đến xem căn hộ mà không chịu kiểm tra trước.

Có lẽ tốt hơn hết là mình nên bị giết chết cùng lúc với Isabelle, cô thầm nghĩ một cách cay đắng.

Cố gắng nói bằng một giọng thật vui, cô kể cho mẹ mình nghe là cô thường lui tới câu lạc bộ thể dục.

- Hiện giờ con rất khỏe và rồi chúng ra sẽ gặp lại nhau khi câu chuyện này kết thúc, con hứa với mẹ. Theo những gì con biết thì một khi họ bắt được người đó và con nhận dạng ra hắn, họ sẽ điều đình với hắn nên hợp tác với công lý hơn là phải ngồi tù. Và một khi việc thương lượng đó thành công thì lúc đó con sẽ hoàn toàn được tự do. Giờ chỉ còn cách là chúng ta cầu nguyện để cho người ta mau chóng tìm ra tên đó. Đồng ý không mẹ?

Cô hoảng hốt khi nghe ở đầu dây bên kia tiếng khóc nức nở.

- Lacey à, mẹ không tài nào tiếp tục sống như thế này được nữa, - bà Mona Farrell nói trong tiếng nấc. - Mỗi khi mà mẹ nghe nói đến một tai nạn xảy đến với một người phụ nữ trẻ nào đó ở bất cứ nơi đâu, mẹ luôn nghĩ nó xảy ra cho con. Con phải nói cho mẹ biết con đang ở đâu mới được, con phải nói cho mẹ biết nghe con.

- Mẹ à!

- Lacey ơi, mẹ van xin con đấy.

- Nếu như con nói cho mẹ biết việc đó, mẹ tuyệt đối phải giữ kín cho hai chúng ta mà thôi. Mẹ không được nói cho bất cứ ai khác biết hết, ngay cả với Kit.

- Đồng ý, con yêu.

- Mẹ ơi, con sẽ không được che chở nữa. Họ sẽ hủy bỏ chương trình bảo vệ nhân chứng nếu như họ biết là con đã tiết lộ tin này cho mẹ.

- Nhưng mẹ cần phải biết con à.

Lacey nhìn ra cửa sổ, thấy thân hình to lớn của George Swenson bước gần đến thềm cửa.

- Mẹ hãy nghe đây, - cô thì thầm, - con đang ở thành phố Minneapolis.

Cánh cửa bật mở.

- Mẹ ơi con phải gác máy thôi. Tuần tới con sẽ gọi lại cho mẹ. Mẹ hãy hôn mọi người giùm con. Con yêu mẹ và hẹn gặp lại mẹ.

- Ở nhà cô, mọi chuyện đều êm xuôi phải không? - Swenson hỏi.

- Tôi nghĩ thế, - Lacey đáp, tim cô đột nhiên thắt lại. Một cảm giác kinh hãi chiếm lấy người cô, cái cảm giác là cô vừa phạm phải một lỗi lầm tày đình.

.21

Một đám người rất lịch lãm đang chen chúc trong nhà hàng của Landi trên đường 56 phía Tây, sau giờ ra về của các nhà hát. Steve Abbott đảm nhận công việc đón và chào hỏi khách. Anh ta bước lại gần Ed Koch, vị cựu thị trưởng thành phố New York.

- Chương trình truyền hình mà ông đã tham gia thật xuất sắc, Ed à. - ANh nói còn tay thì vỗ vào vai vị kia.

Koch nở một nụ cười khoái chí.

- Tôi tự hỏi không biết có bao nhiêu người lãnh được số tiền như thế để trở thành thẩm phán tại một phiên tòa sơ thẩm.

- Ông đáng được hưởng nó mà.

Anh ta đứng lại tại bàn do Calla Robins chủ trì, người nữ diễn viên tài ba của biết bao vở ca nhạc kịch và người ta đã lôi bà ta ra khỏi nơi ẩn cư để giao vai chánh trong một vở kịch tại Broadway.

- Bà Calla, ai cũng khen là bà thật tuyệt vời.

- Người ta phải nói là không một người nào giả vờ hát hay đến như thế thù khi Rex Harrison đóng trong My Fair Lady cho đến giờ. Nhưng hình như khán giả rất hài lòng, vì thế còn đòi hỏi gì thêm nữa chứ?

Với cái nháy mắt, Steve cúi xuống hôn vào má của bà.

- Không gì hết.

Anh ta ra dấu gọi ông Maitre đang đi ngang đó.

- Ông biết loại rượu cô nhắc ưa thích của bà Robins chứ?

- Thế thì tiền lời bay đi mất hết, - Calla Robins nói trong tiếng cười. - Cám ơn Steve. Anh biết cách đối xử với phụ nữ đấy.

- Tôi cố làm hết sức mình thôi.

- Và hình như cái sông bạc mới sẽ làm cho mọi người phải ngạc nhiên có đúng không, đến lượt người bạn của Calla Robins phát biểu, một nhà kinh doanh rất tiếng tăm.

- Đúng vậy, đó là một nơi hết sức ly kỳ.

- Người ta đồn là Jimmy đã giao cho anh quyền điều hành đó.

- Để nói một cách chính xác hơn, - Steve đáp lại không một chút do dự, -

Jimmy là cổ đông chánh. Chính ông ấy là chủ. Chuyện là như thế và không thể khác hơn được. Và cũng xin ông đừng quên việc đó. Dù sao thì ông ấy lúc nào cũng làm cho tôi nhớ đến chi tiết này.

Anh liếc nhìn thấy Jimmy vừa đi vào trong phòng ăn. Anh ra hiệu cho ông ta tiến lại đó.

Jimmy bước tới với nụ cười rạng rỡ dành cho Calla.

- Thế ai là chủ của Atlantic City vậy Jimmy? - Calla hỏi. - Steve nói là chính ông phải không?

- Steve biết hết mọi chuyện, - Jimmy vẫn giữ nụ cười trên môi. - Cũng vì thế mà chúng tôi hiểu ý nhau quá chừng.

Khi rời khỏi bàn của Calla Robins cùng Steve, Landi mới hỏi:

- Anh có sắp xếp một bữa ăn tối với Lacey Farrell chưa?

Steve nhún vai.

- Không cách nào liên hệ với cô ta được. Cô ta đã nghỉ việc rồi, còn điện thoại ở nhà thì dường như đã được ngắt mạch. Có lẽ cô ta đã đi nghỉ mát đâu đó không ai biết hết.

Mặt của Jimmy trở nên buồn bã.

- Cô ta không thể nào đã được. Cô ta là nhân chứng có thể nhận dạng ra kẻ sát nhân một khi người ta bắt được tên đó. Vị thanh tra đã lấy cuốn nhật ký của Heather nơi tay tôi chắc chắn phải biết cô ta hiện đang ở đâu.

- Ông có muốn tôi hỏi ông ta không?

- Chính tôi đích thân làm việc đó. Coi nào, ai đến thế kia không biết nữa?

Dáng to lớn của Richard J. Parker vừa bước vào trong nhà hàng.

- Hôm nay là sinh nhật của vợ ông ta, - Steve nói nhanh. - Vì thế bà mới đi cùng ông ta, và đây là lần đầu tiên. Họ đã dành một bàn cho ba người.

Jimmy xoay người ra phía cửa để tiếp đón ba người mới bằng một nụ cười lịch thiệp.

Parker thường đem các khách hàng của mình đến đây ăn tối và đó là lý do duy nhất làm cho Jimmy không cảm cửa hàng mình với thằng con trai kia. Tháng vừa qua, Rick đã say bí tỷ và quậy phá nơi quậy bar, buộc người ta phải diu nó ra xe tắc xi. Và đã nhiều lần lần Jimmy bắt gặp thằng đó chơi matuys.

R.J.Parker đáp lại cái bắt tay thật mạnh mẽ của Jimmy.

- Có thể tìm ở đâu một nơi thích hợp hơn nơi đây để ăn mừng sinh nhật của Priscilla, có đúng không Jimmy?

Priscilla then thùng cười với Jimmy, sau đó tìm ánh mắt đồng tình của chồng mình.

Jimmy biết không những R.J phản bội vợ mình mà ngoài ra ông ấy còn đánh đập bà ta nữa.

Rick Parker gật đầu một cách lầy lẹ.

- Chào ông, - anh ta nói với một cái nhếch môi.

Tên quý tộc hạ mình chào một người chủ nhà hàng đầy, Jimmy tự nhủ. Thế mà, nếu như không có bố của nó, thằng ngu ngốc này không tài nào nhận được công việc chùi rửa nhà vệ sinh công cộng nữa chứ đừng nói là việc gì khác.

Với một nụ cười hết sức tươi, ông đích thân đưa ba người này đến bàn ăn của họ.

Trước khi ngồi xuống Priscilla Parker nhìn quanh bà ta.

- Căn phòng này vẫn đẹp như ngày nào, ông Jimmy à, - bà nói. - Nhưng hình như có cái gì đó thay đổi.Ồ tôi thấy là không các còn bức tranh của Heather nữa đây.

- Tôi nghĩ là đã đến lúc phải xóa bỏ chúng thôi, - Jimmy đáp lại bằng một giọng cau có.

Ông bất ngờ xoay lưng lại rồi bỏ đi. Ông không thể thấy ánh mắt giận dữ của R.J.Parker ném cho thằng con trai mình kể cả cách mà Rick Parker nhìn vào bức họa vẽ cây cầu khá đẹp, nơi mà trước đó có hình của Heather lúc là thiếu nữ.

Điều đó cũng tốt thôi.

Trang nhật ký đẫm máu

Dịch giả: Võ Liên Phương Chương 22 - 23

22

Đã gần bốn tháng rồi Lacey không có cơ hội chung diện đề ra ngoài vào buổi tối. Và lại mình không có mang gì coi cho được hết, cô nghĩ như thế trong lúc tìm kiếm trong tủ quần áo một cái gì đó thật lịch sự cho đêm nay. Mình không mang gì thro hết vì cho rằng Caldwell hay một ai đó sẽ bị bắt và buộc phải hợp tác với công lý và vì không còn dính líu với chuyện đó nữa, mình có thể trở lại đời thường của mình. Cũng vì có cách lý luận này mà mình không có gì để mặc, cô kết luận và lấy ra một váy dài bằng len đen cùng một áo thun thích hợp mà cô đã mua xôn tại cửa hàng Sharks mùa xuân vừa rồi mà cô cũng chưa có cơ hội để mặc chúng.

- May cũng không đến nổi tệ lắm đâu Alice à, - cô nói lớn tiếng cho chính mình sau khi ngắm mình vào trong gương.

Mặc dù cái váy và áo thun được mua giảm giá nhưng chúng cũng cướp đi số tiền kha khá của cô đấy. Tuy vậy chúng cũng đáng đồng tiền bát gạo lắm vì vẻ thanh lịch kín đáo của nó làm cho cô lên tinh thần.

- Đó là điều mà ta đang cần, - cô thầm mơ tưởng trong lúc tìm trong hộp đựng tư trang đôi bông tai và chuỗi hạt trai mà bà ngoại đã tặng cho cô. Đúng sáu giờ ba mươi, Tom Lynch gọi cô qua hệ thống liên lạc nội bộ của tòa nhà. Cô dừng chờ anh ta ngay cửa ra vào của căn hộ mình khi anh ta ra khỏi thang máy và bước đi trong hành lang.

Vẻ thần phục mà cô thấy được trong mắt anh ta làm cho cô hãnh diện.

- Alice ơi, cô quả thật tuyệt vời, - anh thốt lên.

- Cám ơn anh, nhưng anh cũng không tệ chút nào. Mời anh vào...

Cô không nói hết câu. Cánh cửa thang máy lại mở ra một lần nữa. Có ai đó theo dõi Tom chăng? Chụp ngay cánh tay của anh, cô kéo anh vào trong nhà, đóng sầm cửa lại và gài chốt.

- Alice, có chuyện gì vậy?

Cô định làm ra vẻ ung dung nhưng nụ cười của cô lại giả tạo.

- Tôi ngu hết sức đi, - cô ấp úng. - Cách đây hai giờ, một người giao hàng có nhấn chuông và người đó đi lộn tầng lầu, nhưng vì năm ngoái tôi bị trộm...tại Hartford, cô nói tiếp không kịp thở. - Và cánh cửa thang máy lại mở sau lưng anh ...và....bây giờ tôi vẫn còn đang căng thẳng đây, cô kết thúc một cách tệ hại.

Không có người giao hàng nào cả. Đúng là căn hộ của tôi bị trộm nhưng không phải tại Hartford. Tôi không bị căng thẳng nhưng là hoảng sợ mỗi khi

chiếc thang máy ngừng tại tầng của tôi và ý nghĩ là sẽ thấy Caldwell xuất hiện.

- Tôi hiểu tại sao cô không được an tâm cho lắm, - Tom nói với một giọng đầy thông cảm. - Tôi học đại học tại Amherst và thỉnh thoảng tôi có đến chơi nhà của mấy đứa bạn tại Hartford. Thế cô ở đâu Alice?

- Lakewood Drive. - Lacey nhớ lại bộ hình cho thấy một khu dinh thự mà người ta đã cho cô xem trong lớp huấn luyện, cầu xin sao cho Tom không nói là các người bạn của anh ta cũng ở tại đây.

- Tôi không biết, - anh trả lời và lắc đầu.

Ngắm nhìn chung quanh, anh nói tiếp:

- Tôi rất thích những gì cô có nơi đây.

Phải nhìn nhận là căn hộ mang một vẻ ấm cúng và đầy tiện nghi. Lacey đã sơn các bức tường với màu kem và sau đó phết lên đó một lớp dầu bóng. Tầm thẳm mà cô tìm thấy nơi gác xép là bản sao của loại thảm Chelsea, nhưng cũng đã khá cũ để cho các màu trên đó có vẻ tàn úa. Dù đã xài rồi nhưng cái ghế màu xanh thẫm và cái ghế đôi cũng khá tiện với nhau. Cái bàn nhỏ cùng cái khay bằng da xù xì và kiểu chân thuộc thời đại Nhiếp Chính đã ngốn của cô hết hai mươi đôla. Nó giống đúc cái mà mẹ cô hiện đang có ở nhà và điều này tạo cho cô một cảm giác an tâm. Các kệ cạnh máy truyền hình chứa đầy sách và đồ vật linh tinh được thu nhặt trong các cuộc săn tìm vật lạ trong các tiệm cầm đồ.

Lacey định cho biết là cô rất thích lục lạo trong các gác xép nhưng rồi lại không nói nữa. Phần đông người ta không chỉ tìm mua bàn tủ ngoài chợ trời. Không, mỗi lần họ dọn nhà, họ đều mang tất cả đồ đạc của họ theo cùng. Cô đơn giản cảm ơn Tom về lời khen của anh và mau mau bước theo anh ta khi nghe anh ta đề nghị lên đường.

Hôm nay anh ta trông lạ quá, cô thầm nghĩ như thế một giờ sau đó, khi ngồi cùng anh trước một cái bánh pizza và một ly rượu. Khi họ đụng đầu nhau tại câu lạc bộ thể dục, anh luôn tỏ ra thân thiện nhưng thận trọng và cô cho chỉ vì một sự thôi thúc bất chợt mà anh ta mới mời cô đi dự buổi trình diễn đầu tiên này.

Nhưng tối nay cô đã trải qua cùng anh ta một đêm thật lý thú và hết sức hấp dẫn. Lần đầu tiên sau cái chết của Isabelle, Lacey mới có cảm tưởng là mình được tận hưởng cuộc sống. Tom Lynch trả lời hết các câu hỏi của cô một cách tự nhiên.

- Như tôi đã nói cho cô biết, tôi sống phần lớn tuổi thơ tại bang Dakota Bắc. Nhưng từ sau đại học đến giờ tôi chưa trở về đó lần nào. Sau khi tốt nghiệp tôi trực chỉ đến New York với quyết tâm làm cách mạng trong ngành truyền thanh.

Đương nhiên là tôi đã vỡ mộng và một người hết sức khôn ngoan đã khuyên

tôi là nếu như muốn thành đạt trong nghề này thì phải bắt đầu từ đài địa phương, phải tạo cho mình một tên tuổi trước, để rồi sau đó từ từ áp đặt ý muốn của mình với các đài lớn hơn. Và sau cùng vì thế mà trong mười năm tôi đã làm việc tại Des Moines, Seattle, Saint-Louis để cuối cùng dừng chân tại đây.

- Vẫn trong ngành truyền thanh chứ?

Lynch mỉm cười.

- Câu hỏi muôn thuở. Tại sao tôi không chuyển qua truyền hình đúng không? Tôi muốn được độc lập, tôi muốn tạo dựng một chương trình riêng cho tôi. Có thể tự khám phá những gì tốt và những gì chưa tốt. Tôi biết là tôi đã học hỏi được nhiều thứ và mới đây thôi tôi được một đầu truyền cáp nổi tiếng của New York bắt liên hệ, nhưng tôi cho là còn quá sớm để làm bước nhảy này.

- Larry King đã nhảy từ bên truyền thanh qua truyền hình, - Lacey nói. -

Người ta có thể nói là ông ấy đã gạt hái được thành công với bước nhảy đó.

- Này nhé, tôi sẽ là một Larry King thứ hai cho cô xem.

Họ đã chia nhau cái bánh pizza. Lynch liếc nhìn miếng bánh cuối cùng và muốn lấy nó để đặt trong đĩa của Lacey.

- Anh hãy ăn miếng đó đi, cô phản đối.

- Thật sự tôi no lắm rồi...

- Coi nào, không phải anh thèm muốn chết đó sao...

Và họ phì cười. Một lúc sau, khi ra khỏi nhà hàng đó, anh choàng tay mình quanh cánh tay cô ta.

- Cô hãy coi chừng, - anh cảnh báo, - có nhiều lớp váng băng lắm đây.

Ồ phải chi anh ấy biết được cuộc đời của mình chỉ làm một lớp váng băng to lớn!

*

* *

Cô đã xem ba lần vở kịch Quân Vương và Thiệp. Lần cuối cùng là khi cô vừa bước chân vào đại học. Vở kịch được trình diễn tại Broadway và bố cô đang ngồi ở nơi dành cho ban nhạc. Phải chi tối nay bố có thể chơi nhạc được bố ơi! Khi nhạc vừa trỗi lên, cô cảm thấy nước mắt trào dâng và cô gắng hết sức để nén chúng lại.

- Cô có khỏe không? - Tom nhỏ nhẹ hỏi cô.

- Dĩ nhiên là tôi khỏe chứ!

Làm sao anh ta đoán được sự xúc động của mình chứ? Có thể nào anh ta có biệt tài thần giao cách cảm? Tôi hy vọng là không.

Người bà con của Tom, Kates Knowles đóng vai Tuptim, người nô lệ cố trốn thoát cung đình của nhà vua. Cô ta là một diễn viên tài năng được trời ban cho một giọng hát thật tuyệt vời. Cũng ở độ tuổi của mình, Lacey thầm

nghĩ, có thể trẻ hơn một chút. Trong giờ nghỉ giải lao cô khen cô ấy hết lời rồi hỏi:

- Thế mình có đưa cô ta đi cùng không?

- Không, cô ta sẽ đi cùng đoàn hát. Chúng ta sẽ gặp lại nhau tại đó.

*

* *

Kate và người giữ vai chánh trong vở kịch không chỉ là các "ngôi sao" trong đêm hôm đó. Tom Lynch cũng được một đám người ái mộ bao quanh. Lacey bỏ đi kiếm cho mình một ly nước suối Perrier, nhưng không trở lại chỗ của anh ta ngay khi thấy anh nói chuyện với một diễn viên khác của đoàn hát.

Đang bị quyến rũ, người diễn viên đó đang thao thao bất tuyệt.

Mình hiểu tâm trạng của cô ta mà, cô thầm nghĩ. Anh ấy đẹp trai, thông minh và rất dễ thương. Hearther Landi cũng cảm thấy bị anh ta cuốn hút dù cho cô có viết trong cuốn nhật ký của mình là một trong hai người đã có một người khác trong đời.

Cầm ly nước Perrier trong tay, cô bước lại gần một cửa sổ. Buổi tiệc được tổ chức trong một biệt thự tại Wayzata, khu ngoại ô sang trọng cách trung tâm Minneapolis độ hai mươi phút đi xe. Tòa nhà đang thấp đèn sáng trưng hết sức lộng lẫy, đứng sừng sững bên bờ hồ Minnetonka và từ khung cửa sổ này, người ta có thể nhìn thấy bề mặt sáng chói của cái hồ đã đông cứng ở bên kia của bãi cỏ trắng xóa vì tuyết.

Con mắt điêu luyện của Lacey đang ghi nhận các nét đặc trưng của khu vực này. Vị trí của nó độc đáo, cảnh hùng vĩ của tòa nhà được cất vào đầu thế kỷ này. Có những chi tiết trong bố trí và cách thức xây dựng mà ngày nay người ta không tìm thấy nữa dù với bất cứ giá nào, cô tự nhủ, khi bước trở lại ngắm nhìn cái phòng khách mênh mông, nơi gần một trăm người đang có mặt tại đó mà không có vẻ gì chật chội cả.

Trong một khoảng khắc cô tha thiết nhớ lại văn phòng của cô tại New York, cảnh kích động khi cô đảm nhận các phi vụ mới, tìm cách kết hợp người mua với căn hộ thích ứng, hoàn tất một giao dịch. Tôi muốn về nhà tôi, cô suyt nữa nghe mình nói lớn tiếng câu này.

Wendell Woods, vị chủ nhà bước đến gần cô.

- Cô có phải là Carroll không?

Đây là một ông già vào khoảng bảy mươi tuổi, dáng người to lớn và tóc đã bạc trắng.

Lacey đang run sợ ông ta hỏi mình từ đâu đến.

Quả nhiên ông đặt câu hỏi này cho cô. Cô cố tạo ra vẻ đáng tin cậy khi nói thuộc lòng những gì cô đã học được về tuổi thơ lớn lên tại Hartford.

- Bây giờ tôi đã ổn định chỗ ở rồi nên sẵn sàng đi tìm công việc làm rồi đây,

- cô kết luận

- Loại công việc gì?

- Tôi không muốn làm lại công việc trong một phòng khám bệnh tư nhân, - cô quả quyết như thế. - Tôi luôn muốn được thử thách trong ngành địa ốc.

- Doanh thu được căn cứ trên phần trăm hoa hồng, cô có biết điều đó không. Ngoài ra cô còn phải hiểu rõ khi vực cô đang ở nữa đây.

- Thưa ông Woods, tôi hiểu rõ điều đó, - cô mỉm cười. - Tôi học mau lắm, ông đừng lo.

Mình có cảm giác là ông ta sắp giới thiệu mình với một ai đó, cô tự nhủ mình cảm nhận được điều này.

Woods rút cây bút máy và một tấm danh thiếp ra.

- Cô hãy cho tôi số điện thoại của cô để tôi chuyển nó cho một khách hàng của tôi. Bà Millicent Royce đang điều hành một văn phòng nhỏ tại Edina, cô phụ tá của bà ấy vừa nghỉ việc sau khi sinh con. Cô có muốn gặp bà ta không?

Lacey không để cho ông hỏi thêm một lần nữa. Mình được một vị chủ tịch ngân hàng gợi gẫm và trên lý thuyết mình không có một chút kinh nghiệm về công việc địa ốc. Nếu như mà Millicent Royce đồng ý gặp mặt mình, có thể bà ta không cần phải hỏi đến các giấy chứng nhận của mình.

Khi Woods rời cô để đến nói chuyện với một vị khách khác, Lacey nhìn quanh mình. Chừng thấy Kate Knowles đang đứng một mình, cô liền rảo bước đến trước mặt cô ta.

- Cô diễn xuất thật tuyệt vời, - Lacey nói. - Tôi đã xem ba kịch bản khác nhau của vở Quân Vương và Thiếp nhưng tôi nhận thấy cô thủ vai Tuptim một cách xuất sắc.

- À mấy người đã làm quen với nhau rồi phải không?

Tom Lynch đến nhập bọn với họ.

- Xin lỗi nghe Alice, tôi bị kẹt khách, - anh ta cáo lỗi. - Tôi không muốn bỏ cô một mình lâu đến như thế đâu.

-Ồ không có gì mà anh phải bận tâm cả, mọi chuyện đã diễn ra một cách tốt đẹp, - cô trả lời. - Anh không thể ngờ đến mức nào đâu.

- Anh Tom à, em kiếm anh khắp nơi, - cô em bà con nói với anh ta. - Em chán bữa tiệc này rồi. Chúng mình chuẩn đi thôi để đến đâu đó uống một ly đi. - Kate Knowles mỉm cười với Lacey. - Cô bạn anh tặng bóc em hết mức nên em muốn nghe cô ta nói nhiều hơn nữa.

Lacey nhìn vào đồng hồ. Đã một giờ ba mươi rồi. Vì không muốn phải đứng suốt đêm, cô mời hai người này về nhà cô uống một tách cà phê. Khi lên xe về lại Minneapolis, cô nài nỉ Kate Knowles phải ngồi đằng trước với Tom, và như thế họ có thể trao đổi một cách thoải mái các tin tức về gia đình họ.

Làm cách nào để đưa cái tên Heather Landi vào câu chuyện một cách vô tình được đây? - Cô tự hỏi khi nhớ là Kate chỉ ở thành phố này có mỗi một tuần

thôi.

*

* *

- Tôi làm cái bánh này hồi sáng nay đây, - cô tuyên bố khi để đĩa bánh xuống cái bàn thấp. - Người nào ăn có bề nào thì ráng chịu đó nghe ! Vì từ lúc ở trung học đến giờ tôi không có đụng đến việc bánh mứt nữa.

Sau khi dọn cà phê xong. Cô định lái cuộc nói chuyện để làm sao đưa cái tên Heather ra. Trong cuốn nhật ký của mình, cô gái đó có đề cập đến việc gặp Tom Lynch trong một bữa tiệc sau khi xem một vở kịch. Nhưng nếu như cô nhắc lại sự kiện đó, cô buộc lòng phải đề cập đến Kate trong vở kịch:

- Cách đây một năm rưỡi, tôi có đi New York và thấy người ta diễn lại vở kịch The Boy Friend. Tôi có đọc tiểu sử của cô trong tờ quảng cáo ghi là cô có vai diễn trong tuồng đó, nhưng tôi không nhớ là đã thấy cô trong đó.

- Có thể chị đến đúng vào cái tuần lễ mà tôi đã nằm liệt giường vì bệnh cúm ấy mà, - Kate trả lời. - Đó là những ngày diễn duy nhất mà tôi không có mặt. Lacey làm ra vẻ dừng dừng.

- Có một người diễn viên trẻ với một giọng hết sức dễ thương. Tôi không nhớ được tên cô ta.

Heather Landi, - Kate Knowles trả lời ngay tức thì. Xoay qua người anh và con của mình cô hỏi: - Anh có nhớ không Tom, cô ấy rất thích anh đúng không? Heather đã chết trong một tai nạn xe hơi, - cô nói tiếp với cái lắc đầu. - Một tai họa khủng khiếp.

- Chuyện đó xảy ra như thế nào vậy? - Lacey làm bộ hỏi.

- Ô cô ta trở về từ một trạm trượt tuyết và xe cô ta trật ra khỏi đường. Bà mẹ khốn khổ của cô ta không bao giờ chấp nhận điều đó. Bà ta có đến rạp hát, hỏi hết chúng tôi vì tin là có một nguyên nhân khác cho tai nạn đó. Bà ta nói là mấy lúc sau đó Heather tỏ ra lo âu trước kỳ nghỉ cuối tuần nên hỏi chúng tôi có biết được nguyên nhân đó không.

- Rồi thế nào? - Tom hỏi.

Kate Knowles nhún vai.

- Thì chúng tôi trả lời là chúng tôi nhận thấy Heather quá lặng lẽ nguyên cả tuần lễ trước khi cô ta chết và tôi cũng nhìn nhận là có điều gì đó làm cho cô ta lo âu. Tôi có đưa ý kiến là có thể chiếc xe cô ta chệch ra khỏi đường vì lúc đó cô sợ ý.

Mình không biết thêm gì khác nữa, Lacey thâm nghĩ. Kate cũng không biết gì nhiều hơn mình cả.

Kate Knowles để tách cà phê xuống.

- Thật tuyệt vời Alice à, nhưng trễ quá rồi nên tôi phải về thôi. - Cô ta đứng lên xoay người lại phía Lacey.

- Thật kỳ lạ khi chị nhắc đến Heather vì ngay lúc này tôi cũng đang nghĩ về

cô ta đấy. Tôi vừa nhận được lá thư mà mẹ cô ấy đã viết cho tôi lâu lắm rồi, cầu xin tôi cố nhớ lại xem có cái gì đó có thể cắt nghĩa hành động của Heather trong cái tuần lễ đó không. Lá thư đó được gửi đến hai thành phố khác trước khi đến được đây. - Cô ta ngưng một lúc rồi lắc đầu. - Có thể tôi phải nói cho bà biết điều này, dù nó có vẻ không quan trọng cho lắm. Một người bạn trai mà lúc đó tôi quen tên Bill Merrill, anh có nhớ không anh Tom, cũng quen với Heather. Có một hôm, chúng tôi đang nói chuyện về cô ta và anh này có nói là anh đã gặp cô tay ngay bữa trưa trước khi cô ta chết, ngay tại quầy bar của khách sạn. Bill đi cùng một đám bạn khác mà trong đó có một tên ngu xuẩn lừng danh Rick Parker đang làm việc trong ngành địa ốc. Hình như thằng đó cư xử không phải cách với Heather khi cô vừa đến New York. Theo Bill thì Heather đã rời khỏi khách sạn ngay khi vừa nhìn thấy Rick Parker. Có thể đây là một chi tiết không quan trọng nhưng bà mẹ của Heather dường như muốn biết nhiều hơn nữa về cái cuối tuần định mệnh đó và tôi nghĩ là thông tin này sẽ làm cho bà ta quan tâm. Tôi nghĩ là ngày mai chắc tôi phải viết cho bà ta một lá thư mới được.

Tiếng của cái tách rơi xuống đất đã cắt đứt sự phán kích của Lacey khi nghe Kate đề cập đến lá thư của Isabelle và sau đó là tên của Rick Parker. Che giấu sự bối rối của mình, cô từ chối sự giúp đỡ của họ, để hỏi hã dọn dẹp các mảnh vỡ, miệng thì cáo từ Kate và Tom trong khi họ bước ra cửa. Còn lại một mình trong nhà bếp, cô phải tựa người vào tường, cô bình tâm trở lại, kèm hãm cái ý muốn chạy theo Kate, bảo cho cô ấy biết là không cần phải viết thư cho Isabelle nữa, vì đối với bà ta việc đó không có ý nghĩa gì nữa.

.23

Sau bốn tháng điều tra, ông công tố Gary Baldwin cũng không biết gì nhiều thêm về nơi ẩn náu của Savarano trong lúc ông cứ nghĩ hắn vẫn được chôn tại nghĩa trang Woodlawn.

Toán điều tra của ông đã xem xét thật tỉ mỉ cuốn nhật ký của Heather Landi và tìm hỏi tất cả những người được ghi tên trong đó. Một phương cách mà Isabelle đã dùng, ông Baldwin thầm nghĩ, trong lúc ngắm nhìn một lần nữa tấm hình của Sandy Savarano được người họa sĩ của cảnh sát phác họa theo lời mô tả của Lacey Farrel.

Người họa sĩ có kèm theo bức họa đó là lời ghi chú sau đây: "Nhân chứng dường như không đủ tài năng để ghi nhận các nét đặc biệt trên khuôn mặt này để trợ giúp việc nhận dạng kẻ tình nghi".

Họ đã nhiều lần hỏi người gác cửa tòa nhà, nơi mà vụ án mạng đã xảy ra, nhưng người này cũng không hề nhớ một chút gì về tên sát nhân. Có quá

nhiều người vô tội nhà, ngoài ra ông ta đã gần đến ngày về hưu rồi.

- Vì thế, tôi chỉ có mỗi một mình Lacey Farrell để nhận dạng được tên Savarano, Baldwin kết luận một cách cay đắng. - Nếu như cô ta gặp chuyện không may thì sẽ không có vụ án nào hết. Đương nhiên là chúng tôi lấy được dấu vân tay của Savarano ở ngoài cửa căn hộ sau vụ trộm, nhưng không có gì chứng minh là nó đã vào trong đó. Lacey là người duy nhất có thể liên kết nó với vụ án của Isabelle Waring. Không có cô ta, chúng tôi đành bó tay.

Các thông tin duy nhất mà các điều tra viên cung cấp là trước khi giả chết, Savarano rất hoảng sợ cảnh phải ở một nơi kín đáo. Một nhân viên có nói:

- Sandy mơ đến các cảnh cửa nhà tù ầm ầm khép lại đằng sau lưng hắn.

Vì lý do gì mà tên này đã lộ diện khỏi hang ổ của nó vậy? Tiền à? Một nghi vụ đã hứa với một người nào đó? Có thể cả hai không chừng! Đương nhiên là phải thêm vào đó sự kích thích của cuộc săn rồi. Savarano là một tay săn mỗi tàn bạo. Hành động có thể được cắt nghĩa vì lý do nhầm chán. Vì việc ẩn nấp cứ luôn mang đến sự nhầm chán cho hắn.

Baldwin thuộc lòng hồ sơ của Savarano: Bốn mươi hai tuổi, bị tình nghi có liên quan đến hơn một chục án mạng kể từ ngày ra khỏi trại cải tạo dành cho thiếu niên. Một kẻ hết sức thông minh, một kẻ được sinh ra để giết người. Nếu như mình là Savarano, ông suy nghĩ, mình bắt buộc phải tìm cho bằng được Lacey Farrell và làm cách nào đó để cô ta không bao giờ có cơ hội nhận dạng được mình nữa.

Ông nhăn trán lại vì lo âu. Cái chương trình bảo vệ nhân chứng không hẳn an toàn trăm phần trăm, ông dự biết điều này. Theo ngày tháng, người ta sẽ trở nên lơ đãng. Và khi điện thoại về nhà họ, họ sẽ vô tình nói ra câu nói nào đó làm lộ nơi họ đang ẩn trốn, nếu như không muốn nói đến việc họ viết thư. Cùng nhờ thế mà một tên ăn cướp, sau khi hợp tác với cảnh sát, đã tỏ ra khá ngu ngốc khi gửi một tấm thiệp chúc mừng sinh nhật cho cô bạn gái. Một tuần sau người ta tìm thấy xác hắn ta.

Còn về Lacey Farrell, Gary Baldwin có nhiều ý nghĩ không quá khắt khe đối với cô. Cô ta có vóc dáng của một người mà một cuộc sống cô độc kéo dài sẽ đưa đến nhiều hậu quả tai hại. Ngoài ra cô có vẻ quá tự tin, một nét cá tính có thể đem lại nhiều phiền toái. Ông lắc đầu. Thôi ông không làm gì được, nếu không phải là khuyên cô bằng hệ thống an toàn thông thường là cô đừng bao giờ lơ là trong việc bảo vệ dù trong giây phút mà thôi.

Trang nhật ký đẫm máu

Dịch giả: Võ Liên Phương Chương 24 - 25

.24

Mona Farrell đến Manhattan dự bữa tối thứ bảy thường lệ với Alex Carbine. Bà luôn cảm thấy hoan hỉ vào những đêm thứ bảy thế này, dù cho ông thường xuyên phải đứng lên đón tiếp khách của mình và những người nổi danh đến đây chỉ để ăn tối.

- Em không hề buồn chán một chút nào cả, - bà xác nhận với ông ta. - Dù cho em có ngồi đây chờ anh cũng không sao hết. Xin anh đừng quên là em đã kết hôn với một nhạc sĩ. Anh không biết em phải dự xem bao nhiêu vở kịch tại Broadway trong khi Jack đang chơi nhạc trong hồ dành cho ban nhạc.

"Có thể Jack sẽ thích Alex!" Mona tự nhủ khi rời khỏi George Washington để quẹo về hướng Nam đi theo con đường West Side. Jack có tài lái xe linh hoạt, rất vui tánh và dễ gần. Alex thì điềm đạm hơn và bà rất thích cái tư chất này của ông ta.

Mona nhớ lại các bông hoa mà Alex đã gửi tặng bà vào lúc sáng nay. Trên tấm thiệp chỉ vền vện có mấy chữ: "Có thể nào chúng soi sáng ngày hôm nay của em không? Thân mến, Alex"

Ông biết là mỗi ngày thứ sáu, cuộc điện thoại với Lacey làm cho con tim bà tan nát. Ông cũng biết là chuyện đó làm cho bà khổ sở đến chừng nào và những bông hoa đó là cách ông muốn nói với bà là ông đã rõ mọi chuyện. Bà đã tâm sự với ông là Lacey có nói cho bà biết chỗ ở của cô.

- Nhưng em không có nói gì với Kit hết. Nó sẽ đau buồn khi biết được là em nó không tin nó.

Cũng khôi hài thật, Mona nghĩ trong khi phải chạy chậm lại vì dòng lưu thông ở vành đai West Side bị kẹt bởi một tai nạn, rằng dường như mọi chuyện đối với Kit đều dễ dãi còn đối với Lacey thì không được như thế. Kit gặp Jay trong khi công năng học tại đại học ở Boston trong khi anh ấy đang chuẩn bị luận án tiến sĩ của mình tại Tufts. Họ đã yêu nhau và kết hôn với nhau và bây giờ họ có ba đứa con hết sức đáng yêu cùng một căn nhà xinh xắn. Có thể Jay hay có thói khoa trương nhưng dù sao đi nữa anh ấy là một người chồng và một người cha tốt. Mới đây thôi anh ta vừa tặng cho Kit một xâu chuỗi làm bằng lá vàng tuyệt đẹp mà Kit đã thấy trong một tiệm kim hoàn Ridgewood.

Kit có nói với mẹ cô là công việc làm ăn của Jay hồi này khấm khá trở lại. Cũng may là như thế, Mona nghĩ. Có một dạo bà rất lo sợ là mọi chuyện sẽ diễn biến theo chiều xấu đi, nhất là lúc mùa thu vì anh ấy tỏ ra bận tâm một cách khác thường.

Đúng ra Lacey phải hưởng được hạnh phúc mới phải, bà thầm nghĩ. Đã đến lúc nó phải gặp được người đàn ông cần thiết cho nó, lấy người đó làm chồng để tạo dựng một gia đình, vì chắc rằng nó đã sẵn sàng cho việc đó. Thay vào đó, con bé phải sống trong một thành phố xa lạ dưới một cái tên giả, cũng chỉ vì mạng sống của nó đang gặp nguy hiểm.

*

* *

Bà đến bãi đậu xe trên đường 46 đúng bảy giờ ba mươi. Alex không đón chờ bà trước tám giờ đâu và điều này cho phép bà làm một việc mà bà đã có ý định vào lúc sớm trong ngày hôm nay.

Một quầy bán báo tại quảng trường Times có bán nhiều tờ báo địa phương và bà hy vọng sẽ tìm ra tờ của thành phố Minneapolis. Bà sẽ cảm thấy gần gũi với Lacey hơn nếu như bà biết ít nhiều về cái thành phố đó và việc nghĩ rằng Lacey cùng bà đều đọc cùng một tờ báo sẽ làm cho bà cảm thấy vững lòng hơn.

Trời đêm lạnh và trong vắt, bà bước đi một cách mạnh mẽ khoảng cách năm trăm thước để đến quảng trường Times. Bà đã đi bao nhiêu lần cái đoạn đường này cùng Jack rồi không biết nữa? Bà nhớ lại. Chúng tôi thường tụ tập với bạn bè sau khi xem kịch. Kit không hề quan tâm đến kịch, khác hẳn với đứa em gái nó. Lacey giống y như Jack, cô mê Broadway lắm. Điều này sẽ làm cho cô tiếc nuối khôn nguôi.

Tại quầy báo, bà tìm thấy tờ Minneapolis Star Tribune. Có thể lúc sáng nay Lacey cũng đã đọc tờ báo này, bà thầm nghĩ một cách buồn bã. Chỉ với việc cầm tờ báo thôi cũng làm cho và có cảm tưởng là bà đang gần đứa con gái của mình.

- Bà có muốn giấy gói không thưa bà?

- Xin ông gói giùm cho tôi đi. - Mona tìm tiền lẻ trong bóp của bà, trong khi người bán hàng xếp tờ báo lại làm hai rồi nhét vào trong một bao nhựa.

*

* *

Khi Mona về đến nhà hàng, người ra đứng thành hàng dài trước quầy gọi đồ. Alex đang chờ bà tại cái bàn quen thuộc của họ.

- Xin lỗi, hình như em đến muộn thì phải.

Ông ta đứng lên, hôn vào má của bà.

- Em không bao giờ đến muộn cả, nhưng sao mặt em tái ngắt như thế kia?

Bộ em đi bộ từ New Jersey đến đây hay sao vậy?

- Ô không, em đến sớm một chút nên bỏ đi mua một tờ báo đây chứ.

Carlos, người phục vụ thường xuyên của họ, đang loay hoay quanh đây.

- Thừa bà Farrell, bà cho phép tôi cởi chiếc áo ấm của ba ra. Bà có muốn tôi gói cái gói này tại quầy gói đồ không?

- Thôi em cứ giữ nó ở đây đi, - Alex đề nghị. Và ông ta cầm cái túi đồ trên tay của Carlos rồi để nó trên một cái ghế trống cạnh đó.

Buổi tối cũng khá dễ chịu như thường lệ. Đến lúc uống cà phê, Alex mới cầm hai tay của Mona trong đôi tay của ông.

- Tối nay yên ả quá phải không anh? - Bà chế giễu ông ta một cách đáng yêu. - Anh chỉ đứng lên có hơn chục lần chớ mấy.

- Có thể vì lý do đó mà em mua tờ báo đó không?

- Ô không đâu, em chỉ đọc có mấy cái tựa mà thôi. - Mona cầm túi xách lên.

- Đến lượt em phải đứng lên. Em sẽ trở lại ngay thôi mà.

Alex tiễn bà ra đến xe vào lúc mười một giờ ba mươi. Đến một giờ sáng nhà hàng đóng cửa và tất cả nhân viên đều ra về.

Vào khoảng mười hai giờ thiếu mười có một cú điện thoại. Lời nhắn đơn giản như sau:

- Nói với Sandy hình như con bé đó đang ở Minneapolis.

.25

Chuyện gì đã xảy ra giữa Heather Landi và Rick Parker?

Thật kinh ngạc, Lacey biết là họ đã quen nhau. Sau khi Tom Lynch và Kate Knowles ra về vào đêm thứ sáu, cô không tài nào ngủ được, đứng như thế suốt mấy tiếng đồng hồ liên tiếp, cô gỡ rối các khúc mắc của câu chuyện.

Trong lúc cuối tuần, cô không ngừng nhớ lại những gì đã xảy ra trong đêm Isabelle Waring chết. Thế Rick đã nghĩ gì khi thấy cảnh sát hỏi cô về mối liên hệ giữa cô và Isabelle, hỏi cô trước đây có biết Heather không? Tại sao anh ra không nói gì hết vậy?

Với những gì Kate đã kể lại cho cô thì dường như Heather tỏ ra lo âu vào ngày cuối cùng trước lúc tai nạn xảy ra khi thấy Rick xuất hiện tại khách sạn Stowe.

Kate đã gọi Rick là "tên ngu ngốc lừng danh làm việc trong ngành địa ốc" và có nói là anh ta "có hành động không phải với Heather khi cô mới đến ở tại New York" .

Lacey nhớ trong cuốn nhật ký Heather có đề cập đến một vụ rắc rối đã xảy đến với cô trong lúc cô tìm một căn hộ trong khu West Side. Rick có dính dáng gì với chuyện đó không?

Trước khi được chuyển về trụ sở trên đại lộ Madison, Rick đã làm việc suốt năm năm tại văn phòng của Parker & Parker trong khu West Side. Anh đã ra đi ba năm trước đây.

Theo cách tính toán của Lacey thì việc đó có nghĩa là Rick đã làm việc tại khu West Side đúng ngay thời điểm mà Heather đến New York để tìm cho mình một căn hộ. Cô ta có liên lạc đến văn phòng Parker & Parker không, cô ta có gặp Rick không? Nếu có thì chuyện gì đã xảy ra giữa hai người này? Lacey cảm thấy bức bối. Có thể nào Rick có liên quan đến tình trạng rối ren này không? Có phải cô đã bị đày vì anh ta không?

Chính Rick đã báo cho cô biết là tên Curtis Caldwell có thể là một khách hàng có khả năng mua căn hộ của Isabelle Waring. Chính vì anh ta mà cô mới dẫn Caldwell đến căn hộ đó. Nếu bằng cách này hay cách khác mà Rick biết người đó thì cảnh sát có thể từ anh ta phăng đến Caldwell. Và cho đến khi người ta bắt được Caldwell rồi thì cô sẽ tự do mà trở về nhà.

Lacey đứng lên, bước qua lại trong căn phòng. Và nếu như đó là những gì Isabelle đã tìm được trong cuốn nhật ký thì sao? Cô nhất định phải báo thông tin này cho Gary Baldwin mới được.

Cô nóng lòng, muốn điện thoại ngay cho ông công tố, nhưng các cuộc điện thoại trực tiếp tuyệt đối bị cấm đoán. Cô sẽ để tin nhắn lại cho George Swenson, yêu cầu ông ta gọi điện lại cho cô và chỉ khi đó cô mới viết thư hay nói chuyện trực tiếp với Baldwin bằng phương pháp thông thường.

Nhất định mình phải nói chuyện lại với Kate mới được, Lacey nghĩ. Mình phải biết thêm nữa về Bill Merrill, người bạn của cô ấy đã nhận thấy phản ứng của Heather khi thấy mặt của Rick Parker, mình phải hỏi cho được chỗ ở của người đó. Baldwin muốn hỏi cung anh ta, điều đó là chắc rồi. Ông ra có thể chứng minh Rick có mặt tại Stowe chỉ vài giờ trước khi Heather chết. Kate có nói là đoàn hát ở tại khách sạn Radisson Plaza suốt một tuần lễ.

Lacey nhìn vào đồng hồ, mười giờ ba mươi rồi. Dù cho Kate có dậy muộn đi nữa như phần đông diễn viên, giờ này chắc cô đã thức rồi.

Một giọng gái ngủ trả lời cho cô, nhưng khi biết ai đang gọi mình thì Kate hoàn toàn tỉnh lại và đồng ý ăn sáng với Lacey vào lúc sáng hôm sau.

- Mình có thể mời luôn Tom, - cô đề nghị. - Cô biết anh ta. Dễ thương như thế, anh ra có thể đưa mình đi đến một nhà hàng cho ra hồn và để cho anh ta trả tiền luôn thể. - Nhưng thôi đừng nghĩ đến chuyện đó nữa vì chương trình của anh ta bắt đầu vào lúc trưa.

Tôi thích như vậy, Lacey nghĩ. Tom sẽ biết cô đang cố tìm kiếm thông tin từ Kate. Nhưng cô phải công nhận là Tom rất dễ thương, khi nhớ lại anh ta đã xin lỗi lúc bỏ cô một mình trong bữa tiệc.

Cô đồng ý gặp Kate tại Radisson Plaza vào ngày mai lúc mười hai giờ ba mươi. Khi gác điện thoại, cô bỗng nhiên cảm thấy niềm hy vọng chiếm lấy người cô. Cái cảm giác được thấy ánh sáng mặt trời sau một cơn bão khủng khiếp, khiến cô đi đến cửa sổ kéo màn qua bên để nhìn ra ngoài.

Một ngày thật đẹp của mùa đông. Nhiệt độ bên ngoài là mười độ âm, nhưng

mặt trời chiếu rực rỡ trong một bầu trời không mây. Dường như không một ngọn gió nào hết và cũng không có tuyết trên lề đường.

Cho đến lúc này, cô cảm thấy quá bối rối để ra ngoài dạo chơi, luôn cứ phải xoay đầu lại để xem coi Caldwell có đi theo cô không, nhìn cô với đôi mắt lạnh băng. Nhưng ngày hôm nay, cảm thấy có một đầu mối cho vấn đề, cô phải thử tìm lại nhịp sống bình thường, ít ra một lần xem sao.

Trong lúc soạn đồ, cô lấy ra các thứ dành cho việc chạy bộ lúc mùa đông: Một áo ấm khoác ngoài, một áo blu đông, găng tay, một mũ len và một khăn quấn cổ. Sau khi mặc chúng vào, cô định bước ra cửa. Ngay lúc đó chuông điện thoại reo. Thoạt đầu cô định để cho nó reo nhưng rồi cô bước lại cầm nó lên.

- Thừa cô Carroll, cô không biết tôi đâu, tôi tên là Milicent Royce, - một người có giọng nói thật mau. - Tôi nghĩ là cô đang tìm công việc trong ngành địa ốc. Sáng nay ông Wendell Woods có nói về cô cho tôi nghe.

- Đúng là tôi đang tìm việc làm - Lacey trả lời.

- Cô đã gây một cảm tưởng thật tốt với ông Wendell và ông ta đã khuyên tôi nên gặp cô. Văn phòng của chúng tôi tọa lạc tại Edina.

Edina cách trung tâm thành phố độ ba mươi phút.

- Tôi biết chỗ đó.

- Hay lắm, cô có thể ghi lại địa chỉ được không? Cô có rảnh lúc chiều này không?

*

* *

Khi Lacey ra khỏi căn phòng cho cuộc chạy bộ của mình, cô có cảm tưởng là dịp may bắt đầu mỉm cười với cô. Nếu được Milicent Royce nhận, cô sẽ có chuyện để lấp đầy các ngày dài vô tận của mình. Dù sao thì, như người phụ nữ đó vừa nói, người ta có thể tạo một sự nghiệp rất hấp dẫn trong ngành địa ốc.

*

* *

Chương trình phát thanh của Tom Lynch là một sự pha trộn các tin tức, các cuộc phỏng vấn và các lời bình luận hài hước. Nó được phát mỗi ngày từ mười hai đến mười bốn giờ và khách mời bao gồm cả các chính trị gia, nhà văn hay những người nổi tiếng đi ngang qua đây hoặc những vị tai to mặt lớn của vùng này.

Mỗi buổi sáng, Tom đi làm việc trước giờ phát thanh, lên mạng Internet gộp nhặt các thông tin lý thú, đọc nhật báo hay nguyệt san, tìm kiếm những gì khác thường.

Vào sáng thứ hai sau buổi trình diễn vở kịch Quân Vương và Thiếp, anh có cảm tưởng lạ kỳ là Alice Carroll luôn hiện diện trong tâm trí của mình suốt

các ngày cuối tuần. Nhiều lần anh định gọi điện cho cô ta, nhưng rồi anh lại gác điện thoại trước khi đường dây được nối.

Coi nào, mình sẽ gặp cô ta tại phòng tập thể dục trong tuần này mà, và thật tự nhiên mình sẽ mời cô ăn tối với mình hoặc đi xem xine cũng hay. Điện thoại để xin một cái hẹn có thể là một hành động không hay cho lắm và sẽ đặt mình vào một tình thế khó xử nếu như cô ta từ chối hoặc không muốn gặp mặt mình nữa thì sao.

Anh vẫn biết các lần do dự như thế của anh luôn làm trò cười cho các bạn mình. Như một người bạn mới đây thôi đã nói với anh:

- Tom à, mày là thằng tuyệt vời nhưng nếu mày không gọi điện lại cho một cô gái, thì mày cũng sẽ không chết đâu.

Anh phải nhìn nhận là nếu như anh không mời Alice Carroll đi chơi vài ba lần và sau đó cũng không gọi điện cho cô ta, thì cô ta vẫn mạnh khỏe như thường, không phải chết vì việc ấy.

Cô là một người rất ý tứ, anh thầm nghĩ khi ngược mắt nhìn lên đồng hồ, đột nhiên ý thức là chương trình của mình sẽ bắt đầu trong một giờ nữa. Cô nói rất ít về mình và Tom tin chắc là cô không thích người ta đặt cho cô quá nhiều câu hỏi. Ngày đầu tiên, trong lúc uống cà phê tại câu lạc bộ thể dục, cô có vẻ khó chịu khi anh chọc tức cô về chuyện đến ở Minneapolis. Còn lúc tối thứ sáu, khi khúc nhạc mở đầu của vở Quân Vương và Thiếp vừa trỗi lên, anh thấy cô cố nén không bật khóc.

Có nhiều phụ nữ sẽ kiếm chuyện với bạn nếu như bạn không dành cho họ tất cả thời gian của bạn trong một bữa tiệc nhưng Alice cảm thấy bình thường khi anh để cô một mình để tiếp các vị khách khác của anh.

Anh có nghe cô nói với Kate là cô đã xem vở kịch Quân Vương và Thiếp trong ba kịch bản khác nhau và cô cũng đã phân tích một cách chính xác về sự diễn lại vở The Boy Friend.

Quần áo đắt tiền.. Những cuộc dịch chuyển từ Hartford đến New York chỉ để xem kịch. Đó là những thứ mà một người đồng lương thư ký y khoa khó có thể tự cho phép mình.

Tom nhún vai và đưa tay đến máy điện thoại. Không cần phải vòng vo nữa. Những câu hỏi của anh sẽ chứng minh sự quan tâm của anh đối với Alice và thành thật mà nói, anh luôn nghĩ đến cô ta. Anh sẽ gọi điện mời cô đi ăn ngay tối nay. Anh muốn gặp cô, chỉ thế thôi. Anh cầm tay nghe lên, quay số và chờ. Đến tiếng chuông thứ tư, máy trả lời lên tiếng. Giọng nói trầm và êm dịu của cô cho biết: "Đây là số 555-1247. Xin để lại tin nhắn và số điện thoại".

Tom do dự rồi gác máy. Anh sẽ gọi lại cho cô sau. Việc anh không thể nói chuyện với cô càng làm cho anh cảm thấy khó chịu hơn.

Trang nhật ký đẫm máu

Dịch giả: Võ Liên Phương Chương 26 - 27

.26

Sáng ngày thứ hai Sandy Savanaro đáp chuyến bay 105 của hãng hàng không Northwest tại phi trường La Guardia ở New York để đến phi trường quốc tế Minneapolis - Saint Paul.

Hãng đi bằng vé hạng nhất như mỗi lần hần phải đáp phi cơ kể từ ngày hần rời xa xứ Costa Rica, nơi mà bắt đầu từ giờ hần sẽ ở suốt phần còn lại của cuộc đời mình. Những người láng giềng ở đó biết hần qua cái tên Charles Austi, một thương gia giàu có người Mỹ, đã bán hết tài sản của mình hai năm trước đây để hưởng an nhàn dưới ánh mặt trời vùng Caribe.

Vợ hần, một phụ nữ trẻ đẹp mới hơn hai mươi bốn tuổi, đưa hần ra phi trường của Costa Rica và bắt hần phải hứa là sẽ không được vắng mặt 1 âu.

- Anh coi như không có làm việc nữa đi, - cô nàng nói với cái trề môi đáng yêu khi hần hôn từ biệt,

- Nó cũng có nghĩ là anh không hề chê tiền.

Đó cũng là câu trả lời mà hần thường đưa ra cho nhiều lần hần nhận các nhiệm vụ kể từ ngày mà hần giả chết hai năm trước đây.

- Thời tiết lý tưởng để đi máy bay.

Đó là tiếng nói của người phụ nữ trẻ ngồi kế bên hần. Vào khoảng ba mươi tuổi, người phụ nữ này làm hần nhớ đến Lacey Farrell. Nói cho đúng, Lacey Farrell luôn ám ảnh hần và cũng chính vì cô ta mà hần phải thân hành đến Minneapolis. Cô ta, người duy nhất trên đời này có thể nhận dạng và buộc tội hần về tội giết người, hần nghĩ như thế. Cô ta không đáng sống và cô ta sẽ không thể sống lâu hơn nữa.

- Phải, đúng như thế! - Hần trả lời một cách ngắn gọn.

Hần nhận thấy ánh mắt thích thú của cô gái trẻ và cảm thấy vui vui. Đúng là phụ nữ bị hần cuốn hút. Vị bác sĩ Ivan Yenkei, một người lưu vong Nga, đúng là một thiên tài đã tái tạo khuôn mặt mới này cho hần, mũi của hần trở nên thon hơn và cái bướu do gãy xương trong tai cải tạo giờ đây đã biến mất. Cằm thì nhỏ lại còn lỗ tai nhỏ hơn và có đường vành thanh tú. Lông mày của hần trước đây rậm rạp thì bây giờ biến thành hai vòng cung tuyệt hảo.

Yenkel đã nâng các mí mắt xệ của hần lên và cắt bỏ các túi ở bên dưới.

Màu tóc nâu trước kia giờ đã trở thành vàng có ánh xám tro, một kiểu mà hần tự ban cho mình để phù hợp với cái tên Sandy. Và mắt kính sát trùng

hoàn tất việc biến dạng này.

- Một thành công toàn diện Sandy à, - ông Yenkel tán dương khi gỡ cái băng cuối cùng ra. - Không ai có thể nhận ra anh được nữa.

- Không một ai có được dịp đó.

Sandy luôn cảm thấy bị kích thích khi nhớ lại ánh mắt ngạc nhiên của Yenkel ngay lúc ông ta chết.

Mình sẽ không bao giờ phải chịu việc này hai lần liên tiếp, Sandy thầm nghĩ, khi mở một tờ nguyệt san và nở một nụ cười lễ phép với người phụ nữ ngồi cạnh bên.

Giả vờ đọc, hắn lần lượt nghĩ đến những gì hắn phải làm. Hắn đã giữ một phòng tại khách sạn Radisson Plaza cho hai tuần lễ dưới cái tên James Burgess. Nếu như sau thời gian đó mà hắn không tìm ta Lacey Farrell, hắn sẽ thay đổi khách sạn. Không cần phải làm cho người ta chú ý nếu như ở quá lâu tại một chỗ.

Hắn đã thu nhập được thông tin có thể giúp hắn tìm ra đầu mối. Cô ta thường xuyên lui tới một câu lạc bộ thể dục ở New York, và người ta có thể kết luận là cô ta cũng sẽ làm như thế tại Minneapolis và như thế hắn sẽ phải đi một vòng, tìm kiếm các câu lạc bộ thể thao của thành phố. Bởi vì người ta hiếm khi thay đổi thói quen của mình.

Cô cũng là một người ưa thích kịch nghệ. Tốt thôi! Rạp Orpheum ở Minneapolis gần như mỗi tuần đều đón nhận các đoàn kịch, ngoài ra rạp Tyrone Guthrie cũng là nơi mà hắn phải tìm cô ta.

Cô ta không hề làm gì khác ngoài việc kinh doanh địa ốc. Nếu như cô ta tìm được một việc làm, có rất nhiều cơ may là cô sẽ làm cho một văn phòng địa ốc nào đó.

Trước đây, Savarano cùng tìm được và trừ khử hai nhân chứng cũng được bảo vệ như cô ta. Hắn biết là chính phủ không bao giờ cung cấp các giấy chứng nhận giả (phần đông các người được đặt dưới chương trình bảo vệ nhân chứng thường hay tìm được việc làm nhờ các mối quan hệ với các công ty nhỏ?

Người tiếp viên phi hành thông báo: "Chúng ta đang đáp xuống phi trường Minneapolis - Saint Paul... Xin quý vị thắt dây an toàn lại...và cho ghế ngồi thẳng lên trở lại..."

Sandy Savarano mỉm cười tận hưởng trước ánh mắt mà Lacey Farrell sẽ biểu lộ ngay lúc hắn giết chết cô ta.

.27

Văn phòng địa ốc Royce nằm ngay góc đường 50 với đại lộ France South tại Edina.

Trước khi ra khỏi nhà, Lacey đã nghiên cứu thật tỉ mỉ các bản đồ, để xác định đường đi ngắn nhất đến đó bằng xe hơi. Có một ngày mẹ cô tỏ vẻ rất ngạc nhiên khi thấy tính thực dụng được phát triển đến mức đó về tài định hướng của cô. Bà có lý đấy, Lacey nhìn nhận. Ở New York thì việc đó quá dễ, cô cùng người khách chỉ cần gọi một chiếc tắc xi và nó sẽ chở họ thẳng đến địa chủ yêu cầu. Nhưng trong một thành phố rộng lớn như Minneapolis đây, với nhiều khu dinh thự nằm rải rác rất xa nhau thì việc đi đứng khó hơn nhiều. Làm thế nào dẫn hai người khách đi xem nhà được nếu như mình cứ bị lạc hoài?

Tuân thật kỹ theo các chỉ dẫn của bản đồ, cô đến được văn phòng địa ốc mà chỉ bị lạc đường có một lần thôi. Cô đậu xe lại và đứng ngay trước cửa văn phòng địa ốc Royce, ngắm nhìn nó vài phút qua cánh cửa kính rộng lớn. Văn phòng này không lớn lắm và có vẻ dễ chịu. Nơi tiếp tân được phủ bằng gỗ mang nhiều hình của các tòa nhà, sàn được làm cho mát mắt với tấm thảm ca rô đỏ xanh, được trang trí thêm một bàn loại cổ điển cùng nhiều ghế bành bằng da tiện nghi. Với cánh cửa được mở, Lacey thấy một người phụ nữ đang cúi người xuống cái bàn.

Mình không biết gì hơn nữa, Lacey tự nhủ và cố tìm lại can đảm cho mình. Nếu như mình đóng kịch cho giỏi, mình có thể bắt đầu bước lên sân khấu của Broadway rồi đó. Đương nhiên là một ngày nào đó mình phải trở về New York lại. Cô đẩy cửa ra, một tiếng chuông vang lên, báo có người đi vào. Người phụ nữ kia ngước mắt lên rồi bước đến để tiếp cô.

- Tôi là Milicent Royce, - bà ta nói và đưa tay ra. - Tôi đoán cô đây chắc là Alice Carroll đúng không?

Lacey cảm thấy bà ta rất dễ thương. Đây là một phụ nữ đẹp về chiều với vóc người to lớn, vào khoảng sáu mươi tuổi trong một bộ đồ jersey lịch sự với khuôn mặt láng cùng làn da sáng không một chút phấn son. Tóc bà bạc gần hết ánh lên màu xám được búi ra phía sau, một kiểu tóc làm cho Lacey nhớ lại bà ngoại của mình.

Nụ cười thật nhiệt tình nhưng Lacey nhận thấy ánh mắt xanh biếc của bà Milicent quan sát cô từ đầu đến chân trong lúc cô tiến tới trước. Cô tự khen mình đã chọn cái áo vét màu cặn rượu với cái quần màu xám. Rất cổ điển nhưng thật tao nhã, lịch lãm không quá mức. Và lại, bộ quần áo này thường mang đến cho cô sự may mắn trong các lần giao dịch. Có thể nào ngày hôm nay nó giúp cô có được một chỗ làm chăng?

Milicent mời cô ngồi xuống một cái ghế bành và bà ngồi đối diện với cô.

- Tiếc là chiều hôm nay tôi rất bận, - bà xin lỗi trước, - vì thế không có nhiều thời giờ dành cho cô được. Nhưng cô hãy nói về mình đi Alice.

Lacey có cảm tưởng mình đang bị hỏi cung dưới một ánh đèn chiếu.

Milicent Royce vẫn nhìn cô hết sức chăm chú trong lúc cô trả lời.

- Tôi vừa được ba mươi tuổi, sức khỏe tôi rất tốt. Trong năm vừa rồi cuộc đời tôi có nhiều thay đổi.

Trời chứng giám là tôi không nói dối.

- Tôi quê quán ở Hartford, Connecticut. Sau khi học xong, tôi bắt đầu đảm nhận công việc thư ký trong một phòng khám bệnh tư nhân.

- Loại công việc gì thế? - Bà Royce hỏi lại.

- Tiếp tân, quản lý, một chút kế toán, điền các mẫu y khoa.

- Như thế cô biết sử dụng máy vi tính có đúng không?

- Đương nhiên rồi. - Cô thấy bà liếc nhìn cái máy trên bàn tiếp tân, cạnh một chồng giấy.

- Công việc chủ yếu là trả lời điện thoại, nhật tu danh mục, soạn các phiếu, điện cho các khách hàng có tiềm năng của chúng ta mỗi khi danh sách được đổi mới, phụ trách việc tiếp khách. Chưa thật sự làm công việc giao dịch.

Thường thì công việc đó do tôi phụ trách. Nhưng tôi muốn hỏi cô một câu

"Tại sao cô lại thích các công việc giao dịch địa ốc?"

"Vì tôi thích đi nhiều nơi, tạo mối quan hệ với người ta, Lacey thăm nghĩ.

Tôi thích đoán đúng một việc và nhìn vào ánh mắt của khách hàng sáng lên khi tôi dẫn người đó đi xem đúng một căn nhà hay một căn hộ đáp ứng đúng ý thích của người mua đang tìm. Tôi thích có cuộc cạnh tranh luận trước khi ngã ngũ về giá cả"

Xua đuổi các ý nghĩ đó, cô lại trả lời:

- Tôi biết là tôi không thể nào tiếp tục làm trong một phòng khám bệnh được nữa và tôi tò mò về công việc giao dịch địa ốc.

- Tôi hiểu. Thôi được. Cô hãy cho tôi liên lạc với vị bác sĩ mà cô đang làm việc với ông ấy trước khi ông ấy về hưu và nếu như ông ấy bảo đảm cho cô - điều mà tôi không hề nghi ngờ - đến lúc đó tôi sẽ nhận cô vào để cho cô thử việc. Cô có số điện thoại của ông ta không?

- Rất tiếc là không. Ông ấy đã thay số và không phổ biến số đó vì ông ta không muốn những người bệnh nhân cũ của ông ta tiếp tục gọi cho ông ấy. Cái chau mày khó nhận thấy làm cho khuôn mặt tinh khôn của Milicent Royce trở nên bối rối và điều đó chứng minh câu trả lời của cô không được thuyết phục cho lắm.

Lacey nhớ lại lời khuyên của George Swenson: "Hãy đề nghị với họ làm không công độ mười lăm ngày hoặc cả một tháng thử xem"

- Tôi muốn đề nghị với bà như thế này, - cô nói. - Bà hãy nhận tôi làm thử công việc trong vòng một tháng không ăn lương. Nếu như bà hài lòng thì lúc đó bà chính thức nhận tôi, còn nếu như bà cảm thấy là tôi không thích hợp với công việc này, bà sẽ bảo tôi đi tìm một công việc khác.

Cô chịu đựng cái nhìn của bà mà không chớp mắt.

- Bà sẽ không hối tiếc quyết định đó đâu, - cô nói thêm một cách bình thản.

Milicent Royce nhún vai.

- Tại bang Minnesota này, cái xứ sở của hồ nước, đó là một đề nghị mà người ta khó lòng từ chối.

Trang nhật ký đẫm máu

Dịch giả: Võ Liên Phương Chương 28 - 29

28

- Tại sao ông Landi không thông báo cho tôi biết sớm hơn? - Steve Abbott hỏi một cách ôn tồn.

Hiện đang là chiều thứ hai. Steve muốn đi cùng Jimmy dự một cuộc nói chuyện với các viên thanh tra Sloane và Mars tại trụ sở cảnh sát của quận 19.

- Tôi muốn biết chuyện đó thật sự ra làm sao! - Jimmy báo với anh ta vào lúc sáng nay với nét mặt đỏ gay vì giận dữ. - Tôi cho là có chuyện gì đó đang xảy ra. Bọn cớm chắc chắn phải biết hiện giờ Lacey Farrell đang ở đâu. Cô ta không thể nào biến mất được mà không để lại dấu vết nào. Cô ta là nhân chứng của một án mạng kia mà.

- Thế ông có điện thoại cho họ chưa?

- Đương nhiên là có chứ. Nhưng khi tôi vừa nêu cái tên Farrell ra, tất cả những gì họ nói cho tôi là hãy liên lạc với văn phòng Parker & Parker để giao công việc bán căn hộ cho một nhân viên khác. Không phải tôi gọi cho họ vì lí do đó. Thế họ nghĩ là tôi thắc mắc về vấn đề tiền nong hay sao chứ? Thật ngu hết chỗ nói. Tôi đã báo cho họ biết là tôi sẽ đến đó và tôi muốn phải nghe được các câu trả lời chính xác.

Abbott biết việc xóa bỏ các bức tranh của Heather trên vách tường của nhà hàng chỉ tổ làm tăng thêm sự giận dữ và nổi thống khổ của Jimmy Landi mà thôi.

- Tôi sẽ đi cùng ông, - anh nói.

Khi họ đến, các viên thanh tra Sloane và Mars dẫn họ vào căn phòng dành cho việc hỏi cung, tách biệt với văn phòng làm việc của cảnh sát. Cuối cùng họ cũng phải nhìn nhận là Lacey Farrell hiện đang được chương trình bảo vệ nhân chứng che chở vì có người muốn ám hại đến tính mạng của cô.

- Tôi có hỏi tại sao ông Landi không được thông báo sớm hơn về những gì đã xảy ra với cô Farrell, - Abbott hỏi lại. - Chúng tôi yêu cầu các ông phải trả lời cho cụ thể.

Sloane lấy cho mình một điếu thuốc hút.

- Nay ông Abbott, tôi có bảo đảm với ông Landi là cuộc điều tra vẫn được tiến hành và nó đúng như trường hợp này. Chúng tôi sẽ tiếp tục cho đến khi nào chúng tôi tìm ra và truy tố kẻ đã giết hại Isabelle Waring trước pháp luật.

- Các ông đã kể cho tôi nghe một câu chuyện hết sức hoang đường về một kẻ

tự xưng là khách mua nhà chỉ với mục đích đột nhập vào trong các căn hộ sang trọng để trộm mà thôi, - Jimmy hét lên và một lần nữa vì đang giận dữ tột độ. - Sau đó mấy ông nói là Isabelle có lẽ đã chết vì đã ở không đúng lúc tại một chỗ không đáng để có mặt. Và bây giờ mấy ông cho là Lacey Farrell bị giữ như là một nhân chứng mục kích và mấy ông nhìn nhận là cuốn nhật ký của Heather mà các ông đang giữ đã bị đánh cắp ngay tại đây, ngay dưới mắt của các ông, tại trụ sở cảnh sát này. Các ông coi thường tôi quá. Đây không phải là một tai nạn chết người ngẫu nhiên và các ông biết điều này ngay từ ngày đầu tiên.

Eddie Sloane nhìn thấy con thịnh nộ và sự khinh bỉ trong đôi mắt của Jimmy Landi. Minh hiểu ông ta, ông thâm nghĩ. Bà vợ cũ của ông ra đã chết, mình để mất một văn kiện đúng ra thuộc về ông ta và cũng có thể là vật chứng buộc tội chủ yếu; người phụ nữ dẫn tên sát nhân vào trong căn hộ của bà vợ cũ của ông ta cũng biến mất. Minh biết những gì mình sẽ cảm thấy nếu như mình ở trong địa vị của ông ta.

Đối với hai viên cảnh sát này, từ cái đêm của tháng Mười khi họ nhận được cuộc gọi từ số 3 đường 70 phía Đông, bốn tháng vừa qua đúng là một ác mộng. Trong quá trình diễn biến sự việc, Eddie phải nhờ ông công tố giúp ông đương đầu với ông tổng trưởng lý Gary Baldwin. Ông ấy buộc cảnh sát New York phải tiếp tục công việc điều tra vụ án này.

- Một án mạng đã xảy ra trong địa hạt hình chính 19, - ông ta nói với Baldwin - và cho dù ông có muốn hay không, chúng tôi vẫn điều tra vụ án. Chúng tôi sẽ thông báo tin tức cho ông và đương nhiên bên các ông cũng phải làm như thế với chúng tôi. Một khi Savarano bị bắt rồi, chúng tôi sẽ hợp tác với các ông có thể thương lượng với hắn. Tuy nhiên chúng tôi chỉ tiến hành, tôi xin nói rõ là chỉ khi nào các ông không gạt chúng tôi sang một bên. Chúng tôi cảm thấy hoàn toàn có liên quan với vụ án này và nhất quyết giữ nguyên tư cách đó.

- Đây không phải là một chuyện hoang đường đâu ông Landi à, - Nick Mars phản bác lại. - Cúng như ông, chúng tôi muốn bắt được thủ phạm đã giết chết bà Isabelle Waring. Nhưng nếu như cô Farrell không lấy đi cuốn nhật ký, chắc hẳn với ý định là trao lại cho ông, chúng tôi sẽ tiến xa hơn trong công cuộc điều tra.

- Tôi nghĩ là cuốn nhật ký đã mất khi về đến đây mà, - Steve Abbott phát biểu bằng một giọng lạnh lùng hể sức lạ kỳ. - Và bây giờ mấy ông cáo buộc cô Farrell có thể ngụy tạo nó.

- Chúng tôi không nghĩ cô ấy đã làm chuyện đó nhưng chúng tôi cũng không đảm bảo điều đó.

- Các ông có thể nào trung thực với chúng tôi không, thưa ông thanh tra. Các ông không chắc chắn về điều gì hết, nếu như không muốn nói là các ông đã

phá hỏng cuộc điều tra, - Abbott phang ra, không hề che giấu nỗi bức dọc của mình. - Đi thôi ông Jimmy, đã đến lúc chúng ta cần phải mướn các điều tra viên riêng cho mình rồi. Một khi để một mình bên cảnh sát điều tra vụ này thì sẽ không bao giờ chúng ta tìm ra sự thật được đâu.

- Đúng ra đó là điều mà tôi phải làm khi tôi nhận được cú điện thoại liên quan đến Isabelle, - Jimmy Landi nói trong lúc đứng lên. - Tôi muốn lấy lại cuốn nhật ký của con gái tôi mà tôi đã giao cho các ông trước khi các ông làm mất nó thêm một lần nữa.

- Chúng tôi đã làm nhiều bản sao, - Sloane nói với nét mặt lạnh lùng. - Nick, anh hãy đi lấy bản sao của ông Landi đem lại đây.

- Có ngay thôi Eddie..

Trong lúc họ chờ đợi, Sloane nhận xét:

- Ông Landi à, ông có nói rõ cho chúng tôi là ông đã đọc cuốn nhật ký đó trước khi giao lại cho chúng tôi?

Về mặt của Landi sầm xuống.

- Đúng thế.

- Ông có nói là ông đã đọc nó một cách chăm chú. Bây giờ sự việc đã xong rồi, ông có còn giữ vững lời khai đó không?

- Một cách chăm chú có nghĩa gì vậy? - Jimmy hỏi bằng một giọng bức bối.

- Tôi chỉ đọc nó thôi, chăm hết.

- Ông biết không ông Landi, tôi hiểu chuyện này khổ tâm cho ông đến chừng nào, nhưng tôi yêu cầu ông hãy đọc cuốn nhật ký cho thật kỹ lại một lần nữa. Chúng tôi đã nghiên cứu nó thật tỉ mỉ và ngoại trừ một hay hai lời ám chỉ khó hiểu trong các trang đầu tiên liên quan đến một căn hộ trong khu West Side và vài lời nhận xét đầy lo âu ở phần cuối, chúng tôi không tìm thấy một chi tiết nào khả dĩ có ích. Nhưng bà Waring quả quyết với Lacey Farrell là trong các trang đó có chứa đựng một chi tiết cho thấy cái chết của cô con gái ông không phải do tai nạn gây ra.

Jimmy lắc đầu.

- Isabelle vẫn có thể tìm thấy điều gì đó mờ ám trong cuốn sách giáo lý.

Họ không nói gì thêm cho đến khi Nick Mars trở lại với một bao thư bằng giấy dầu và trao cho ông Landi.

Jimmy cầm lấy và mở nó ra. Lấy các trang giấy ra, ông đọc chúng thật mau và ngừng lại ở trang cuối cùng. Ông đọc nó và ném cho Mars một cái nhìn tức tối:

- Các ông đang toan tính gì nữa đây?

Sloane có cảm giác khó chịu là ông sẽ nghe được điều gì đó mà ông không hề muốn nghe chút nào.

- Tôi có thể báo cho mấy ông biết là còn thiếu nhiều trang lắm, - Landi nói tiếp.

- Hai trang cuối của cuốn mà tôi đã giao cho các ông được viết trên các

trang giấy có kẻ hàng. Tôi nhớ rất rõ điều này vì chúng đều lem luốc. Bản gốc phải bị dính máu...tôi khó lòng mà nhìn chúng. Thế hiện giờ chúng đã biến đâu rồi? Các ông cũng đã làm mất chúng rồi phải không?

.29

Ngay khi vừa đến phi trường Minneapolis - Saint Paul, Sandy Savarano liền đến khu nhận hành lý để lấy cái va li to lớn màu đen của hắn. Sau đó hắn chui vào phòng vệ sinh nam để cái va li xuống và mở nó ra.

Hắn lấy ra một cái túi nhỏ có dây kéo trong đó có một bộ tóc giả màu xám, một cặp lông mày rậm cùng một cặp mắt kính bằng đồi mồi.

Hắn tháo mắt kính sát trùng mà hắn đang đeo ra, để lộ đôi mắt nâu sẫm gần như đen, đội bộ tóc giả lên đầu rồi chải nó lại cho tử tế để nó che một phần cái trán, dán cặp lông mày lên và đeo mắt kính vào.

Với một cây bút chì kẻ lông mày, hắn chấm trên trán cả trên mu bàn tay nhiều điểm đồi mồi tượng trưng cho một sự già nua. Ở một bên hông của va li, hắn lấy ra một đôi giày chỉnh hình và mang chúng vào thay cho đôi giày mọi hiệu Gucci.

Để kết thúc, hắn lấy ra một áo khoác thật dày bằng lông cừu có độn ở vai, bỏ lại vào va li cái áo khoác hiệu Burberry mà hắn đã mặc lúc đi máy bay.

Người bước ra khỏi phòng vệ sinh không giống một chút nào với người bước vào đó vài phút trước đây và có vẻ già hơn hai mươi tuổi.

Sau đó Sandy bước lại chỗ quầy cho thuê xe hơi, nơi mà hắn có thuê một chiếc dưới cái tên James Burgess ở Philadelphia. Hắn rút từ trong bóp ra một bằng lái xe được làm giả thật hoàn hảo; thẻ tín dụng thì thật vì một tài khoản được mở cho hắn dưới cái tên Burgess đó.

Một làn gió lạnh nhưng phóng khoáng đón chào hắn khi hắn bước ra khỏi trạm kiểm tra và hòa mình vào trong đám hành khách đang chờ xe rước đi.

Trước đó, hắn nghiên cứu tấm bản đồ mà một nhân viên đã ghi chú cho hắn, nhớ lại các ngõ ra vào thành phố, tính toán thời gian cần thiết cho mỗi đoạn đường. Không được có một bất ngờ nào hết, đó là phương châm của hắn.

Việc con Lacey Farrell chết tiết đó đột nhiên xuất hiện trong căn hộ của Isabelle Waring làm cho hắn bức tức không chịu nổi. Quá bất ngờ, hắn đã phạm sai lầm khi để cho người phụ nữ đó trốn thoát.

Chính nhờ vào tánh tỉ mỉ đó mà đến giờ này hắn vẫn còn được tự do, trong khi mấy thằng bạn của hắn đang mục xương trong các nhà tù với các bản án dài hạn. Ý nghĩ này làm cho hắn lạnh xương sống.

Tiếng đóng cửa bằng kim loại của phòng giam... Khi thức dậy vào buổi sáng biết mình đang bị nhốt...rằng ngày nào cũng giống nhau hết... Cảm thấy các bức tường và trần nhà giam hắn, làm cho hắn khó thở, làm cho hắn ngột

thở.

Dưới các lọn tóc trước trán được chải hết sức cẩn thận, Sandy cảm thấy mồ hôi nhỏ giọt. Sandy tự hứa với mình là hắn sẽ không bao giờ để cho chuyện đó xảy ra với hắn. Thà chết sướng hơn! Đúng như vậy.

Chiếc xe đón khách đang đến. Hắn đưa tay lên, nóng ruột ngoắc cho nó ngừng lại. Hắn nôn nóng bắt tay vào công việc, muốn mau chóng tìm lại cho được Lacey Farrell. Cho đến khi nào cô ta còn sống, cô luôn là mối hiểm họa cho sự tự do của hắn.

Khi chiếc xe chạy chậm để đậu sát vào lề, hắn nhận thấy một cái gì đó đụng vào chân hắn. Hắn xoay người lại và đối mặt với người phụ nữ ngồi cạnh hắn trên máy bay. Vali cô ta đã tuột nên đụng vào hắn.

Ánh mắt của họ giao nhau, làm cho hắn nín thở. Họ chỉ cách nhau có vài phân. Tuy vậy dường như cô kia không nhận ra hắn. Cười một cách xởi lởi, cô ta xin lỗi.

Cửa xe được mở ra, Savarano bước lên, lần này thật an tâm. Người phụ nữ vùng về kia vừa chứng minh cho hắn thấy là việc hóa trang của hắn cho phép hắn tiếp cận Farrell mà không sợ bị nhận dạng. Lần này cô ta không có cơ may nào thoát khỏi tay hắn. Hắn sẽ không phạm phải một lỗi lầm hai lần liên tiếp.

Trang nhật ký đầm máu

Dịch giả: Võ Liên Phương Chương 30 - 31

.30

Đúng cái ngày mà Milicent Royce nhận cô vào làm việc thử, Lacey xin phép được ở lại bữa trưa để làm quen với các thông tin trên máy vi tính cũng như theo dõi thư từ đang chất chồng trên bàn tiếp tân.

Sau bốn tháng ăn không ngồi rồi, cô cảm thấy một niềm vui khó tả khi bắt đầu làm việc trở lại, kiểm tra các danh sách, làm quen với giá cả trong khu vực mà văn phòng này phụ trách.

Đến ba giờ, bà Royce phải đưa một vị khách đi coi nhà và yêu cầu cô trực điện thoại.

Cú điện thứ nhất suýt nữa làm lộ tông tích của cô.

- Văn phòng địa ốc Royce đây, Lace..., - cô trả lời một cách máy móc.

Cô liền bỏ máy xuống, hoảng hốt nhìn cái điện thoại vì cô suýt nữa nói ra tên thật của mình.

Một lúc sau điện thoại lại reo.

Cô buộc phải trả lời. Có thể chính là người gọi vừa rồi. Nói gì bây giờ đây? Giọng nói ở đầu dây bên kia có vẻ bức bối.

- Tôi nghĩ là cuộc nói chuyện của chúng ta bị gián đoạn, - Lacey trả lời một cách ồm ờ.

Trong suốt một giờ tiếp theo đó, điện thoại không ngừng đổ chuông và Lacey phải hết sức thận trọng khi trả lời. Chỉ sau đó, đến khi phòng khám rằng gọi lại để xác nhận giờ hẹn của bà Milicent cho tuần tới, cô mới nhận ra việc cô trở lại với công việc cũ này có thể tạo ra một cái bẫy đối với cô. Cẩn thận hơn, cô ghi lại tất cả các tin nhắn mà cô đã nhận được. Một người phụ nữ đã gọi : Chồng bà ra được chuyển về Minneapolis và một người bạn có đề nghị với bà ta hãy liên lạc với văn phòng Royce để tìm hộ cho họ một căn nhà.

Lacey đặt ra các câu hỏi thông thường: Muốn bao nhiêu phòng? Một căn nhà loại cũ hay không? Trường học ở gần đó có phải là một tiêu chuẩn cần thiết hay không? Việc mua căn nhà mới có tùy thuộc vào việc bán căn nhà họ đang ở hay không? Cô đã cẩn tất ghi tất cả các câu trả lời, theo mã số thông thường của các nhân viên địa ốc: Min.4ch/3b/chau.c...

Mình quá hài lòng với chính mình, cô tự nhủ khi ghi lại tên tuổi của người phụ nữ đó cũng như số điện thoại của bà ta trên một tấm phiếu khác, lần này

thật cẩn thận che giấu kinh nghiệm của cô về công việc này. Ở cuối cô ghi thêm: "Khách mua cần quan tâm vì thay đổi ngay chỗ ở". Nhưng lời ghi chú này có vẻ chuyên nghiệp quá, cô thầm nghĩ, nhưng vẫn để nguyên như thế khi cô thấy Milicent xuất hiện trước cửa văn phòng.

Bà Milicent có vẻ mệt mỏi nhưng hài lòng khi nhận thấy Lacey có ghi lại các tin nhắn và đã soạn thư từ. Gần năm giờ rồi.

- Ngày mai tôi gặp lại cô chứ Alice? - Bà hỏi với giọng đượm chút hy vọng.

- Đương nhiên rồi, - Lacey trả lời. - Tôi chỉ có một buổi hẹn ăn trưa mà tôi không thể hủy được.

*

* *

Trên đường về, Lacey nhận thấy mình không còn sốt sáng nữa. Như thường lệ, cô không có chương trình cho buổi tối và ý nghĩ phải ngồi lại trong căn phòng để ăn tối một mình làm cho cô nản chí.

"Mình sẽ đến câu lạc bộ thể dục, cô quyết định. Ngoài buổi chạy vào lúc sáng, thêm một thời gian tập đột xuất vào lúc tối sẽ làm mình đủ mệt để có một giấc ngủ ngon lành".

Khi thấy cô đến Ruth Wilcox ngoắc cô lại:

- Cô thử đoán xem! - Chị ta hỏi với một giọng đầy bí ẩn. - Tom Lynch tỏ ra thất vọng khi không thấy cô lúc trưa nay. Anh ta còn hỏi tôi coi cô đến lúc sớm hơn không. Alice à, tôi nghĩ là cô được người ta đề ý rồi đấy.

Nếu đúng như vậy, anh ta đang quan tâm đến một người không có thật, Lacey thầm nghĩ một cách cay đắng. Cô ở lại câu lạc bộ khoảng ba mươi phút rồi về nhà. Máy trả lời điện thoại nhấp nháy. "Tôi hy vọng gặp được cô tại câu lạc bộ thể dục, Alice à. Tôi rất thích buổi đi chơi tối thứ sáu vừa rồi. Nếu như cô biết được tin nhắn này trước bảy giờ và nếu cô thích ăn tối với tôi, xin cô gọi điện cho tôi. Số điện thoại của tôi là..."

Cô tắt máy nhắn tin và nhận nút xóa trước khi nghe số điện thoại của Tom. Cô không muốn suốt một buổi tối phải đối trá với một người mà ở trong hoàn cảnh khác cô rất thích được làm bạn.

Cô làm cho mình món xăng uýt ưa thích.

Rồi cô nhớ lại "Đây là món mà mình đã ăn lúc tối Isabelle bị giết chết.

Isabelle có gọi điện và cô không trả lời. Mình đã quá mệt và không muốn nói chuyện với bà ta".

Trong bức tin nhắn mà Isabelle đã để lại trong máy, bà có nói là đã tìm được cuốn nhật ký của Heather và trong đó có ghi một chi tiết khả dĩ có thể chứng minh rằng cái chết của con gái bà không phải do tai nạn.

Nhưng đến sáng ngày hôm sau, khi cô điện thoại đến văn phòng làm việc, cô không muốn đề cập đến việc này, Lacey nhớ lại. Sau đó mình đã đưa Curtis Caldwell đi xem căn hộ, bà vẫn ở trong phòng để đọc cuốn nhật ký của

Heather. Vài giờ sau đó bà đã chết.

Những hình ảnh này chen chúc nhau trong tâm trí cô, làm cho cô hòng cô thất lại và cô gần như bị nghẹn với miếng ăn cuối: Isabelle trong phòng đọc sách, miệt mài đọc cuốn nhật ký của Heather với nước mắt ràn rụa. Isabelle thở dài lần cuối cùng khi van xin cô trao lại cuốn nhật ký cho cha của Heather.

Ngay từ đầu, việc gì đã làm cho cô phải bối rối đến như thế? Một cái gì đó có liên quan với phòng đọc sách, đã bắt mình phải chú ý khi mình nói chuyện với Isabelle trong căn phòng đó? Nhưng cái gì mới được? Cô cố tái lập lại cái buổi chiều định mệnh đó, cố tìm cho bằng được cái hình ảnh đã vượt khỏi tầm nhìn của mình.

Rồi cô cũng phải từ bỏ thôi. Cô không tài nào nhớ lại được.

Hiện giờ mình không nên nghĩ đến chuyện đó nữa, cô tự nhủ. Sau này mình cố nhớ lại tất cả những thông tin mà tâm trí mình đã ghi nhận được. Nói cho cùng, đầu óc cũng giống như một máy vi tính vậy, có đúng không?

Đêm đó trong giấc mơ, cô thấy lại hình ảnh của Isabelle tay đang cầm cây viết màu xanh, nước mắt chảy dài trong lúc đang đọc cuốn nhật ký của Heather vào những thời khắc cuối cùng của cuộc đời bà.

.31

Sau khi ghi tên lấy phòng tại khách sạn Radisson Plaza, cách Nicolet Mall độ một trăm thước, Savarano ở lý trong phòng suốt ngày đầu tiên tại Minneapolis để tra cứu cuốn niên giám điện thoại và lên một danh sách các câu lạc bộ thể dục và thể thao của thành phố và vùng lân cận.

Hắn thiết lập một danh sách thứ hai cho tất cả các căn phòng địa ốc, để riêng một cột những nơi chỉ phụ trách các văn phòng làm việc. Có rất nhiều cơ may là các nơi này sẽ không thu nhận một người không có kinh nghiệm vì hắn biết là Lacey Farrell không thể nào cung cấp một giấy chứng nhận.

Ngay sáng mai hắn sẽ bắt đầu gọi đến các văn phòng khác.

Kế hoạch của hắn thật đơn giản. Hắn chỉ cần nói là hắn đang thực hiện một cuộc khảo sát thăm dò cho Hiệp Hội Văn Phòng Địa Ốc Quốc Gia và hiển nhiên là càng ngày những người trưởng thành từ hai mươi lăm đến ba mươi lăm tuổi càng ít quan tâm đến các công việc làm thuộc ngành địa ốc. Cuộc điều tra này chỉ vồn vện có hai câu hỏi thôi: Trong sáu tháng cuối này, văn phòng có thu nhận một nhân viên mới nào trong độ tuổi đó không với tư cách là nhân viên giao dịch, thư ký hay tiếp tân, và nếu có thì người này là đàn ông hay đàn bà?

Cũng với cách này hắn tiến hành điều tra tất cả các câu lạc bộ thể thao và phòng thể dục. Những câu hỏi cho cuộc điều tra của hắn không mang lại kết

quả gì hết vì những người ghi tên vào các nơi đó đều thuộc vào lứa tuổi trên. Nói cho rõ hơn là muốn tìm lại Lacey Farrell bằng con đường này mang lại cho hắn nhiều nguy cơ hơn.

Hắn phải đích thân liên hệ với các nơi đó, lấy cớ là hắn muốn ghi tên để sau đó trưng tẩm ảnh của Lacey ra. Đây là một bức ảnh cũ được cắt từ trong cuốn niên giám của trường trung học, nhưng cũng trông giống lắm. Hắn sẽ bịa cô ta là con gái của hắn, đã bỏ nhà ra đi sau một cuộc cãi cọ trong gia đình. Hắn muốn tìm lại cô vì bà mẹ lo lắng cho cô ta phát bệnh.

Mặc dù vậy, việc điều tra các câu lạc bộ không chắc chắn cho lắm, nhưng cũng may là chúng rất nhiều trong thành phố này và Sandy hy vọng là sẽ không mất nhiều thời giờ cho việc này.

Lúc mười giờ kém năm, hắn quyết định ra ngoài đi bộ một vòng. Khu vực này chìm trong bóng tối vì tất cả các cửa hàng đã đóng cửa từ lâu rồi. Sandy biết con sông Mississippi nằm cách đây không xa mấy. Hắn quẹo qua phải đi về hướng con sông, một hình bóng đơn độc mà người khách qua đường nào cũng sẽ bảo đây là một người đàn ông đứng tuổi không nên lang thang một mình trên con đường vắng trong đêm tối.

Những người qua đường này sẽ không thể nào ngờ là khi đi một mình như thế, Sandy Savarano có cảm giác nóng bỏng đang trào dâng trong người hắn mỗi khi hắn theo dấu một con mồi, mỗi khi hắn có cảm tưởng tiến gần đến hang ổ mà con mồi của hắn đang lẫn trốn.

Trang nhật ký đẫm máu

Dịch giả: Võ Liên Phương **Chương 32 - 33**

.32

Vào sáng thứ ba, Lacey phải đứng trước cửa văn phòng địa ốc Royce để chờ bà chủ mới của cô đến đúng vào lúc chín giờ.

- Cô đâu có được trả tiền để đến sớm như thế, - bà Milicient nói với nụ cười.

- Nhưng nó nằm trong thỏa thuận của chúng ta, - Lacey đáp lại. - Và tôi có thể cho bà biết là tôi bắt đầu thấy thích công việc này rồi đó.

Milicient Royce dùng chìa khóa mở cửa. Hơi ẩm của bên trong phòng phả nhẹ lên họ.

- Một chút không khí mát mẻ của Minnesota sẽ không ảnh hưởng đến sức khỏe của cô đâu, - bà nói. - Nhưng trước hết tôi sẽ pha cà phê đây. Cô thích nó như thế nào?

- Cà phê đen càng tốt.

- Resgina, người phụ tá của tôi vừa mới nghỉ để sinh đẻ, luôn thêm hai muỗng đường vun mà không hề mập ra một chút nào hết. Tôi có nói đó là một lý do đủ để cho tôi ghét cô ấy.

Lacey nhớ đến Janey Boyd, một thư ký của Parker & Parker, luôn miệng ăn bánh qui hay một thỏi socola mà vẫn gầy như que tăm.

- Cũng có một cô gái như thế tại...- Cô ngừng kịp lúc và nói tiếp - ...tại phòng khám bệnh tư nhân. Nhưng cũng may là cô ta không làm việc lâu tại đó. Người ta không nên bắt chước làm như thế.

Và nếu như Milicent Royce ghi nhớ lời nhận xét này và đề nghị liên lạc với người đồng nghiệp đó để tìm hiểu về Lacey thì sao? Nay cô gái, cô phải thận trọng hơn mới được.

Chuông điện thoại đầu tiên trong ngày vang lên đúng lúc.

Đến cuối giờ, Lacey rời văn phòng để ăn trưa cùng Kate Knowles.

- Tôi sẽ trở về văn phòng vào đúng hai giờ, - cô hứa - và sau đó tôi sẽ ăn một miếng bánh xăng uýt tại văn phòng để cho bà có thể đến các cuộc hẹn ở ngoài.

*

* *

Cô đến Radisson vào lúc mười hai giờ thiếu hai mươi lăm, thấy Kate đang ngồi ngai nhóc một mẩu bánh mì.

- Sáng nay tôi chưa ăn gì hết, - chị nói với Lacey - và tôi hy vọng là cô sẽ không phật ý khi thấy tôi đã bắt đầu ăn trước khi cô đến chớ.

Lacey ngồi vào trong cái ghế đối diện.

-Ồ không đâu. Thế vỡ kịch sao rồi?

- Hay hết ý.

Họ cùng gọi một đĩa trứng chiên, món xà lách cùng một tách cà phê đen.

- Điều sơ khởi đã xong, - Kate nói với tiếng cười - và tôi phải thú nhận là tôi đang tò mò muốn chết đi được. Sáng nay tôi có nói chuyện với Tom và có báo với anh ta là tôi sẽ ăn trưa với cô. Anh ta nói rất thích tháp tùng cùng chúng ta, anh ta nhờ tôi chuyển lời là anh ta có một kỷ niệm đẹp về cô.

Kate ăn thêm một ổ bánh mỳ nhỏ nữa.

- Tôi nghe nói là cô định ở luôn đây và hồi còn nhỏ cô có đến đây chỉ một lần thôi, phải không? Làm sao thành phố như thế này khiến cho cô nhớ nó đến như thế?

Trả lời các câu hỏi bằng những câu hỏi.

- Như chị lúc nào cũng đi tuần du, - Lacey hỏi lại, - thế không có thành phố nào đó làm cho chị phải quan tâm đến nhiều hơn các nơi khác hay sao?

- Đương nhiên là có chứ. Có nhiều thành phố dễ chịu như cái này đây và nhiều thành phố khác thì không được như thế. Tôi sẽ nói cho cô nghe về

thành phố mà tôi ghét thậm tệ...

Lacey cảm thấy bứt cẳng thẳng khi Kate chính xác kể chuyện đó lại cho cô. Các diễn viên thường có biệt tài đó, cô thầm nghĩ. Cha cô có cái năng khiếu đó và ông có thể làm chi người ta phải chú ý chỉ với một danh sách mua thực phẩm.

Khi họ uống đến tách cà phê thứ hai, cô tìm cách lái câu chuyện về Bill, người bạn trai mà Kate đã đề cập lúc tối hôm trước.

- Bữa tối trước chị có nói đến người bạn trai mà lúc đó chị thường đi chơi chung, - cô bắt đầu khơi gợi. - Hình như Bill có hay cái gì đó thì phải?

- Bill Merrill. Một anh chàng lịch sự. Anh ta có thể trở thành người yêu đấy chứ dù tôi không bao giờ biết được chuyện đó sẽ đưa đến đâu nữa. Dù gì tôi cũng có xa lánh anh ta đâu. - Mắt của Kate sáng ngời. - Khổ một nỗi là tôi thường xuyên phải di chuyển trong khi anh ta cũng không ở một chỗ.

- Thế anh ta làm gì?

- Anh ta làm công việc giao dịch ngân hàng và thường đi qua Trung Quốc. Hy vọng là hiện giờ anh ta không có mặt bên đó. - Lacey thầm cầu mong.

- Thế anh ta làm cho ngân hàng nào?

- Ngân hàng Chase.

Lacey nhận thấy vẻ nghi ngờ hiện lên trong ánh mắt của Kate. Chị này rất tinh. Chị ấy dư biết là Lacey đang moi thông tin nơi chị ấy. Mình đã biết những gì cần thiết rồi, Lacey tự nhĩ và nghĩ nên để cho chị ta nói những gì chị ấy muốn.

- Điều tốt nhất cho chị là chị phải diễn một vở kịch nào đó suốt mười năm ròng trên một sân diễn tại Broadway, - cô ta nói đại.

- Một giải pháp bằng vàng! Tôi không những sẽ được ăn sung mặc sướng mà còn gặt hái thêm nhiều danh vọng. Tôi thích được ở yên tại New York. Đương nhiên trước tiên là vì Bill, ngoài ra Tom cũng sẽ đến đó làm việc vài năm nữa. Anh ấy đang thăng tiến trên con đường vinh quang của mình và anh ấy sẽ dừng chân lại tại chính New York kia mà. Đối với tôi, đó là trái xori trên miếng bánh kem. Cả hai chúng tôi đều là con một và là anh em hơn là bà con của nhau. Anh ấy luôn có mặt khi tôi cần. Tom là tuýp người có thể đoán được những lúc người khác cần đến mình.

Có phải vì thế mà hôm qua anh ta mời mình đi chơi tối với anh ta không?

Lacey tự hỏi. Cô ra hiệu xin tính tiền.

- Tôi phải đi đây, - cô cắt nghĩa. - Đây là ngày làm việc thật thụ của tôi.

*

* *

Trong buồng điện thoại công cộng, cô gọi cho George Swenson và để lại lời nhắn.

"Tôi có nhiều thông tin mới liên quan đến vụ của Heather Landi mà tôi cần

phải trao đổi trực tiếp với ông tổng chương lý Gary Baldwin".

Sau khi gác máy, cô hồi hã băng ngang hành lang, vì sợ đến văn phòng trễ giờ.

Không đầy một phút sau, một bàn tay cổ nhiều vết đồi mồi nắm lấy cái điện thoại còn ấm hơi của Lacey.

Sandy Savarano luôn sắp xếp làm cách nào người ta không thể truy tìm các cuộc điện thoại của hắn. Túi hắn lúc nào cũng đầy tiền lẻ. Ngày hôm nay hắn định sẽ gọi năm cuộc tại máy này, sau đó đến một máy khác để gọi năm cuộc khác và làm như thế cho hết các danh sách các văn phòng địa ốc.

Hắn quay số đầu tiên và nghe trả lời: "Văn phòng địa ốc Downtown nghe đây" và liền nói ngay câu chuyện bịa đặt của hắn.

- Tôi sẽ không làm mất thì giờ của cô đâu. Tôi thuộc Hiệp Hội Văn Phòng Địa Ốc Quốc Gia và chúng tôi đang mở một cuộc điều tra về..."

33

Viên tổng chương lý Gary Baldwin nói thẳng thừng với Sloane, thanh tra thuộc ngành cảnh sát tại New York: "Tôi ko thích mấy tên ngu xuẩn". Ngày hôm qua ông nổi cơn thịnh nộ khi nghe Sloane báo cho ông biết là nhiều trang của cuốn nhật ký mà ông Jimmy Landu đã giao lại cho ông đã bị đánh cắp tại trụ sở cảnh sát.

- Tại sao ông không để cho chúng mất hết có phải tốt hơn không? - Ông ta đã quát tháo như thế. - Đó là điều đã xảy ra với bản gốc.

Và khi thanh tra Sloane gọi điện lại hai mươi bốn giờ sau đó, ông Baldwin một lần nữa đã thừa cơ hội này để khiển trách một cách mạnh mẽ.

- Chúng tôi lao đầu vào nghiên cứu cuốn nhật ký mà ông đã giao cho chúng tôi, để sau đó được thông báo là nó thiếu nhiều trang, rất có thể là tôi quan trọng, bởi vì một tên nào đó cả gan đánh cắp chúng ngay dưới mũi các sông. Trời ơi! Thế ông đã cất nó ở đâu sau khi nhận nó? Ngay trên bảng dán tin nội bộ à? Thế còn bản sao? Trên lề đường phải ko? Với một nhãn ghi rõ: Chứng cứ liên quan đến một vụ án mạng. Mời các người cứ lấy mà dùng ! Lời công kích của ông Baldwin kích thích sự phản đối của Sloane, làm cho ông nhớ lại cái thời mà ông học tiếng Latinh tại viện quân sự Xavier. Một trong những thông thư của Thánh Saint Paul có ghi: Ne nominatur in vobis – có nghĩa là “Bạn sẽ không bao giờ thốt ra từ này”.

Đúng như vậy, thà ngậm miệng lại hơn là nói ra những gì mình nghĩ về ông ta, Sloane tự nhủ. Ngoài ra ông cũng sẽ nổi giận như thế khi nghĩ đến việc các trang của cuốn nhật ký bị biến mất trong ngăn tủ đựng tang vật của riêng ông ngay tại văn phòng của trụ sở cảnh sát.

Không thể chối cãi được, ông hoàn toàn có lỗi trong việc này. Ông luôn gắn chùm chìa khóa của tủ tang vật vào trong xâu chìa khóa mà lúc nào ông

cũng bỏ trong túi áo vét. Nhưng ông lại luôn cởi áo vét đó ra vì thế bất cứ kẻ nào cũng có thể lấy nó để làm 1 chìa khóa khác và bỏ nó lại trong túi áo trước khi ông kịp nhận ra là chúng biến mất.

Khi bản gốc không còn nữa, tất cả các khóa đều được thay mới. Nhưng ông vẫn không từ bỏ cái thói quen để chìa khóa trong túi áo vét được máng ở lưng tựa của chiếc ghế ông ngồi.

Ông trở lại cuộc nói chuyện điện thoại. Baldwin đã nín hết hơi và Sloane lợi dụng cơ hội để nói.

-Thưa ông, hôm qua tôi đã báo tin cho ông vì tôi nghĩ là ông phải được biết. Còn ngày hôm nay tôi điện cho ông vì tôi nghĩ rằng Jimmy Landi là một nhân chứng có thể tin được trong vụ án mà chúng ta đang phụ trách. Hôm qua ông ấy có nhìn nhận là chỉ đọc sơ qua cuốn nhật ký mà Lacey Farrell đã giao lại cho ông ta. Ngoài ra ông ta chỉ giữ nó được một ngày mà thôi.

-Ồ, cuốn nhật ký đó đâu có dài gì lắm đâu, - Baldwin trả lời gọn lỏn. - Người ta chỉ cần vài giờ để đọc nó cho thật kỹ kia mà.

-Nhưng ông ta đã không làm như thế và đây là điểm yếu của ông ta, - Sloane phản bác và ra hiệu cảm ơn Nick Mars vừa đặt một tách cà phê trên bàn của ông. - Ông ta còn hăm là sẽ hành tội chúng ta, bảo là sẽ mượn một thám tử tư cho riêng ông ta. Còn người hùn vốn với ông ta, Steve Abbott có mặt ngay lúc đó cũng làm ra vẻ quan trọng.

-Tôi khó lòng mà phê phán ông ta được, - Baldwin nói một cách khô khan. - Và dường như ông ta không thể tìm ra được đầu mối gì nên sự hiện diện của một điều tra viên khác cho vụ án có thể hữu ích lắm đấy.

-Ông biết rõ là không thể được vì người đó sẽ cản trở công việc của chúng ta. Nhưng chuyện đó chưa xảy ra ngay. Abbott vừa điện cho tôi như muốn xin lỗi vậy. Khi nghĩ lại có thể Jimmy Landi tưởng lầm là có thiếu nhiều trang trong cuốn nhật ký của Heather. Ông ta nói cái đêm mà Lacey Farrell đem nó đến, ông đã đọc nó rồi sau đó bị suy sụp nên để nó qua một bên. Qua sáng ngày hôm sau chúng ta đã lấy nó.

- Có thể là đã mất nhiều trang của cuốn nhật ký đó nhưng chúng ta không thể nào chắc chắn việc đó, có phải không? - Baldwin nhận xét bằng một giọng lạnh lùng. - Và cứ cho là ông ta đã lúng túng về những trang được viết trên giấy không kẻ hàng đi, thì việc bản gốc bị đánh cắp vẫn chứng minh là trong cơ quan ông có kẻ hai mang. Tôi đề nghị ông nên kiểm tra lại vấn đề nhân sự của mình đi.

- Đó cũng là ý của tôi. - Sloane nghĩ không cần thiết phải báo cho Baldwin biết là ông đã giăng một cái bẫy cho thủ phạm khi loan tin có nhiều chứng cứ mới liên quan đến vụ án Waring được cất giấu trong ngăn tủ.

Baldwin kết thúc cuộc nói chuyện.

- Ông hãy thông tin cho tôi và hãy cố giữ cho kỹ các chứng cứ mới mà ông

vừa tìm thấy. Ông nghĩ mình có thể làm được chuyện đó không ?

- Tôi hy vọng là được. Sẵn dịp đây thừa ông, chính chúng tôi đã lấy dấu tay của Savarano trên khung cửa của Farrell. Tôi nhớ là các điều tra viên của ông đã xác nhận là hắn đã chết rồi.

Tiếng clic ở đầu dây bên kia chứng minh cho thanh tra Eddie Sloane biết được ông đã chạm phải điểm yếu của Baldwin. Một điểm cho chúng ta, ông ta hơn hờ.

Nhưng đây là một chiến thắng không có hậu và ông cũng biết điều này.

Suốt bữa trưa đó, toán nhân viên của Gary Baldwin phải hứng chịu các lời khiển trách về việc thất bại trong việc điều tra này. Và tính khí của ông thay đổi đột ngột khi hay tin người nhân chứng mà ông đang che chở, Lacey Farrell nói có nhiều tin mới muốn thông báo cho ông.

- Tôi sẽ chờ cho đến khi cần nhưng làm sao bảo cho cô ta phải gọi cho tôi lúc tối nay, - ông nói cho George Swenson ở Minneapolis.

Ngay sau cú điện này, George Swenson liền dùng xe canh chừng trước tòa nhà của Lacey chờ cô về. Khi ông vừa thấy cô xuất hiện, ông không để cho cô bước vào trong tòa nhà.

- Ông sắp đang nóng lòng muốn nói chuyện với cô, thôi chúng ta hãy đi ngay đi.

Ông đưa cô ra xe. Swenson tỉnh tỉnh lằm lằm và ít khi mở miệng để nói điều không cần thiết. Trong thời gian cô theo lớp huấn luyện tại Washington, người ta đã báo cho Lacey biết là các nhân viên liên bang không thích cái chương trình bảo vệ nhân chứng và rất ghét việc canh giữ các người được đặt dưới sự bảo vệ của họ. Họ có cảm tưởng như vú em vậy.

Ngay từ ngày đến Minneapolis, ngăn ngại việc phải tùy thuộc vào một người lạ, Lacey quyết định sẽ không làm phiền người đó hơn mức cần thiết. Trong suốt bốn tháng trời, cô chỉ có mỗi một yêu cầu đặc biệt mà thôi, đó là việc đi mua bàn tủ trong các tiệm cầm đồ hơn là trong một cửa hàng lớn.

Bây giờ cô cảm tưởng là đã được nể trọng của Swenson ngoài ý muốn của ông ta. Trong khi lái xe trong dòng lưu thông dày đặc của lúc cuối ngày, ông ta hỏi cô nghĩ gì về công việc mới của mình.

- Hấp dẫn lắm, - cô trả lời. - Bây giờ tôi có cảm tưởng là mình đang tồn tại. Cô nghĩ tiếng cầu nhàu của ông là sự tán thành.

Swenson là người duy nhất mà cô có thể kể lại việc cô suýt òa khóc khi Milicent Royce cho cô xem một tấm hình của đứa cháu năm tuổi của bà.

Đứa bé làm cô nhớ đến Bonnie và cô nhớ nhà đến phát điên lên. Dĩ nhiên là cô không hề nói gì hết.

Xem tấm hình của một cô bé vào độ tuổi của Bonnie làm cho Lacey muốn gặp lại đứa cháu của mình. Cô nhớ lại một bài hát hồi đầu thế kỷ: My bonnie

lies over the ocean, my bonnie lives over the sea...bring back...bring back...oh bring back my bonnie to me...

Nhưng Bonnie không phải ở bên kia đại dương. Con bé chỉ cách có hai giờ máy bay và tôi sẵn sàng đưa hết các thông tin cho ông chương lý để giúp tôi mau chóng trở về nhà được.

Họ đi dọc theo nhiều hồ nước nằm rải rác khắp thành phố. Làn tuyết rơi sau cùng được găn một tuần rồi, tuy vậy mặt đất vẫn còn trắng tinh. Dần dần các ngôi sao xuất hiện trên bầu trời, lấp lánh trong cái không khí lạnh giá của đêm tối. Lacey cho đây là một thành phố đẹp và trong một hoàn cảnh khác mình có thể thích sống tại đây, nhưng hiện giờ mình chỉ muốn về nhà thôi. Mình cần phải về lại nhà thôi.

Cuộc gọi điện tối nay, được chuyển qua một đường dây đặc biệt trong một phòng khách sạn.

Trước khi cho cô nói chuyện với Baldwin, Swenson báo cho Lacey là ông sẽ chờ ở ngoài hành lang trong lúc cô nói chuyện.

Người ta nhắc máy ngay tiếng chuông đầu tiên và Lacey nghe ông Gary Baldwin báo tên của ông.

Swenson đưa ông nghe cho Lacey: “Chúc cô may mắn” – ông thì thầm rồi bỏ đi ra ngoài.

-Thưa ông Baldwin, - cô nói, - tôi xin cảm ơn ông đã gọi cho tôi sớm như thế này. Tôi có nhiều thông tin mà tôi cho là hết sức quan trọng.

- Tôi cũng hy vọng như thế cô Farrell. Thế có chuyện gì vậy?

Khi nghe câu này, Lacey cảm thấy có ác cảm và bức bối đối với ông ta. Ông có mất gì đâu khi chỉ cần hỏi mình lúc này sống ra sao? Cô thầm nghĩ. Đáng lẽ ông phải tỏ ra tế nhị hơn mới phải vì đâu phải cô tự ý muốn đến đây đâu. Cô bị kẹt cứng ở đây vì ông không đủ khả năng bắt tên giết người. Và cũng đâu phải lỗi của cô khi cô là nhân chứng của một vụ giết người đâu.

- Chuyện là như thế này, - cô nói rõ từng tiếng một. – Tôi biết được nhiều chuyện kể về Rick Parker, ông có nhớ đến anh ta không? Đó là một Parker của văn phòng Parker & Parker, nơi mà tôi đã làm việc trước đây, anh ta có mặt trong cùng khách sạn với Heather vài giờ trước khi cô ta chết, và cô ta tỏ vẻ hoảng sợ, hay ít ra là khá bối rối khi thấy mặt anh ta.

Một sự im lặng kéo dài rồi Baldwin mới hỏi:

- Làm sao cô có thể nhớ được cái thông tin như thế tại Minnesota, cô Farrell?

Lacey chưa nghĩ đến cách trả lời cho một câu hỏi như thế. Cô chưa hề tiết lộ cho ai biết là cô có một bản sao cuốn nhật ký của Heather Landi trước khi giao bản gốc lại cho thanh tra Sloane. Cô đã bị người ta hăm he truy tố về tội chiếm đoạt cuốn nhật ký đó trong căn hộ. Cô biết là người ta sẽ không bao giờ tin là cô làm bản sao đó với mục đích duy nhất là cô phải đọc nó theo lời

hứa của cô với Isabelle.

- Tôi có hỏi cô làm sao cô có được thông tin đó, cô Farrell, - Baldwin hỏi một lần nữa. Giọng nói của ông ta làm cô nhớ lại một ông hiệu trưởng đặc biệt khó chịu trước đây của cô tại một trường trung học.

Lacey phát biểu hết sức cẩn thận, giống như thể cô đang mò mẫm đi trong một bãi mìn.

- Tại đây tôi đã làm quen được vài người bạn, ông Baldwin à. Một trong những người này có mời tôi dự bữa chiêu đãi một đoàn hát của vở kịch Quân Vương và Thiếp. Tôi có nói chuyện với Kate Knowles, một trong các diễn viên và...

- Và trong lúc nói chuyện, cô ta cho cô biết là Rick Parker có mặt trong cái khách sạn đó tại Vermont vài giờ trước khi Heather chết. Đó là điều mà cô muốn làm cho tôi tin phải không cô Farrell?

- Thưa ông Baldwin, - Lacey đáp lại và nhận thấy mình hơi lớn tiếng một chút. – Ông muốn ám chỉ gì vậy? Tôi không hiểu ông biết được những gì về tôi, nhưng cha tôi là nhạc sĩ tại Broadway và tôi đã xem khá nhiều vở ca nhạc kịch. Tôi biết rõ giới diễn viên. Vào cái đêm mà tôi làm quen với Kate Knowles, cô ta có nói là một lần cô có thủ một vai trong tuồng The Boy Friend tại Broadway cách đây hai năm. Chúng tôi có trao đổi về chuyện này và tôi đã xem vở kịch này do Heather Landi thủ vai chánh.

- Cô chưa hề báo cho chúng tôi biết là cô quen với Heather Landi, - Baldwin cắt ngang.

- Chuyện đó không có gì đặc biệt hết, - Lacey phản đối. – Thanh tra Sloane có hỏi tôi có biết Heather Landi không và câu trả lời “không” của tôi là hoàn toàn đúng với sự thật. Tôi không hề biết cô ta. Nhưng giống như hàng trăm hoặc có thể là hàng ngàn khán giả, tôi chỉ thấy cô ta đóng kịch mà thôi. Nếu như tôi xem một cuốn phim có Robert de Niro đóng, tôi có buộc phải nói với ông là tôi quen ông ta không?

- Thôi được rồi cô Farrell, cô đã ghi được một điểm cho mình, - ông ta nói không một chút mỉa mai nào. – Câu chuyện xoay quanh vở kịch The Boy Friend, rồi sao nữa?

Lacey nắm chặt ống nghe trong bàn tay phải của cô. Cô bầu các móng vào trong lòng bàn tay để cố giữ cho thật bình tĩnh.

-Kate thuộc đoàn hát đó và điều đó đương nhiên buộc tôi nghĩ là có thể cô ta quen với Heather Landi. Tôi có hỏi cô ta về điều này, sau đó tôi cố lái câu chuyện để cô ta kể cho tôi nghe về cô ấy. Cô ta chủ động kể là Isabelle Waring có hỏi tất cả các thành viên trong đoàn hát rằng họ có thấy Heather khác thường trong vài tuần lễ trước khi cô ấy chết không và nếu có thì tại sao?

Giọng của Baldwin dịu trở lại.

- Cô tỏ ra đầy mưu trí, thế cô ta nói gì?

Cô ta trả lời là tất cả bạn bè của Heather đều trả lời “có”, đúng là cô ấy tỏ vẻ lo âu. Nhưng cô ấy không hề thổ lộ với ai là tại sao. Không cho bất cứ ai biết hết! Rồi sau đó và đây cũng là lý do của cuộc gọi này của tôi. Kate có nói muốn báo cho mẹ của Heather biết một chi tiết mà cô ta đã nhớ lại. Vì luôn phải đi lưu diễn nên cô ta không hề biết là mẹ Heather đã chết.

Một lần nữa Lacey nói hết sức thận trọng.

- Kate Knowles có một người bạn trai tên Bill Merrill. Anh ta phụ trách việc đầu tư cho ngân hàng Chase. Có vẻ như anh ta là bạn của Rick Parker hay ít nhiều biết anh ta. Bill có nói với Kate là bữa trưa trước khi Heather chết, anh đang nói chuyện với Heather tại quầy bar của một trạm trượt tuyết tại Stowe. Khi Rick xuất hiện, cô ta liền nín thinh và rời bỏ quầy bar ngay tức thì.

- Bữa trưa trước khi chết ư? Anh ta có chắc không?

- Nếu như người ta tin lời nói của Kate. Theo cô ta, Heather tỏ ra bối rối khi thấy mặt Rick. Tôi có hỏi cô ta có biết lý do của cái phản ứng đó không và Kate trả lời là Rick có chơi xỏ cô ta một vỏ khi cô mới đến New York để sống, cách đây bốn năm.

- Cô Farrell, tôi muốn hỏi cô điều này. Cô đã làm việc tại văn phòng Parker & Parker suốt tám năm trời cùng Rick Parker có đúng không?

- Đúng như vậy nhưng Rick làm ở văn phòng West Side và anh ta chỉ về với chúng tôi ba năm sau cùng mà thôi.

- Tôi hiểu. Nhưng chả lẽ trong câu chuyện về Isabelle Waring, anh ta không bao giờ nói với cô là anh ta có quen với Heather Landi à?

- Không. Ông Baldwin, xin ông để tôi nhắc lại cho ông rõ là tôi buộc phải ở đây vì chính Rick Parker đã cho tôi biết cái tên Curtis Caldwell, một người khách dường như làm việc cho một văn phòng luật sư nổi tiếng. Rick là người duy nhất trong văn phòng đề cập đến chuyện này hoặc dường như đã tiếp chuyện với người mà sau này được biết là kẻ đã giết chết Isabellen Waring. Trong suốt nhiều tuần lễ mà tôi đưa khách đi xem căn hộ đó và có nói chuyện với Rick về Isabelle cùng với nỗi ám ảnh của bà về cái chết của đứa con gái mình, ông có nghĩ rằng đáng lý anh ta phải báo cho tôi biết là anh ta có quen với Heather chứ? Ít ra đó là quan điểm của tôi. – Cô quả quyết như thế.

Sáng ngày hôm sau mình giao cuốn nhật ký lại cho cảnh sát, Lacey nhớ lại. Tôi có nói với họ là tôi có đưa một bản sao cho Jimmy Landi như đã hứa. Thế mình có nói là Isabelle yêu cầu mình làm việc này không nhỉ? Mình có nói là mình có xem qua nó không? Cô bóp trán của mình, cố nhớ lại các sự kiện một cách chính xác hơn. Cầu cho họ đừng có hỏi là mình đã đi xem kịch với ai. Cái tên Tom Lynch sẽ xuất hiện trên báo chí và họ sẽ nhận ra

anh ta ngay. Và họ sẽ không nghĩ là tất cả câu chuyện này xảy ra vì tình cờ.

- Chúng ta hãy kết luận lại như sau...- Cô nói người đàn ông đã thấy Rick Parker tại Stowe là một nhân viên ngân hàng có tên là Bill Merrill và đang làm việc tại Chase.

- Đúng.

- Tất cả những thông tin này được thu thập một cách ngẫu nhiên khi cô làm quen với Kate Knowles?

Lacey không còn kiên nhẫn được nữa.

- Thưa ông Baldwin, muốn thu thập các thông tin này hộ cho ông, tôi phải tổ chức một bữa ăn trưa với một diễn viên trẻ đầy tài năng mà tôi rất muốn kết bạn. Tôi đã nói dối cô ta cũng như với bất cứ người nào mà tôi đã gặp tại Minneapolis, đương nhiên là ngoại trừ George Swenson. Rất có lợi cho tôi khi tôi thu thập tất cả các tin tức có thể giúp ông trở lại một con người bình thường và tự tin. Ở địa vị của ông, tôi sẽ chú trọng đến việc điều tra các mối quan hệ của Rick Parker và Heather Landi hơn là tìm xem tôi có bịa chuyện không.

- Tôi chưa bao giờ nghĩ thế, cô Farrell à. Chúng tôi sẽ thực hiện ngay các bước tiếp theo. Tuy nhiên cô cũng phải công nhận rằng rất ít nhân chứng nằm dưới sự bảo vệ của chúng tôi có cơ hội gặp được một người bạn của một người đã chết mà mẹ người đó lại là nạn nhân của một vụ án mạng mà đây cũng là nguyên nhân chính của sự bảo vệ đó.

- Và cũng hiếm có bà mẹ nào bị ám sát vì họ tin chắc rằng cái chết của con gái họ không phải do tai nạn gây ra.

- Chúng tôi sẽ lo ngay đây cô Farrell. Tôi nghĩ đã báo cho cô rồi nhưng tôi vẫn nhấn mạnh lại: cô tuyệt đối phải hết sức cẩn thận, không được lơ là trong việc canh phòng. Cô nói cô có vài người bạn mới, đó là điều tốt nhưng cô phải chú ý đến những gì cô nói ra. Cô luôn luôn phải hết sức thận trọng. Chỉ cần một người biết được chỗ ở của cô thôi, chúng tôi buộc phải giấu cô ở một nơi khác.

- Ông không cần phải lo cho tôi, ông Baldwin, - Lacey đáp lại và đột nhiên hoảng sợ khi nghĩ đến việc cô đã báo cho mẹ cô biết hiện cô đang ở tại Minneapolis.

Cô gác máy và định rời khỏi căn phòng này. Cô có cảm tưởng là cả cái thế giới này đang đè nặng trên đôi vai cô. Baldwin gần như không thèm nghe tất cả những gì cô đã nói cho ông ta. Hình như ông ta không hề chú ý đến sự kiện Rick Parker có thể có mối quan hệ nào đó với Heather Landi.

Lacey không thể nào ngờ được là ngay trong lúc cô vừa đặt ống nghe xuống, ông tổng trưởng lý Gary Baldwin tuyên bố với các người cộng sự của ông như sau:

- Đúng là một đầu mối quan trọng nhất từ trước đến giờ! Parker liên quan

khá nhiều trong vụ này. Và Lacey biết nhiều hơn những gì cô ta muốn nói cho chúng ta biết.

Trang nhật ký đầm máu

Dịch giả: Võ Liên Phương

Chương 34 - 35

- Có thể mình nghĩ sai về Alice, - Tom Lynch suy nghĩ trong lúc tắm sau buổi tập thể dục, - Có thể cô ta giận mình đã bỏ rơi cô ta trong bữa tiệc đó. Đã hai ngày rồi cô ta không đến câu lạc bộ và cô cũng không có gọi điện thoại đến cho mình.

Nhưng Kate có kể lại với anh bữa ăn trưa với Alice và chính cô ấy đã tổ chức bữa ăn đó. Điều đó chứng minh là ít nhất cô đã chú ý đến một người trong đám này. vậy tại sao cô không gọi điện lại cho tôi, dù chỉ để báo cho tôi biết là cô không rảnh hay cô nhận được tin nhắn quá trễ để có thể đi ăn tối với mình

Anh ta ra khỏi phòng tắm và lau mình cho khô. Ngoài ra Kate còn nói là Alice vừa mới bắt đầu đi làm, có thể đây là lý do tại sao cô giữ im lặng. trừ khi cô có một người khác chẳng? hay không chừng cô bị bệnh?

Biết được không có gì có thể thoát khỏi đôi mắt của Ruth Wilcox, Tom dừng lại văn phòng bà ta khi ra về

- Alice Carroll vẫn không đến đây ngày hôm nay à? – Anh hỏi với động dừng dừng.

Anh liền nhìn thấy người phụ nữ này thoáng biểu lộ ánh mắt quan tâm.

- Tôi cũng định gọi điện cho cô ta để hỏi xem có việc gì không đây, - bà ta nói. – Cô ta lúc nào cũng tỏ ra siêng năng từ ba tuần nay và vì thế tôi nghĩ không biết chừng cô đã gặp chuyện gì đó.

Một nụ cười tinh ranh nở trên đôi môi của Ruth.

- Có thể tôi gọi điện ngay bây giờ. Nếu như cô ta trả lời, tôi có cần nói là anh đang muốn biết tin tức về cô ta không và chuyển máy cho anh?

“Ồ trời ơi” Tom thở dài. Cái tin này sẽ loan truyền khắp câu lạc bộ thôi, rằng có một cái gì đó giữa Alice và mình. Được rồi anh bạn, chính mày bắt đầu việc này đó nhé, anh nghĩ lại.

- Chị thật đáng yêu Ruth à. Đương nhiên là nếu cô ta trả lời, chị đưa máy cho tôi.

Sau bốn lần chuông reo, Ruth gác máy.

- Thật tiếc. Cô nàng không có ở nhà nhưng máy trả lời đã được mở. Tôi sẽ để lại cho cô ta một tin nhắn. Tin nhắn nói là “Ruth và một thanh niên thật lịch lãm không biết Alice đã biến đi đâu mất”.

Được rồi, cô nàng buộc phải xuất đầu lộ diện thôi, Tom nghĩ như thế. Nếu như cô ta không muốn gặp mặt mình nữa, mình rất muốn biết điều đó. Mình không biết trong đời cô ta có một khúc mắc nào không nữa.

Ra đến ngoài, anh đứng im một lúc trên lề đường, do dự không biết phải làm gì đây. Nếu như anh gặp được Alice trong phòng tập, anh sẽ mời cô ta đi ăn tối rồi, sau đó đi xem xi nê, ít ra đó cũng là ý định của anh. Phim được đề cao tại Liên Hoan Phim Cannes đang được trình chiếu tại rạp Uptown. Đương nhiên là anh có thể đi một mình nhưng điều đó không làm cho anh cảm thấy hứng thú.

Anh bắt đầu cảm thấy lạnh khi đứng bất động như thế. Anh nhún vai. Chung quy lại, anh vẫn có thể đến nhà cô ta kia mà. Với một chút may mắn, anh có thể gặp cô tại đó và mời cô đi xem phim.

Dùng máy điện thoại trên xe, anh lại đụng phải chiếc máy trả lời. Vẫn chưa về. Anh đậu xe đối diện tòa nhà cô đang ở, ngắm nhìn nó thật kỹ khi nhớ là cô ở trên tầng ba và cửa sổ nằm ngay trên cửa ra vào.

Không một ngọn đèn nào. Anh quyết định ngồi chờ một chút. Nếu như cô ta không trở về, mình sẽ đi ăn một cái gì đó và bỏ ý định xem phim.

Bốn mươi phút trôi qua. Anh vừa định đi thì một chiếc xe đậu lại ngay vòng bán nguyệt trước cửa ra vào. Cánh cửa mở ra và Alice bước xuống rồi hối hả đi vào trong tòa nhà.

Chiếc xe vẫn đậu tại đó một lúc nữa để cho anh thấy đây là một chiếc Plymouth xanh lá cây sẫm có năm, sáu năm tuổi, một chiếc xe hết sức bình thường. Anh thoáng thấy người lái xe và vui mừng khi nhận ra ông ta không còn trẻ nữa. Ông không thể nào làm một người tình lãng mạn của Alice được.

Hệ thống liên lạc nội bộ nằm trong hành lang. Tom nhấn vào nút 4B.

Khi trả lời, Alice luôn định ninh là mình đang nói chuyện với người vừa đưa mình về.

- Ông Swenson đây à?

- Không Alice, Tom Lynch đây, - anh nói với giọng giả lả. – Tôi có thể lên được không?

Khi cô mở cửa ra, anh thấy cô có vẻ mệt mỏi, như kiệt sức vậy. Mặt cô tái xanh, con ngươi mắt của cô nở thật lớn. Anh không mất thời gian cho việc vòng vo.

- Hiển nhiên là cô không ổn rồi, - anh nói với giọng lo lắng. – Chuyện gì đã xảy đến cho cô vậy Alice?

Hình ảnh của người cao lớn và mảnh khảnh hiện trong khung cửa, nỗi lo âu mà cô thấy được trong ánh mắt, trên khuôn mặt đó, sự nhận định là anh ta đang cố tìm gặp cô cho bằng được khi cô không gọi điện lại, suýt làm cho Lacey mất tự chủ.

Chỉ đến khi nghe anh ta gọi cô bằng cái tên Alice cô mới hoàn hồn lại được, tìm thấy một ít bình tĩnh. Suốt hai mươi phút của chuyến đi vừa rồi, từ nơi nói chuyện điện thoại về đến nhà, cô có báo cho ông George Swenson biết

nổi ngạc nhiên của cô.

- Chuyện gì đã xảy ra với ông Baldwin của các người vậy? Tôi đã cho ông ta một thông tin có thể giúp ích cho vụ án vậy mà ông ta đối xử với tôi như một tên tội phạm vậy. Ông đã tống khứ tôi, đối xử với tôi như một đứa con nít. Tôi thiếu điều chỉ còn cách phải đến New York, đi dọc theo đại lộ Năm với một cái bảng trên người với cùng hàng chữ “Rick Parker là một tên lưu manh, một đứa con cưng thảm hại đã chơi một vỏ cho Heather Landi khi cô ấy đến New York ở độ tuổi hai mươi, tên đó đủ bắt nhả đến mức bốn năm sau, khi gặp lại mặt của hắn, cô ấy vẫn hoảng sợ như thường. Bất cứ ai biết được thông tin về hắn đều được hoan nghênh”.

Swenson chỉ trả lời vồn vện như sau:

- Cô hãy bình tâm lại đi Alice. Cô nên bình tĩnh trở lại. – Ông có giọng nói có thể làm cho một con cọp cái trở nên dịu hiền. Hiển nhiên đó cũng thuộc trong công việc của ông.

Một nỗi lo sợ khác lại chiếm lĩnh người cô. Nếu như một nhân viên trong toán của ông ta tìm đến mẹ của cô hay gặp Kít để xác minh là cô không báo cho họ chỗ ở của cô thì sao? Họ sẽ nhận biết rõ chuyện đó với mẹ cô. Cô không tài nào chối được chuyện đó. Không giống như cô, bà không hề học cách nói dối như một chuyên gia được. Nếu như Baldwin nghĩ là mẹ cô đã biết rồi, ông sẽ chuyển cô đến một chỗ khác, điều không thể tránh khỏi. Cô sẽ không còn đủ sinh lực để bắt đầu lại mọi thứ.

Dù sao thì tại Minneapolis, cô cũng có một việc làm giả hiệu và một cái gì đó có thể xem như là một cuộc sống riêng tư.

- Alice à, cô không mời tôi vô sao? Cô nên làm chuyện gì đi vì tôi không có ý định bỏ đi khỏi đây đâu.

Và cũng chính tại đây mà cô làm quen được với Tom Lynch.

Lacey bẽn lẽn cười với anh ta.

- Mời anh vào. Tôi rất vui khi thấy anh đến đây. Tôi định uống một ly rượu để lấy lại tinh thần đây. Anh có muốn uống cùng tôi không?

- Sẵn lòng. – Tom cởi áo khoác ra, ném nó trên một cái ghế. – Tôi sẽ đi lấy cho cô. Thế chai rượu chát có trong tủ lạnh không?

- Không, nó trong hầm rượu đây, đằng sau cái bếp tối tân của tôi đây.

Cái bếp nhỏ của căn hộ có một vỉ nướng và một lò vi ba, một bồn rửa bát và một tủ lạnh nhỏ nằm ở phía dưới cái quầy.

Nhướng chân mày lên, Tom tiếp tục trò chơi.

- Có cần đốt lò sưởi trong phòng khách không?

- Một ý kiến thật tuyệt vời. Tôi sẽ chờ anh ngoài ban công.

Lacey mở một cửa tủ ra, đổ lon hạt điều ra một cái đĩa. Chỉ hai phút trước đây thôi mình muốn ngã gục rồi và ngay lúc này mình đang đùa giỡn. Sự hiện diện của Tom thay đổi hết mọi thứ.

Cô ngồi ở góc của chiếc ghế dài, trong khi anh ngồi trên cái ghế bành, duỗi thẳng đôi chân và giờ cao cái ly về phía cô.

- Rất mừng được ngồi đây cùng cô Alice à. – Nhưng một vẻ nghiêm trọng hơn bỗng biến đổi khuôn mặt anh.

- Tôi buộc phải hỏi cô một câu và tôi xin cô hãy trả lời một cách thật lòng.

Có một người đàn ông nào khác trong đời cô không?

Có, Lacey thậm nghĩ, nhưng không đúng theo cách anh hiểu. Người đàn ông làm cho tôi phải lo nghĩ là kẻ đang theo đuổi để giết tôi đấy.

- Có người nào không Alice ?

Alice nhìn Tom thật lâu. Mình có thể yêu anh ta, cô tự nhủ. Có lẽ mình đang bắt đầu yêu anh ta rồi cũng nên. Nhưng cô lại nhớ đến các viên đạn, các tiếng rít khi đạn bay, đến máu phun vọt từ nơi vai của Bonnie, Không, mình không thể nào mạo hiểm như thế được. Mình là một kẻ bị ruồng bỏ. Nếu như Caldwell hay bất cứ một ai đó, biết được nơi ở của mình, hẳn sẽ tìm ra được thôi. Mình không thể nào kéo Tom vào trong mối nguy hiểm này được.

- Có, tôi e là có một người nào đó trong đời tôi, - cô trả lời, cố tỏ ra thật tự nhiên.

Mười phút sau anh ta rời khỏi nơi đó.

35.

Rick Parker đã đưa hơn một chục người khách đến xem căn hộ của Isabelle. Đã vài ba lần anh tưởng chừng như kết thúc được chuyến giao dịch này, nhưng mỗi lần như thế người khách lại thay đổi ý kiến. Hôm nay anh kỳ vọng rất nhiều vào người khách tên Shirley Forbes, một bà đã ly hôn độ năm mươi tuổi. Bà ta đã đến ba lần rồi và có hẹn ngay tại đó vào ngày 29 tháng Giêng lúc mười giờ ba mươi sẽ lại đến để cho biết kết quả.

Lúc sáng nay khi anh đến văn phòng làm việc, chuông điện thoại reo. Đó là thanh tra Sloane.

- Nay Rick, đã mười lăm ngày rồi mà chúng ta vẫn chưa có cơ hội để nói chuyện với nhau, - ông Sloane nói. – Tôi nghĩ là sáng nay anh nên đến văn phòng của tôi. Tôi hy vọng là lúc này trí nhớ của anh có phần tốt hơn trước.

- Tôi không thấy việc gì mà tôi cần phải nhớ lại cả, - Rick đáp lại một cách khô khan.

- Anh không nên nghĩ như thế. Tôi chờ anh lúc mười hai giờ, anh nên có mặt đấy nghe.

Rick giật mình khi nghe thanh tra Sloane gác máy một cách mạnh bạo. Anh té ngồi lại xuống ghế, ôm đầu trong hai bàn tay, sau đó chùi trên trán mồ hôi

lạnh đang bắt đầu tuơng ra. Anh có cảm tưởng như một cái búa tạ đang đập liên hồi trong đầu anh, đập vỡ sọ anh.

Mình uống rượu nhiều quá đi, Rick tự nghĩ. Mình phải ngưng thôi.

Đêm qua anh đã làm một vòng các quán bar mà anh ưa thích. Có chuyện gì bất ổn đang xảy ra vậy? Anh nhớ mang máng là nơi cuối cùng anh đến là nhà hàng Landi để uống ly chót nhất mặc dù nơi đó không nằm trong vòng đi thường ngày của anh. Anh rất muốn nhìn thấy các bức tranh của Heather trên các bức tường.

Mình quên là chúng đã bị xóa đi rồi. Có thể nào mình đã làm điều gì đó ngu xuẩn trong lúc mình ở đó không? Mình có nói đến các bức tranh với Jimmy không? Hoặc mình có nói điều gì đó liên quan đến Heather không?

Anh không hề muốn đến căn hộ của Heather trước khi tiếp chuyện thanh tra Sloane, nhưng anh không biết làm cách nào để rời lại cuộc hẹn. Bà Shirely Forbes đã nói rõ là bà sẽ đến ngay căn hộ đó sau khi đi khám bác sĩ. Ông bố sẽ nguyên rủa anh nếu như ông ta biết được anh đã phá hỏng việc bán căn hộ đó.

- Rick !

Anh ngược mặt lên và nhìn thấy Rick Parker bố, đứng ngay trước cửa văn phòng của anh, nhìn anh bằng một ánh mắt nghiêm khắc.

- Hôm qua bố có đến nhà hàng Landi và Jimmy có nói muốn thấy căn hộ đó được bán trong thời gian ngắn nhất. Bố bảo là con có một người khách rất muốn mua nó và sáng nay người đó sẽ đi coi nhà một lần nữa. Ông ấy đồng ý bớt một trăm ngàn đô la trên số sáu trăm ngàn được đưa ra trước đây, chỉ với lý do muốn tổng khứ nó đi mà thôi.

- Bố à, con đang định đến đó gặp lại bà Forbes đây.

Trời ơi đêm qua R.J có mặt tại Landi. Mình có thể đụng đầu với ông ta. Chỉ với ý nghĩ đó thôi, tiếng búa lại vang dội trong đầu anh.

- Rick à, bố không cần phải nói cho con biết là mình càng tổng khứ căn hộ đó sớm chừng nào thì Jimmy càng có ít cơ hội khám phá ra...

- Con biết, con biết mà bố. – Rick đẩy lùi cái ghế ra. – Con phải đi ngay bây giờ.

- Tôi tiếc lắm. Đây đúng là cái mà tôi muốn tìm nhưng tôi không hiểu tôi có sống một mình yên ổn được không nữa. Tôi luôn nghĩ đến cách mà người đàn bà tội nghiệp đó bị giết chết, bị mắc vào bẫy mà không thể tự vệ được. Shirley Forbes đã tuyên bố quyết định của bà cho Rick ngay trong căn phòng của Isabelle Waring tìm thấy cái chết. Còn một ít đồ đạc trong căn hộ nhưng tất cả các vật dụng cá nhân đã được lấy đi. Bà Forbes nhìn quanh căn phòng.

- Tôi có xem các thông tin về vụ án này trên Internet, - bà nói thấp giọng

xuống giống như thể đang tiết lộ một bí mật vào vậy. – Theo những gì tôi được biết, hình như bà Waring đã tựa người vào thành giường này.

Đôi mắt to lớn một cách kỳ quặc sau cặp mắt kính lớn không kém, bà chỉ tay vào cái giường.

- Tôi đã đọc hết vụ án. Isabelle Waring đang ở trong phòng ngủ của bà ta, có một người nào đó đã bước vô và nổ súng, giết chết bà. Cảnh sát nghĩ là bà ta cố chạy nhưng tên giết người đã chặn ngay cửa, nên bà phải trở lại giường để trốn, đưa hai tay ra chống đỡ. Chính vì thế mà bàn tay bà dính nhiều máu đến thế. Sau đó người phụ nữ của văn phòng địa ốc đến, đứng ngay lúc bà ta gọi cầu cứu. Người đó cũng có thể bị giết lắm. Nếu như thế thì sẽ có hai án mạng trong căn hộ này.

Rick bất ngờ xoay người lại.

- Bà đã quyết định như thế rồi, chúng ta đi thôi.

Người đàn bà này bước theo anh ngang qua phòng khách, đến bên dưới cầu thang.

- Tôi e đã làm cho ông phật lòng ông Parker à. Tôi lấy làm tiếc. Ông có biết Heather Landi hay bà Waring không?

Rick muốn quăng đi đôi mắt kính lộ bạch kia hay giẫm nát chúng cũng được. Anh rất muốn đẩy con mẹ ngu ngốc này xuống dưới chân cầu thang quá đi thôi. Vì bà ta không khác gì một kẻ tò mò cả, làm cho anh mất thời giờ, làm cho anh buồn nôn. Bà ta đến xem căn hộ này chỉ vì tò mò muốn biết rõ nơi xảy ra án mạng mà thôi. Bà ta không hề có ý định mua nó.

Anh có nhiều căn hộ khác để giới thiệu với bà ta nhưng liền loại bỏ ý nghĩ đó. Bà ta miễn cho anh cái công việc phải tiễn đưa bà về.

- Tôi bận việc lắm. Vài ngày nữa tôi sẽ gọi điện cho anh để xem anh có căn nào khác giới thiệu cho tôi không.

Bà ta ra đi. Rick bước vào trong nhà tắm, mở cánh cửa ngăn tủ đựng khăn để lấy một chai rượu được giấu trong đó. Anh đem nó qua nhà bếp, lấy một cái ly và rót rượu vodka đến phân nửa. Uống một ngụm thật lớn, anh ngồi xuống một cái ghế cao nơi quầy bar trước vách ngăn bếp với khu bàn ăn.

Ánh mắt anh nhìn về phía cái đèn nhỏ ở đầu kia của vách ngăn. Cái đế nó có hình một bình trà. Anh không thể nào quên nó được.

- Đó là cây đèn thần của Aladin đấy, - Heather đã nói với anh khi cô ta mới nhìn thấy nó trong một tiệm cầm đồ trên đường 80 phía Tây, - Tôi sẽ chà vào nó để nó đem lại may mắn cho tôi.

Cầm nó trên tay, cô nhắm mắt lại và lẩm bẩm hơi lớn tiếng:

- Ông thần hùng mạnh ơi, hãy thỏa mãn lời cầu xin của tôi đi. Làm cho tôi có được vai diễn mà tôi đang tập đây. Hãy làm cho tên tuổi của tôi sáng chói lên, - rồi cô nói thêm với giọng lo âu hơn. – Và hãy làm cho Baba bớt giận

dữ với tôi khi tôi báo cho ông biết là tôi đã mua một căn hộ mà không có sự ưng thuận của ông ấy.

Cô xoay mặt về phía Rick với đôi mày chau lại.

- Đây là tiền của riêng tôi, ông ấy có nói là tôi muốn làm gì tùy ý, nhưng tôi biết là ông vẫn muốn có một tiếng nói về nơi mà tôi sẽ ở. Ông đã tỏ ra quá lo âu vì tôi đã quyết định bỏ ngang việc học của tôi và đến sống một mình tại New York.

Cô lại cười. – Trời ạ, sao nụ cười của cô tao nhã đến thế. – Rick nhớ lại và cô đã chà lên cái đèn một lần nữa.

- Hy vọng là ông ta không phản đối việc này, - cô nói thêm, - Tôi cá là việc tìm thấy cây đèn thần này là dấu hiệu cho thấy mọi việc sẽ êm xuôi.

Rick ngẩng nhìn cây đèn, bây giờ đang được đặt ở ngay đầu vách ngăn. Anh cầm nó lên bằng cách kéo thật mạnh vào sợi dây đang cột nó.

Tuần sau Heather có gọi điện cho anh, yêu cầu anh hủy bỏ việc mua bán này và trả tiền đặt cọc lại cho cô.

- Tôi có điện cho mẹ tôi, báo là tôi vừa tìm được một chỗ mà tôi rất thích. Bà có vẻ buồn và nói là ba tôi muốn tạo cho tôi một sự ngạc nhiên nên đã mua cho tôi một căn hộ khác tại góc đường 70 và đại lộ số Năm. Không thể để cho ông biết là tôi có giữ một cái nhà khác mà không có sự đồng ý của ông. Anh biết ông ấy mà Rick, - cô đã van xin anh. – Rick à, tôi xin anh, gia đình anh là chủ văn phòng đó, anh phải giúp tôi mới được.

Rick đưa cái đèn ra phía trước và liệng nó hết sức mình vào bức tường trên bồn rửa bát.

Ông thần đèn đã giúp cô có được vai diễn mà cô hằng mong ước, nhưng sau đó không còn hữu dụng cho cô nữa.

Nhân viên Betty Ponds mà Rick Parker biết dưới cái tên Shirley Forbes, báo cáo lại cho thanh tra Sloane tại trụ sở cảnh sát của quận 19.

- Parker bị bối rối đến mức không thể đứng yên một chỗ được, - bà ta nói. – Chỉ một chút nữa thôi là anh ta Hoàn toàn suy sụp. Ông phải thấy vẻ mặt của anh ta khi tôi bắt đầu thuật lại làm cách nào Isabelle Waring bị giết chết.

Rick Parker sợ đến chết khiếp.

- Anh ta có lý do để bị như thế, - Sloane đáp lại. – Các nhân viên liên bang đã hỏi cung một người có thể chứng minh Rick Parker đã có mặt tại Stowe vào bữa trưa mà Heather Landi tử nạn.

- Ông hẹn anh ta vào lúc nào?

- Lúc mười hai giờ trưa.

- Cũng gần đến giờ rồi. Thôi tôi phải đi đây. Không thể cho anh ta thấy tôi ở đây được. – Ra dấu với bàn tay, bà bước ra khỏi trụ sở cảnh sát.

Mười hai giờ thiếu mười lăm, rồi mười hai giờ qua đi. Đến một giờ, Sloane

điện đến văn phòng Parker & Parker. Người ta trả lời là Rick không có trở về văn phòng từ khi anh rời khỏi đó cho cuộc hẹn lúc mười giờ ba mươi. Đến sáng ngày mai, Rick Parker đã mất tích, dù do cố ý hay không.

Trang nhật ký đẫm máu

Dịch giả: Võ Liên Phương Chương 36 - 37

.36.

Cô nhận thấy là từ giờ cô không thể nào lui tới câu lạc bộ thể dục tại Twin Cities được nữa vì cô luôn sẽ phải đối mặt với Tom Lynch. Mặc cho cô có nói với anh ta là cô đã có một người đàn ông khác trong đời mình, cô biết chắc trước sau gì hai người cũng sẽ đi chơi chung và cô cảm thấy là mình không thể nào tiếp tục nói dối với anh ta mãi như thế được.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cô rất thích anh ta và muốn biết về anh ta nhiều hơn nữa. Cô tưởng tượng ra cảnh cô đang ngồi đối mặt với anh ta trước một đĩa thức ăn bột và một ly rượu chất đỏ, kể cho anh ta nghe về mẹ, cha của cô, về Kit và Jay cùng mấy đứa nhỏ.

Điều mà cô không thể nào lý giải nổi là đã bịa đặt ra chuyện có một người mẹ đang sống tại Anh quốc, đến một trường mà cô chưa hề đặt chân tới và một người bạn trai không hiện hữu trên đời.

Kate Knowles nói là Tom rất thích New York và trước sau gì anh ta cũng sẽ đến ở đó. Anh có biết hết các góc ngách của thành phố này như cô không? Lacey tự hỏi. Cô rất thích được dẫn anh ta đi một vòng theo kiểu của Jack Farrell. Khu Đông, Khu Tây, vòng quanh khắp thành phố.

Nhiều ngày sau cuộc viếng thăm của Tom, Lacey nhận thấy mình đang mơ tưởng đến anh ta. Trong các giấc mơ, có phần mơ ảo, chuông nhà của cô reo vang, cô mở cửa ra và anh nói với cô giống như ngày mà anh đã nói trong hệ thống liên lạc nội bộ:

- Không Alice à, đây là Tom Lynch.

Tuy nhiên vào đêm thứ ba, giấc mơ đã thay đổi. Lần này, trong lúc Tom đang tiến bước trong hành lang, cánh cửa thang máy đột nhiên mở ra và Curtis Caldwell xuất hiện với khẩu súng trên tay chĩa thẳng vào lưng của Tom.

Lacey bật thức dậy với tiếng hét hãi hùng khi cô định báo cho anh, lôi anh vào trong phòng và khóa cửa lại sau lưng họ để cho họ được an toàn trong đó.

Với tình hình trầm cảm hiện giờ, công việc làm của cô tại văn phòng địa ốc đúng là cái phao cứu lấy mạng sống của cô. Theo yêu cầu của Milicient, Lacey đã đi theo bà ta nhiều lần hoặc để gặp các khách hàng hay nhận lấy các giao dịch mới.

- Công việc của cô càng hấp dẫn hơn khi cô biết rõ khu vực này, - bà Milicent nói. – Có bao giờ một người nào đó đã nói cho cô biết ngành địa ốc chủ yếu chỉ là vấn đề địa điểm không?

Địa điểm, địa điểm và chỉ là địa điểm mà thôi. Tại Manhattan, với một tầm nhìn xuống một khu vườn hay một con sông làm giá cả một căn hộ tăng lên vùn vụt. Lacey rất muốn trao đổi với Milicent về những giai thoại của các tên quái gở mà cô đã gặp trong suốt mấy năm qua.

Đêm tối là những lúc khổ tâm nhất của cô, chúng dài lê thê, cô đơn và bất tận. Tối thứ năm, cô cố đi xem xi nê. Khán phòng chưa đông khách nên cả hàng ghế còn trống trơn, nhưng khi phim bắt đầu được chiếu, một người đàn ông bước trên đường đi, ngang qua chỗ cô đang ngồi, xoay mặt lại nhìn quanh đó rồi ngồi ngay đằng sau lưng cô.

Trong cảnh mờ tối, cô chỉ nhìn thấy người đó tầm vóc trung bình và hơi gầy. Tim cô đập liên hồi.

Lúc đó là đoạn giới thiệu phim và Lacey nghe tiếng ghế kêu lên khi người đó ngồi xuống đồng thời ngửi thấy mùi bắp rang mà người đó mang theo. Đột nhiên cô cảm thấy ông ta vỗ vỗ vào vai cô. Hoảng sợ, cô phải hết sức mình để quay đầu lại, nhìn vào ông ta.

Ông ấy chìa một bao tay ra.

- Cái này có phải của bà không? Tôi thấy nó ở dưới ngay chỗ bà đang ngồi. Lacey không thể nào tiếp tục xem phim được vì cô không tài nào tập trung vào những gì đang xảy ra trên màn ảnh.

Sáng ngày thứ sáu, bà Milicent hỏi Lacey dự định của cô cho thời gian nghỉ cuối tuần.

- Trước hết là đi tìm một phòng tập thể dục hay một câu lạc bộ thể thao, - cô đáp lại. – Nơi mà tôi đã ghi tên cũng được lắm, nhưng ở đó không có sân cho môn squash nên tôi không thích mấy.

Đương nhiên là không phải vì lý do đó mà mình rời bỏ Twin Cities, nhưng câu trả lời này cũng không sai mấy.

- Người ta có nói với tôi một phòng tập thể dục mới tại Edina. Nơi đây có một sân squash tuyệt đẹp, - Milicent báo cho cô. – Tôi sẽ hỏi giùm cho cô. Vài phút sau bà trở lại gặp Lacey tại phòng làm việc của cô với nụ cười chiến thắng.

- Đúng như tôi nói. Và vì họ mới khai trương nên họ giảm lệ phí gia nhập. Một lúc sau khi Milicent ra ngoài cho một cuộc hẹn, Lacey gọi điện cho George Swenson. Cô đưa ra hai yêu cầu của mình: thứ nhất là cô muốn nói chuyện lại với ông tổng chương lý Gary Baldwin.

- Tôi được quyền biết những gì đang xảy ra.

Sau đó cô nói thêm:

- Dân ở câu lạc bộ Twin Cities bắt đầu quá tò mò. Tôi phải yêu cầu ông ứng cho tôi một ít tiền để cho tôi ghi tên vào một chỗ khác.

Trời ơi, mình bắt đầu ăn xin rồi đây, cô tự nhỏ, tha thiết mong nghe câu trả lời. Không những mình là một kẻ sống ngoài lề mà còn là một đứa ăn mày nữa.

Nhưng Swenson trả lời ngay, không do dự.

- Tôi thấy chỉ có lợi cho cô mà thôi. Việc này rất có ích cho cô.

37.

Như vào mỗi buổi sáng, Lottie Hoffman đọc các tờ nhật báo của thành phố New York trong lúc ăn sáng một mình. Suốt bốn mươi lăm năm rồi cho đến gần hơn một năm nay, bà mới dùng đến điểm tâm cùng Max. Lottie khó mà hình dung được rằng vào một ngày của tháng mười hai, Max ra ngoài để đi dạo lúc buổi sáng như thường lệ và không bao giờ trở về nhà nữa.

Một mẫu tin ngắn trên tờ Daily News làm cho bà phải chú ý: “Richard J. Parker con, người vừa được coi như nhân chứng trong cuộc điều tra vụ án mạng Isabelle Waring đã mất tích”. Chuyện gì đã xảy ra cho anh ta? Bà tự hỏi với vẻ lo âu. – Có phải vì anh ta biết quá nhiều không?

Lottie đẩy ghế ra phía sau, bước đến bàn làm việc của bà nơi phòng khách. Ở ngăn giữa bà lấy ra bức thư mà Isabelle Waring đã viết cho Max một ngày trước khi bà ta chết. Bà đọc lại nó không biết lần thứ bao nhiêu rồi.

Max thân mến,

Hôm qua tôi rất muốn điện cho anh, nhưng số của anh không có trong niên giám, vì thế tôi buộc phải viết thư cho anh. Tôi nghĩ chắc anh có hay tin Heather đã chết trong một tai nạn vào tháng mười hai qua. Đương nhiên là cái chết của nó làm tôi đau khổ vô cùng, nhưng các tình huống đưa đến cái chết của nó thật đặc biệt bí ẩn.

Trong khi sắp xếp lại căn hộ của nó, tôi đã tìm được cuốn nhật ký của nó, trong đó có ghi là nó định ăn trưa với anh. Việc đó xảy ra năm ngày trước khi nó chết. Sau đó, nó không hề đề cập đến anh hay đến bữa ăn trưa đó nữa. Trái lại hai lần viết sau đó cho thấy nó rất hoảng sợ dù nó không tiết lộ lý do. Max à, anh đã làm việc tại nhà hàng của Jimmy suốt mười lăm năm đầu đời của Heather. Anh là người quản lý giỏi nhất mà ông ta có được và tôi cũng biết là ông ta rất tiếc việc anh đi. Anh có nhớ không, Heather mới có hai tuổi và anh đã làm cho nó vui thích với các màn ảo thuật của anh, để cho nó ngồi yên trong lúc người họa sĩ vẽ bức trang của nó lên tường. Heather yêu và quý mến anh nhiều lắm, nên tôi hy vọng là nó đã tâm sự với anh khi anh gặp

nó.

Dù gì đi nữa, anh có thể nào điện thoại cho tôi không? Hiện giờ tôi đang ở trong căn hộ của Heather và số điện thoại là 555-2437.

Lottie để các thứ vào lại trong ngăn tủ, trở về chỗ ngồi nơi bàn trong nhà bếp. Trong khi uống tách cà phê, bà nhận thấy bàn tay của bà run đến mức bà không thể cầm cái tách bằng các ngón của bàn tay trái. Từ cái buổi sáng khủng khiếp mà khi bà vừa mở cửa ra để đối mặt với một nhân viên cảnh sát...ờ thì cái buổi sáng hãi hùng đó, bà mới cảm nhận được sự nặng của từng năm số tuổi bảy mươi lăm của mình.

Bà nhớ lại những lúc đó. Mình có gọi điện cho Isabelle Waring. Bà nhận thấy mình bị một cú sốc thật sự khi nghe tin Max bị tử thương do một tên lái xe ẩu đụng phải chỉ hai ngày sau khi Heather qua đời. Lúc đó mình nghĩ cái chết của cô ta là một tai nạn.

Isabelle có hỏi bà có biết Heather và Max đã trao đổi với nhau về những gì không?

Max thường tuyên bố rằng với cái nghề của ông ta, người ta nghe được nhiều chuyện lắm nhưng người ta cũng phải học cách ngậm miệng lại. Lottie lắc đầu. Có thể ông ta đã vi phạm cái luật đó khi nói chuyện với Heather và điều đó đã tước đi mạng sống của ông ta.

Bà đã cố giúp Isabelle. Mình đã nói cho bà ta biết những gì mình biết, bà nghĩ. Mình đã nói với bà ta là mình không quen biết Heather, dù cho có tham dự buổi họp mặt của đám bạn cô ta sau buổi trình diễn vở kịch The Boy Friend mà cô ta có thủ một vai. Chỉ một ít lâu sau, Lottie đã đi cùng với đoàn người đó chỉ một ngày tại Mohonk Mountain, trong khu vực Catskill. Tại đây bà gặp lại Heather lần thứ hai và cũng là lần cuối cùng. Bà nhớ là bà đang đi dạo trên một con đường mòn và thấy hai người mặc quần áo trượt tuyết. Họ đang ôm quần lấy nhau trong một cái chòi cao, như hai kẻ đang yêu nhau. Bà nhận ra Heather nhưng người đàn ông đi cùng cô thì hoàn toàn xa lạ. Bữa tối đó bà có kể chuyện này cho Max và ông có đặt mấy câu hỏi về người bạn trai của Heather. Khi bà tả người đó cho ông ta, ông liền nhận ra người đó ngay và tỏ ra hết sức kinh ngạc. Ông ta nói người đó đã giấu quá kỹ trò chơi của mình, rằng ông không bao giờ nghi ngờ người đó cả, nhưng ông biết rõ người đó là một kẻ chuyên tống tiền và là một tên buôn bán ma túy.

Max không có nói tên người đó cho mình, bà Lottie nhớ lại và bà cũng không có thời gian để tả người đó cho Isabelle Waring khi bà ta gọi điện thoại trong đêm đó. Bà ta cắt ngang cuộc nói chuyện.

- Tôi nghe có tiếng ai đó bên dưới. Có thể là người nhân viên địa ốc. Bà hãy cho tôi số điện thoại của bà. Chừng nào có thể được, tôi sẽ gọi điện cho bà.

Isabelle có nhắc đi nhắc lại số điện thoại của bà nhiều lần trước khi gác máy. Bà Lottie nhớ lại là bà đã chờ suốt đêm đó và đến mười một giờ thì biết các tin tức về bà ta.

Chỉ đến khi đó bà mới biết những sự việc đã xảy ra như thế nào. Người đã vào trong nhà lúc họ đang nói chuyện là kẻ sát nhân của Isabelle. Bà ta bị ám sát chết vì bà ta không bao giờ từ bỏ việc tìm kiếm các nguyên nhân dẫn đến cái chết của Heather. Và ngày hôm nay, Lottie tin chắc là Max đã mất mạng bởi vì ông ta đã bảo Heather hãy đề phòng người đàn ông mà cô đang giao du.

Và nếu như tôi gặp được người đó, tôi cũng có thể nhận ra ngay, bà thầm nghĩ, nhưng trời cũng thương là không một ai biết chuyện này cả. Tuy vậy có một điều chắc chắn là Max đã không làm cho Lottie phải liên lụy khi ông báo cho Heather biết. Max không bao giờ muốn cho bà phải gặp nguy hiểm. Giả dụ như một ngày nào đó cảnh sát đến hỏi cung bà. Vậy chớ Max muốn bà phải hành động như thế nào đây?

Câu trả lời thật an tâm và bà hình dung việc đó rõ như thể ông ta đang ngồi đối diện và nói với bà như sau:

- Bà không được làm gì hết Lottie, tuyệt đối không được nhúc nhích. Lottie, bà phải ngậm miệng lại có biết không?

Trang nhật ký đẫm máu

Dịch giả: Võ Liên Phương Chương 38 - 39

.38.

Sandy Savarano nhận thấy cuộc tìm kiếm này làm cho hắn mất thời gian nhiều hơn dự kiến. Có vài văn phòng địa ốc sẵn lòng trả lời các câu hỏi của hắn. Cũng có vài nơi cho biết là họ đã thu nhận nhiều phụ nữ trẻ ở độ tuổi hai mươi lăm cho đến ba mươi lăm, vì thế hắn thân hành đến tận nơi để kiểm tra. Nhiều chỗ từ chối cung cấp thông tin qua điện thoại, buộc hắn phải có mặt tại chỗ để thu thập thông tin.

Lúc sáng, hắn dùng xe đi đến hai địa chỉ được thông báo và canh chừng thật cẩn thận mỗi văn phòng, chú trọng đặc biệt hơn với các văn phòng gia đình cỡ nhỏ. Thông thường các văn phòng đều nhìn ra đường và chỉ cần một cái liếc khi đi ngang qua đó cũng có thể cho hắn thấy những gì đang xảy ra bên trong. Có vài nơi chỉ có hai nhân viên mà thôi. Hắn ít quan tâm đến các văn phòng có tên tuổi vì họ không bao giờ thu nhận một nhân viên mà không kiểm tra thật kỹ các giấy chứng nhận của người đó.

Hắn dành các buổi tối để đi viếng một cách có hệ thống các phòng tập thể dục và câu lạc bộ thể thao. Trước khi bước vào trong, hắn thường đậu xe ở bên ngoài để quan sát những người ra vào nơi đó.

Sandy tin chắc là hắn sẽ tìm lại được Lacey Farrell. Theo hắn, loại công việc làm và cách giải trí mà cô ưa thích sẽ đủ sức để dẫn hắn đến ngay cô. Không phải chỉ vì thay đổi một cái tên mà một con người phải thay đổi luôn các thói quen của mình. Trong quá khứ hắn đã sẵn được nhiều con mồi với số thông tin còn ít hơn thế nhiều. Hắn sẽ tìm thấy Lacey là cái chắc, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Sandy nhớ lại Junior, một nhân viên Công An Liên Bang Mỹ mà hắn đã tìm lại được tại Dallas. Đầu mối duy nhất mà hắn có được là người này rất thích món sushi. Nhưng món này đã trở thành một món ăn thời thượng, nên có rất nhiều nhà hàng mới của Nhật Bản tại Dallas. Sandy đậu xe ngoài cửa hàng Sushi Zen khi Junior bước ra ngoài.

Sandy luôn nhớ lại một cách thích thú vẻ mặt của Junior khi anh ta thấy cánh cửa kính màu của chiếc xe được quay xuống và hiểu ngay việc gì đang đón chờ anh ta. Hắn bắn phát đầu tiên vào bụng của anh ta, với niềm vui duy nhất là làm cho trào ra tất cả những miếng cá sống mà anh ta vừa ăn vào. Phát đạn thứ hai trúng ngay tim, viên thứ ba ngay đầu. Viên sau cùng này,

hắn đã nghĩ một lúc lâu trước khi bắn.

Rất trẻ trong buổi sáng ngày thứ sáu, Sandy đến Edina với ý định liếc ngang qua văn phòng địa ốc Royce. Người phụ nữ trả lời điện thoại cho anh dường như khá thẳng thắn, giống như loại giáo viên vậy. Bà ta trả lời các câu hỏi đầu tiên hết sức dễ dàng. Đúng bà có thu nhận một phụ nữ trẻ hai mươi sáu tuổi, rất thích được trở thành một nhân viên địa ốc, nhưng hiện giờ đang nghỉ việc vì sinh đẻ.

Sandy có hỏi là người đó có được người khác thay thế không.

Chính ngay lúc bà ta do dự nên làm cho hắn phải nghi ngờ: câu trả lời không xác nhận mà cũng không phủ nhận.

- Đúng là tôi có một người đang xin việc, - cuối cùng bà Royce trả lời như thế. - Và đúng là cô này cũng nằm trong hạn tuổi được hỏi đến.

Khi đến Edina, Sandy đậu chiếc xe trong bãi của một siêu thị đối diện với văn phòng địa ốc Royce. Hắn ngồi trên đó quan sát độ hai mươi phút, xem xét thật cẩn thận các chi tiết xung quanh. Có một cửa hàng thịt nguội ngay cạnh văn phòng địa ốc và tiệm này rất đông khách. Xa hơn một chút là một tiệm bán vật dụng bằng kim loại, cũng có rất nhiều người. Tuy nhiên hắn thấy là không có bóng người nào bước vào trong văn phòng địa ốc cả.

Sandy mới quyết định ra khỏi chiếc xe, băng qua con đường và bình thản đi ngang qua đó, liếc nhanh một cái vào bên trong. Nhưng rồi hắn đứng lại, làm bộ như quan tâm đến một thông báo nơi cửa kính và đọc nó.

Tại khu vực tiếp tân có một bàn làm việc. Trên đó có rất nhiều tập hồ sơ được sắp xếp thật ngay ngắn, điều đó cho thấy là chỗ đó thường có người ngồi. Ở đầu kia, Sandy thấy một phụ nữ đứng tuổi, dáng người bệ vệ với mái tóc muối tiêu đang ngồi sau một bàn làm việc trong một căn phòng nhỏ nằm ở góc kẹt.

Sandy quyết định bước vào.

Milicent Royce ngược mặt lên nhìn khi thấy tiếng chuông vang, thông báo có người vừa mở cửa đi vào. Bà thấy một người đàn ông tóc hoa râm, ăn mặc giản dị, gần sáu mươi tuổi. Bà đứng lên khỏi chiếc ghế để tiếp đón ông ta.

Câu chuyện mà ông ta nói ra thật đơn giản và thẳng thắn. Tên ông là Paul Gillbert, đang ở tại Twin Cities và phụ trách công việc cho công ty 3M “Minnesota Mining and Manufacturing”, ông cắt nghĩa với một nụ cười như để xin lỗi.

- Chồng tôi đã làm suốt đời mình tại công ty đó đây, - bà Milicent đáp lại, - dù cho có hơi bức mình đôi chút khi người lạ mặt này tưởng bà không biết ý nghĩa của các chữ tắt 3M này.

- Con rể tôi sẽ được thuyền chuyển đến đây, - ông ta nói tiếp – và con gái tôi được nghe nói Edina là một vùng ngoại ô thật dễ chịu. Con tôi đang mang bầu, vì thế tôi thích thân hành đến tận nơi để tìm mua một căn nhà cho nó. Milicent Royce cố nén cái cảm nghĩ bức mình.

- Ông quả là một người cha thật tốt bụng, - bà nói như thế. – Nhưng trước hết, cho phép tôi được hỏi ông vài câu để biết những ý muốn của cô con gái ông.

Không khó nói cho lắm, Sandy trả lời các câu hỏi liên quan đến đứa con gái tương tượng của mình, như nào là tên tuổi, địa chỉ và những nhu cầu của gia đình mà trong đó có “ngôi trường mẫu giáo cho đứa bé trai bốn tuổi, một khu vườn phía sau ngôi nhà và một cái bếp lớn, vì “con gái tôi rất thích nấu bếp”. Ông ra đi ba mươi phút sau đó với tấm danh thiếp của Milicent Royce trong túi và lời hứa là bà sẽ cố tìm cho được căn nhà thích hợp. Cũng may là có một căn sắp được rao bán và hình như nó rất phù hợp.

Sandy trở về chiếc xe đậu ở bên kia con đường, lên đó ngồi, mắt vẫn không rời cái căn phòng mà hắn vừa từ đó đi ra. Nếu như một cô tiếp tân ngồi ngay cái bàn ở lối ra vào, có thể cô ta đang ra ngoài ăn trưa về chắc cũng sắp về. Mười phút sau, một người phụ nữ trẻ tóc vàng bước vào trong văn phòng đó. Khách hàng hay là nhân viên tiếp tân? Sandy tự hỏi. Hắn lại ra khỏi xe, băng qua con đường lại, cố làm sao không để cho người từ bên trong nhìn thấy, Hắn đứng vài phút trước cửa hàng bán thịt nguội giống như thể hắn đang nghĩ đến các món mà hắn cần phải mua. Bằng ánh mắt hắn có thể kiểm tra bên trong văn phòng địa ốc.

Ngồi ngay bàn tiếp tân, người phụ nữ trẻ tóc vàng đang nói chuyện hết sức sôi nổi với bà Royce.

Nhưng chỉ tiếc có mỗi một điều là Sandy không biết cách đọc trên môi. Nếu không hắn có thể nghe Regina nói.

- Bà Milicent ơi, bà không biết là dễ dàng đến mức nào khi ngồi sau cái bàn này thay vì phải lo cho một đứa bé con đang bị tiêu chảy đâu. Và tôi cũng phải nhìn nhận là cô phụ tá mới của bà gần gấp hơn tôi nhiều.

Bức mình vì đã mất thì giờ quá nhiều, Sandy trở về chiếc xe và lái đi. Thêm một chỗ mà không có kết quả gì. Vì có nhiều dấu vết khác trong khu vực để theo dõi, hắn quyết định tiếp tục đi viếng các văn phòng trong vùng ngoại ô này. Hắn muốn được trở về trung tâm Minneapolis vào cuối buổi chiều, vì đó là giờ tốt nhất để đến các câu lạc bộ thể thao.

Điểm dừng chân trên danh sách là câu lạc bộ Twin Cities, trên đại lộ Hennepin.

- Coi nào Bonnie, hãy ngoan đi được không? Con có biết là lúc nào con cũng thích được Jane chăm sóc cho con, đúng không? – Kit nói bằng một giọng đầy thuyết phục. – Bố, Nana và mẹ chỉ đi ăn tối tại New York. Mẹ hứa là sẽ không về khuya lắm đâu. Bây giờ con hãy để cho mẹ mặc quần áo cho con đi.

Trong lòng buồn bã, cô nhìn cái khuôn mặt u sầu của đứa con gái mình.

- Con đừng quên là Nana có hứa tuần tới khi dì Lacey gọi điện, con sẽ được nói chuyện với dì.

Jay đang bận thất cà vạt. Kit tìm ánh mắt của anh ta qua đầu của Bonnie. Cô âm thầm năn nỉ chồng mình kiếm một cái lý do gì đó để nói với cô con gái của họ.

- Tôi có một ý kiến cho Bonnie đây, có ai muốn biết nó không? – Anh ta nói thật vui vẻ.

Bonnie vẫn cúi gầm mặt xuống.

- Tôi đây, - Kit lên tiếng.

- Khi nào Lacey trở về đây, dì ấy sẽ đi cùng Bonnie, chỉ hai người thôi, đến Disneyland. Có phải là một ý kiến tuyệt vời không nào?

- Nhưng đến khi nào dì Lacey mới về đây lận? – Bonnie thì thầm.

- Cũng sắp thôi, - Kit trả lời không quả quyết cho lắm.

- Dì ấy có về đây kịp ngày sinh nhật của con không? - Có một chút hy vọng nào đó trong lời nói của đứa bé gái.

Bonnie sẽ tròn năm tuổi vào ngày 1 tháng Ba.

- Có, dì ấy sẽ có mặt trong ngày sinh nhật của con, - Jay hứa. – Bây giờ con hãy xuống bếp đi, con yêu. Jane muốn con giúp cô ấy làm một cái bánh sô cô la.

- Sẽ không lâu nữa là đến ngày sinh nhật của con, - Bonnie nói với vẻ bình tĩnh trở lại và nhảy tung tung rời xa nơi bàn trang điểm của Kit.

Kit chờ cho bé Bonnie đi xuống cầu thang rồi mới nói:

-Jay, làm sao anh nỡ...

- Kit, anh biết là lỗi của anh nhưng anh phải tìm một cái gì đó để an ủi con bé mà. Chúng ta không thể đến trễ bữa tiệc này. Anh đã phải làm còng lưng để có được đơn đặt hàng này cho cái sòng bạc của Jimmy Landi. Đã từ lâu rồi họ không làm ăn với anh. Nói cho đúng thì giá cả của anh không cạnh tranh cho lắm. Nhưng bây giờ anh bắt đầu được họ chú ý rồi nên anh không cho phép mình có một sai sót nào cả.

Anh mặc áo vét vào.

- Nhưng Kít à, em không được quên là Jimmy vừa được một thám tử tư báo cho biết là Lacey là em vợ của anh. Theo Alex chính vì điểm này mà ông Landi mới yêu cầu ông ta tổ chức bữa tiệc này đây.

- Tại sao là Alex?

- Bởi vì ông ấy cũng biết Alex là bạn của mẹ:

- Ông ta còn biết thêm gì về chúng ta? – Kit hỏi một cách cộc lốc. – Ông ta có biết là em gái chúng ta có thể bị giết chết nếu như cô ấy vào trong căn hộ đó sớm năm phút không? Ông ta có biết là con chúng ta vừa khỏe lại từ một vết thương do đạn và đang chữa trị bệnh suy nhược thần kinh không?

Jay Taylor quàng tay vào vai vợ mình.

- Kit à, anh xin em. Anh hứa với em là mọi việc sẽ ổn thôi, nhưng bây giờ đã đến giờ chúng ta phải đi rồi. Minh còn phải ghé qua đón mẹ nữa.

Mona Farrell đem cái điện thoại lại cạnh cửa sổ và nhìn ra ngoài khi chiếc xe đậu lại trước cửa nhà.

- Họ đến rồi đây Lacey, - bà nói, - mẹ phải đi đây.

Họ nói chuyện với nhau gần bốn mươi phút. Lacey biết ông thần hộ vệ Swenson của cô đang nóng lòng chờ đợi, nhưng khó mà có thể ngưng ngang cuộc nói chuyện này. Ngày làm việc dường như đã quá dài đối với cô và kỳ nghỉ cuối tuần này tưởng chừng như vô tận.

Thứ sáu vừa rồi cũng vào giờ này, cô đang mừng rỡ khi nghĩ đến việc đi chơi với Tom Lynch. Còn tối nay, cô không có gì hay ai để chờ đợi.

Khi cô hỏi thăm tin tức của Bonnie, cô đã đoán qua các câu trả lời làm cho yên lòng quá mức của mẹ cô rằng con bé chỉ hồi phục quá chậm mà thôi.

Ngoài ra việc Jay, Kit và mẹ cô tối nay sẽ dùng tiệc cùng Jimmy Landi tại nhà hàng của Alex Carbine không làm cho cô an lòng cho lắm. Trước khi chấm dứt cuộc trò chuyện với mẹ mình, Lacey bảo bà phải dè chừng.

- Vì Chúa lòng lành, mẹ nhớ là không được tiết lộ cho ai biết chỗ ở của con đó nghe. Cho bất cứ người nào. Mẹ phải thề với con đi !

- Lacey à, bộ con nghĩ mẹ không biết mọi nguy hiểm mà mẹ sẽ đem đến cho con sao? Con không cần phải lo, không ai biết được gì từ mẹ đâu.

- Con xin lỗi mẹ, nhưng chỉ vì....

- Con đừng lo nữa, con yêu. Giờ thì mẹ phải đi đây, mẹ không thể để họ chờ như thế. Thế tối nay con làm gì?

- Con vừa ghi tên ở một câu lạc bộ thể dục khác rồi. Họ có một sân squash thật tuyệt vời. Con nghĩ con sẽ đi đến đó.

- Mẹ biết con rất thích môn đó. – An tâm, Mona Farrell thì thầm: - Mẹ thương con nhiều lắm và cũng rất nhớ con. Thôi hẹn gặp lại nghe con yêu. Bà vội vã bước ra xe. Ít ra bà cũng có thể nói cho Kit, Jay và Alex biết là Lacey chơi môn squash để giải trí.

Trang nhật ký đẫm máu

Dịch giả: Võ Liên Phương
Chương 40 - 41

.40

Ngày thứ sáu Tom Lynch định mời Kate đi uống cái gì đó sau vở kịch. Đây là buổi diễn cuối cùng tại Minneapolis và anh muốn nói lời tạm biệt với cô em họ của mình. Anh cũng hy vọng là trong dịp này cô ta sẽ làm cho anh lên tinh thần trở lại.

Từ khi nghe Alice nói là cô có một người đàn ông khác trong đời, anh rất phiền muộn và vì thế mà mọi việc dường như đã hoàn toàn sai lệch. Người sản xuất chương trình của anh đã nhiều lần báo cho anh biết là phải nói chuyện với một giọng linh hoạt hơn và chính anh cũng nhận thấy là mình cũng không hăng say cho lắm trong các cuộc phỏng vấn.

Tối thứ bảy này bắt đầu vở kịch Show Boat tại rạp Orpheum và Tom rất muốn gọi điện mời Alice cùng đi xem vở kịch này với anh. Anh ngạc nhiên thấy mình lặp đi lặp lại nhiều lần những gì anh muốn nói với cô ta: “Lần này em có thể gọi thêm một phần bánh pizza nữa đây”.

Vào tối thứ sáu, anh định đến phòng thể dục để tập một chút. Anh chỉ gặp Kate vào lúc mười một giờ và anh rất nóng ruột trong lúc chờ đợi.

Anh cũng phải nhìn nhận là anh thậm chí mong gặp được Alice tại câu lạc bộ, để được nói chuyện cùng cô, được nghe cô thú nhận là người đàn ông được mạo nhận kia có thể không phải là người đúng ý cô.

Khi ra khỏi phòng thay quần áo, Tom nhìn quanh mình nhưng hiển nhiên là Alice Carroll không có đến đây, ngoài ra anh cũng biết là suốt tuần này cô không hề có mặt ở đây.

Xuyên qua khung kính của văn phòng điều hành, anh thấy Ruth Wilcox đang nói chuyện với một người đàn ông với mái đầu hoa râm. Anh thấy Ruth lắc đầu nhiều lần và dường như nhìn thấy trên khuôn mặt cô ta lộ vẻ ghê tởm.

Thế ông ta muốn gì vậy. một sự hạ giá à? Tom biết đúng ra mình phải bắt đầu chạy rồi, nhưng anh hỏi coi Ruth có tin tức gì về Alice không.

- Tôi có một tin này có thể làm cho anh thích đó Tom, - Ruth tâm sự với anh. - Anh hãy đóng cửa lại đi. Tôi không muốn chuyện này lọt vào tai các người tò mò.

Tom biết ngay tin này liên quan đến Alice và người đàn ông tóc muối tiêu vừa bước ra khỏi đây.

- Người này đang kiếm Alice, - Ruth thổ lộ với anh, giọng rất kích động. - Bố cô ta đó.

- Bố cô ta! Thật phi lý, cô ta nói là cha mình đã chết từ lâu rồi mà.

- Có thể đó là những gì cô ta nói với anh, nhưng dù sao thì người đó vẫn là cha cô ta. Ít ra đó là điều mà ông ấy tự nhận. Ông ấy còn trưng hình cô ta ra nữa và hỏi tôi có khi nào thấy cô ta không.

Tom liền thấy bản năng phóng viên của mình trỗi dậy.

- Thế chị chính xác đã trả lời như thế nào? – Anh cẩn thận hỏi lại.

- Không nói gì hết. Làm sao biết được có phải là một thừa phát lại không, ai mà biết được. Sau đó ông ta có kể là bà vợ ông và người con gái có cãi nhau kịch liệt. Ông ta biết cách đây bốn tháng con gái mình đã đến định cư tại Minneapolis. Vợ ông ta đang đau nặng và bà ta muốn làm hòa với con gái mình trước khi chết.

- Đúng là một câu chuyện hoang đường, - Tom quả quyết đáp lại. – Tôi hy vọng là chị không có nói gì hết chứ.

- Đương nhiên là không rồi. Tôi chỉ bảo ông ta để lại tên và nếu người kia là khách của chúng tôi, tôi sẽ nói người đó gọi điện về cho gia đình.

- Rồi ông ta không có đưa tên cho chị cũng như cho chị biết ông ta đang ở đâu đúng không?

- Không.

- Chị có nhận thấy câu chuyện này kỳ lạ quá không?

- Ông ta có dặn tôi thật kỹ là đừng có báo cho cô ta biết là ông đang tìm kiếm cô ta. Ông ấy không muốn thấy cô ta biến mất một lần nữa. Tôi thấy tội ông ta quá. Ông ta ràn rụa nước mắt.

Nếu như có một điều gì đó mà tôi tin chắc về Alice Carroll, đó là cho dù chuyện bất hòa trong gia đình có lớn đến chừng nào đi nữa thì cô cũng không bao giờ từ chối đi gặp lại mẹ mình trong lúc hấp hối.

Một ý nghĩ khác đến với anh ta, hấp dẫn hơn nhiều. Nếu như cô giấu anh ta về quá khứ của mình, người đàn ông mà cô tự cho là cô gắn bó trong đời có thể không hiện thực. Tom cảm thấy sáng khoái hơn nhiều.

41.

Ed Sloane thường làm việc từ tám đến mười sáu giờ, nhưng ngày hôm đó đến mười bảy giờ ba mươi rồi mà ông ta vẫn còn trong văn phòng tại quận 19 với hồ sơ của Rick Parker để trước mặt. Cũng may hôm nay là thứ sáu. Có thể mấy nhân viên liên bang sẽ để cho ông ta yên trong buổi cuối tuần. Hai ngày vừa rồi vô cùng vất vả. Kể từ ngày thứ ba, khi Rick không đến trình diện đúng giờ hẹn, mối quan hệ giữa bộ phận sở cảnh sát thành phố New York và văn phòng của ông tổng chương lý đã thật sự trở nên thù địch. Điều làm cho Ed Sloane nổi khùng là trong lúc phải ngồi chờ hai nhân viên liên bang đến đây để truy tìm Rick Parker, thì ông biết được rằng Gary Baldwin có một nhân chứng đã thấy Rick Parker trong một khách sạn tại Stowe ngay bữa trưa mà Heather Landi có mặt.

Baldwin không báo cái tin này cho mình, Sloane nghĩ, nhưng ông ta biết là mình đang làm áp lực với Rick Parker và ông ấy không ngần ngại than phiền điều này với ông công tố nữa chứ.

Cũng may là ông công tố đã bao che cho mình, ông nhớ lại với nụ cười chua cay. Đối chắt với Baldwin, ông công tố có cho ông ấy biết là sở cảnh sát đang có trên tay một vụ án mạng chưa được làm sáng tỏ, xảy ra trong quận 19, và ông ta nhất quyết tìm cho ra tên thủ phạm. Ông ta còn nói nếu như các nhân viên liên bang muốn hợp tác và thông báo cho bên ông các thông tin có thể hữu ích mà họ rất cần, thì điều đó cũng tốt thôi, nhưng chính cảnh sát New York đảm nhận cuộc điều tra chứ không phải bên liên bang.

Việc ông công tố đứng về phía ông mặc dù đã nghe ông tổng trưởng lý nhắc nhở là các chứng cứ quan trọng của vụ án biết mất từ ngăn tủ của Sloane đã làm cho viên thanh tra này quyết tâm hơn nữa trong việc bắt cho bằng được Rick Parker.

Trừ khi anh ta đã chết rồi, ông tự nhủ, và đó cũng là một giả thuyết mà người ta cần phải nghĩ tới.

Dù sao thì việc Rick Parker mất tích cũng cho thấy là họ đang đi đúng hướng. Người ta sẽ hiểu rõ hơn tại sao anh ta không thể nào cắt nghĩa được kẻ đã giết chết Isabelle Waring có thể tự xưng là một luật sư của một văn phòng nổi tiếng mà nó lại đúng là một khách hàng của công ty Parker & Parker.

Bây giờ người ta biết chắc là Parker đã có mặt trong khách sạn tại Stowe và Heather đã hoảng sợ khi thấy anh ta chỉ vài giờ trước khi chết.

Suốt bốn tháng sau cái chết của Isabelle Waring, Sloane đã lặp lại thật chính xác cái lý lịch của Rick Parker. “Mình còn biết nhiều hơn anh ta có thể biết về chính bản thân mình nữa”, ông tự nói trong khi nghiên cứu lại một lần nữa tập hồ sơ dày cộm.

*

**

Richard J. Parker con. Con một. Ba mươi một tuổi. Bị đuổi hai lần ra khỏi các trường học nổi tiếng vì sử dụng ma túy. Bị tình nghi buôn bán ma túy, dù là không có bằng chứng xác thực (có thể vì nhân chứng đã nhận tiền để phản cung). Đã phải bỏ ra đến sáu mươi năm để kết thúc đại học, ở tuổi hai mươi ba. Ông bố đã thanh toán tất cả các chi phí về các thiệt hại gây ra cho trường đại học sau một đêm ăn mừng thật sôi động.

Tiền đầy túi trong lúc còn đi học, xe hơi thể thao Mercedes cho ngày sinh nhật thứ mười bảy, căn hộ tại khu Tây công viên trung tâm khi nhận được bằng đại học.

Công việc làm đầu tiên và độc nhất tại Parker & Parker. Năm năm tại văn phòng trên đường 67 phía Tây, ba năm tại trụ sở chính trên đường 62 phía

Đông.

*

* *

Không khó khăn gì đối với Sloane để biết là các đồng nghiệp ở khu West Side coi Rick không ra gì. Một cựu nhân viên của Parker & Parker đã thổ lộ “Rick ngày nào cũng đi chơi đêm, đến sáng về say bí tỉ hay say chất cocaine để bắt đầu quậy phá hoạt động của công ty”.

Năm năm trước đây, người cha đã bỏ tiền ra để dàn xếp một vụ kiện quấy rối tình dục của một cô thư ký trẻ thay vì phải đối mặt với một vụ xì căn đân.

Sau đó Parker cha đã cắt tiền chu cấp cho đứa con.

Các lợi tức hàng tháng của Rick bị đóng băng và anh ta chỉ được hưởng lương cơ bản và hoa hồng bình thường như những nhân viên khác.

Chắc ông bố đã học được cách đối phó với thằng con, Sloane nghĩ. Tuy nhiên kịch bản này có vẻ không đứng vững cho lắm: cách đối xử kia không phù hợp cho một thằng nghiện. Sloane đọc lại hồ sơ. Thế tên Rick lấy đâu ra tiền để mua ma túy và nếu như nó hiện vẫn còn sống, ai đã trả tiền để cho nó trốn?

Sloane rút một điều thuốc nữa từ trong bao luôn để trong túi áo vét.

Các thông tin liên quan đến cuộc đời của tên Richard Parker con luôn cho thấy một lược đồ bất biến. Mặc cho các cơn nổi khùng và mấy cú đập bàn, Parker cha luôn phải cứu giúp thằng con một khi nó gặp chuyện rắc rối.

Như ngày hôm nay vậy.

Sloane đứng lên trong tiếng cầu nhàu. Trên lý thuyết thì ông được nghỉ trong lúc cuối tuần và vợ ông định nhờ ông chùi rửa cái ga ra. Một dự định quan trọng dành phía bị tạm gác lại sau: việc chùi rửa ga ra phải chờ thôi. Sloane sẽ đến khu Greenwich tại bang Connecticut để có một cuộc nói chuyện với R.J. Parker cha. Phải, đã đến lúc nên đi thăm viếng cái cơ nghiệp đồ sộ nơi Rick Parker đã lớn lên và có được tất cả những thứ mà tiền có thể đem đến cho con người.

Trang nhật ký đẫm máu

Dịch giả: Võ Liên Phương Chương 42 - 43

42.

Vào lúc cuối buổi ngày thứ sáu, dòng lưu thông giữa New Jersey và New Yorkdày đặc bất cứ ở chiều nào. Bây giờ là đêm và là giờ người ta đi ra ngoài và Kit nhận thấy vẻ mặt căng thẳng của ông chồng trong khi chiếc xe tiến thật chậm trên cây cầu George Washington. Tuy nhiên cũng may là anh ta không có nói với bà mẹ vợ là đúng ra họ nên đi sớm hơn mới phải.

Một hôm Lacey có hỏi chị:

- Làm sao chị có thể tiếp tục nghe anh ta kêu ca về đủ mọi chuyện như thế được?

Mình đã trả lời là mình không thêm để ý là xong, chị nhớ lại Mình hiểu anh ấy. Jay khi được sanh ra đã là một con người lo âu và đó là cách anh ta biểu đạt. Chị lại nhìn anh ta. Ngay phút này đây, anh đang lo là chúng ta sẽ đến trễ cho bữa tiệc với một khách hàng quan trọng. Mình biết là anh ta đang hối hận khi đã hứa với Bonnie một chuyện mà anh không tài nào thực hiện được.

Jay thở dài khi thoát được khỏi chiếc cầu để tiến vào vòng xoáy của con người dẫn đến West Side. Kít nhẹ người khi thấy dòng lưu thông bây giờ trở nên thưa thớt.

Chị đặt một bàn tay dịu êm lên cánh tay của người chồng rồi mới xoay qua phía mẹ chị. Cũng giống như mỗi khi bà nhận được điện thoại của Lacey, Mona Farrell khó mà cầm được nước mắt. Khi bước lên xe, bà chỉ nói:

- Đi thôi.

Sau đó bà im tiếng cho đến giờ.

- Má cảm thấy thế nào?- Kit hỏi sau một lúc nhìn bà.

Mona Farrell cố mỉm cười.

- Tốt lắm con yêu.

- Má có nói với Lacey tại sao tối nay con không thể nói chuyện với nó trên điện thoại không?

- Má có nói là tối nay chúng ta đi New York và con muốn cho Bonnie ăn trước khi đi. Chắc nó hiểu mà.

- Má có nói là chúng ta đi gặp Jimmy Landi không?

- Có

- Thế nó phản ứng như thế nào?

- Nó có nói là...- Mona suýt nói ra là Lacey dặn bà không được tiết lộ chỗ ở

của cô. Kit và Jay không hề biết là bà biết điều này.- Nó có nói là nó rất ngạc nhiên,- Bà nói trở lại một cách vụng về. che giấu sự bối rối trong lòng bà.

*

* *

- Té ra Carlos, anh là quản lý nhà hàng,- ông Jimmy Landi đón tiếp người nhân viên cũ của mình bằng lời nói đó khi anh ta đưa ông đến cái bàn được dành trước tại Alex Place.

- Thừa ông Landi đúng như thế,- Carlos đáp lại với một nụ cười thật tươi.

- Nếu anh chịu khó chờ đợi, ông Jimmy cũng đã tặng chúc cho anh rồi,- Steve Abbott cho biết ý kiến.

- Cũng chưa chắc đâu,- Jimmy nói một cách khô khan.

- Dù gì thì đó không thành vấn đề nữa rồi,- Alex Carbine nói xen vào.- Đây là lần đầu tiên các vị đến, vậy xin các vị thật lòng mà cho tôi biết các vị nghĩ thế nào về nơi đây?

Jimmy Landi nhìn quanh ông ta, quan sát cái phòng ăn với bức tường màu xanh đậm có gắn trên đó nhiều bức tranh màu trong các khung vàng được chiếu sáng bằng các ngọn đèn rọi.

- Hình như anh đã lấy ý tưởng trang trí của phòng trà Nga thì phải,- ông nhận xét.

- Ông nói đúng.- Alex nhìn nhận với nụ cười. Giống như ông đã tôn vinh tiệm Côte Basque khi ông mở cái nhà hàng của ông. Bây giờ xin các ông cho biết các ông thích uống gì đây? Tôi thích mời các vị nếm thử rượu của tôi xem sao.

*

* *

Jimmy Landi không phải là loại người mà mình mong gặp, Kit tự nhủ khi nếm thử ly rượu chardonnay. Jay sướng muốn điên lên với ý nghĩ để cho ông ta chờ đợi, mặc dù việc chúng tôi đến trễ vài phút không làm cho ông ta bức mình. Nói cho đúng, Landi đã cắt ngang các lời xin lỗi của chúng tôi.

- Trong nhà hàng của tôi, tôi không bao giờ ghét những người đến trễ.

Những người phải ngồi chờ thì uống thêm một ly rượu và điều đó làm tăng phiếu tính tiền lên mà thôi.

Mặc dù bề ngoài cởi mở và vui tính, hình như ông ta có vẻ căng thẳng. Nét mặt có vẻ tiêu tụy và tái xanh một cách khác thường. Cũng có thể đó là những dấu hiệu đơn giản của sự sầu não, Kit lý luận như thế. Lacey có nói là bà mẹ của Heather Landi đã tan nát trái tim vì cái chết của con gái bà. Cũng phải thôi nếu như người cha cũng có phản ứng như thế.

Trong lúc giới thiệu, Mona có nói với Jimmy:

- Tôi biết tất cả những gì ông phải gánh chịu. Con gái tôi...

Alex cắt ngang lời nói bằng cách đưa tay lên.

- Để sau rồi hãy nói đến các chuyện đó, em yêu,- ông ta nói một cách dửng dưng.

Kit liền cảm thấy có cảm tình với người hùn vốn của Jimmy, Steve Abbott. Alex có cắt nghĩa cho họ biết là Jimmy coi anh ta như là đứa con nuôi của ông và họ rất quyến luyến với nhau. Không chỉ với bề ngoài không thôi, vì Abbott rất đẹp trai.

*

* *

Trong bữa ăn, Kit nhận thấy là Steve và Alex đã cố tình tránh xa bất cứ đề tài nào liên quan đến Lacey hay Isabelle Waring, ngấm ngấm thoả thuận làm cách nào buộc Landi kể chuyện cười về những người khách nổi tiếng của ông ta.

Landi là một người được sinh ra để kể chuyện, một nét đặc trưng thêm vào dáng vẻ cứng cáp và không biết kiêu cách, trước con mắt của Kit đã làm cho ông có thêm một vẻ quyến rũ đặc biệt. Ông ta tỏ ra nồng nhiệt và rất thành thật trong sự quan tâm đối với họ.

Trái lại khi nhìn thấy vẻ bức mình của một người phục vụ đối với một thực khách đang không biết lựa chọn món ăn gì đây, nét mặt ông sầm suông liền.

- Anh hãy đuổi nó đi Alex,- ông nói một cách đanh thép.- Thằng đó không ra gì cả và nó sẽ không bao giờ thành một cái gì cả.

- Ái da!- Kit thâm nghĩ.- Không phải là một con người hiền dịu! không lạ gì khi Jay sợ làm phật ý ông ta.

Rốt cuộc thì chính Jimmy khơi đầu nói về Lacey và Isabelle Waring. Khi món cà phê được dọn ra, ông nói:

- Thưa bà Farrell, tôi gặp con gái bà chỉ có một lần. Cô ta muốn giữ lời hứa với người vợ trước của tôi khi trao cuốn nhật ký của con gái tôi lại cho tôi.

- Tôi biết,- Mona trả lời thật nhỏ nhẹ.

- Nhưng tôi không biết tỏ ra dễ chịu với cô ta. Cô đã đưa cho tôi một bản sao thay vì bản gốc của cuốn nhật ký và lúc đó tôi nghĩ cô ta dám quyết định đưa bản chánh cho cảnh sát.

- Và bây giờ ông còn nghĩ thế không?- Mona hỏi và không đợi câu trả lời, bà nói tiếp:- “Thưa ông Landi. Con tôi mới bị người ta hăm he truy tố về tội cất giữ tang chứng chỉ vì nó muốn giữ lời hứa với một người đang hấp hối”.

Trời ơi, Kit tự nhủ, mẹ đang sắp sửa cho nổ tung sự phẫn nộ của bà đây.

- Tôi mới được biết việc đó chỉ cách đây có hai ngày thôi, - Jimmy đáp lại.-

Vì thế tôi mới có sáng kiến mượn ngay một thám tử tư khi tôi biết là cảnh sát đang cho tôi đi tàu bay giấy. Chính người này đã báo cáo cho tôi là việc tên trộm chuyên nghiệp đã vô tình giết chết Isabelle là một chuyện hoàn toàn bịa đặt.

Kit thấy mặt ông ta trở nên đỏ như gấc lúc ông nói nhiều.

Có lẽ Steve Abbott cũng nhận ra điều này.

- Xin ông hãy bình tĩnh lại đi, ông Jimmy,- anh cô vũ ông ta,- Ông sẽ là người bệnh khó tính nhất nếu như bệnh tim của ông tái phát.

Jimmy ném cho anh ta một cái nhìn khiển trách rồi trở lại với Mona.

- Đó chính là điều mà con gái tôi nói,- ông ta cho biết. Ông uống hết tách cà phê của mình.- Tôi biết hiện giờ con gái bà đang được hưởng chương trình bảo vệ nhân chứng. Tôi biết điều đó không có gì hứng thú cho chính cô ta cũng như cho tất cả các người trong gia đình bà.

- Cũng không hẳn như thế,- Mona trả lời với một nụ cười buồn.

- Bằng cách nào bà giữ được sự liên lạc với cô ta?

- Mỗi tuần nói gọi về cho tôi một lần. Và nếu như hôm nay chúng tôi đến trễ cũng chỉ tại vì tôi đang nói chuyện với nó trong khi chờ Jay và Kit đến đón tôi.

- Bà không thể nào điện thoại cho được cô ta phải không?- Jimmy hỏi.

- Không, tôi không biết tiếp xúc bằng cách nào.

- Tôi cần phải nói chuyện với cô ta,- Jimmy bắt ngờ tuyên bố.- Bà hãy nói như thế với cô ta. Theo người điều tra mà tôi muốn cho biết, cô ta đã gặp Isabelle nhiều lần trước khi bà ta chết. Tôi có nhiều câu hỏi dành cho cô ta.

- Thừa ông Landi, yêu cầu của ông phải được trình lên văn phòng tổng chưởng lý,- Jay nói xen vào cuộc trò chuyện. Họ đã thoả thuận với chúng tôi như thế trước khi Lacey được đặt vào trong chương trình bảo vệ nhân chứng.

- Ý anh muốn nói là họ sẽ bảo tôi đi chỗ khác chơi nếu có đúng không.-

Jimmy cắn nhần.- Thôi được chúng ta sẽ hành động theo cách khác vậy. Bà hỏi dùm tôi coi cô ta có để ý đến hai trang có chữ viết trên giấy không kê hàng ở cuối cuốn nhật ký của Heather không?

- Tại sao, bộ điều này quan trọng lắm sao?- Alex Carbine hỏi.

- Bởi vì nếu có chúng trong đó, cái đó có nghĩa là không một tang vật nào để trong trụ sở cảnh sát được an toàn cả; hoặc nó sẽ bị tráo đổi hoặc sẽ biến mất thôi. Và tôi phải tìm ra cách để ngăn chặn việc đó.

Bằng một cử chỉ bực dọc, ông hất tay đuổi Carlos đi khi anh ta bước lại đứng sau lưng ông, chực rót cà phê. Sau đó ông đứng lên và đưa bàn tay ra cho Mona.

- Thôi tôi nghĩ là chúng ta không thể làm gì hơn. Tôi lấy làm tiếc cho bà, bà Mona à. Và tôi cũng lấy làm tiếc cho con gái của bà. Theo những gì người ta kể cho tôi nghe thì cô ta đã tỏ ra hết sức tử tế với Isabelle, ngoài ra cô ta còn giúp tôi nữa. Đúng lý tôi phải xin lỗi cô ta. Sức khoẻ cô ta thế nào rồi?

- Lacey rất can đảm,- Mona trả lời.- Cô ta không bao giờ than phiền. Nói cho đúng, chính nó mới làm cho tinh thần tôi mạnh mẽ trở lại.- Bà xoay qua Kit

và Jay.- Mẹ quên nói với các con là Lacey vừa ghi tên vào một câu lạc bộ thể dục hoàn toàn mới có một sân squash tuyệt vời. Rồi bà xoay về phía Landi.- Nó là một đứa ham mê thể dục.

43.

Khi đã kết thúc cuộc nói chuyện trên điện thoại với mẹ, Lacey trở ra với George Swenson ở ngoài hành lang khách sạn và giữ im lặng trong lúc đi cùng ông ta ra xe.

Cô tự hỏi không biết mình phải làm gì đây cho đến lúc trời tối. Có một việc là chắc chắn cô chỉ có một mình trong căn hộ. Nhưng cô có thể làm gì chứ? Thật ra cô cũng không đói lắm và viễn cảnh ngồi ăn tối một mình tại nhà hàng cũng không làm cho cô vui thích. Với kinh nghiệm buổi đi xem xi nê tối hôm trước, chuyện phải ngồi một mình trong phòng tối làm cô hoảng sợ. Trong một chiều hướng nào đó, cô muốn xem buổi diễn cuối cùng của vở kịch Quân Vương và Thiếp, nếu như cô mua được vé, nhưng cô biết chắc là khi ban nhạc trời khúc mở đầu, cảm xúc sẽ chiếm lấy cô. Cô luôn giữ hình ảnh của người cha mình đang ngồi trong cái hồ dành cho ban nhạc.

Con nhớ cha biết chừng nào, cô thầm nghĩ khi ngồi vào trong xe của Swenson.

Một tiếng nói nào đó vang trong đầu cô.

Con phải thành thật với chính mình đi Lacey. Không phải vì cha mà ngay lúc này con đang buồn, bé con ời. Con không được che giấu sự thật, con đã gặp một người con trai mà con rất thích và con tráo cái hình ảnh của cha với của anh ta. Con phải nhìn nhận chuyện đó, Không phải khuôn mặt cha đang theo đuổi con và cũng không phải khuôn mặt của cha mà con muốn cố loại ra khỏi tâm trí của con.

Swenson giữ im lặng trong suốt cuộc hành trình, để mặc cho cô chìm đắm trong các suy nghĩ của mình. Sau một lúc Lacey hỏi ông có tin gì mới của Gary Baldwin không.

- Không có gì hết Alice à,- ông đáp.

Việc trên đời này có một người mà cô có các mối quan hệ thật sự trung thực không gọi cô bằng cái tên thật của mình, làm cho cô phần nộ.

- Thế ông vui lòng nói với ông sếp lớn là tôi muốn biết chuyện gì đang xảy ra. Tôi đã cho ông ta một thông tin hết sức quan trọng đêm tối thứ ba. Với phép lịch sự tối thiểu, ít ra ông ta cũng phải thông tin lại cho tôi nữa chứ. Tôi không thể nào chịu nổi cách sống này lâu hơn nữa.

Lacey cắn môi lại và ngồi thu người xuống ghế. Như thường lệ, cô trút nỗi tức giận của mình qua cho Swenson, rồi cô cảm thấy hổ thẹn vì mình quá trẻ con. Cô biết chắc là ông ta đang muốn về nhà với vợ mình cùng ba đứa con

gái, thay vì phải lê thân xác từ khách sạn này đến khách sạn khác để gọi điện thoại như thế này.

- Tôi đã chuyển tiền vào trong tài khoản của cô rồi. Như thế sang mai đây cô có thể ghi tên vào trong câu lạc bộ mới đó rồi đấy.

Đó là cách ông làm cho cô biết rõ cô đang cảm nghĩ gì.

- Cảm ơn,- cô thì thầm, cô kèm không phải la lên “Tôi van ông, ông có thể nào gọi tôi một lần bằng cái tên Lacey được không? Hãy gọi tôi bằng Lacey! Lacey Farrell là tên của tôi mà!”

Khi họ về đến trước tòa nhà, cô đi vào trong hành lang mà vẫn chưa biết mình phải làm gì đây. Cô đứng lưỡng lự một lúc lâu trước cửa thang máy, rồi đột nhiên quay trở ra lại. Thay vì lên nhà, cô bỏ đi ra ngoài, nhưng lần này dùng chiếc xe của riêng mình. Cô lái bất định một đoạn đường dài rồi cuối cùng hướng về Wayzata, khu ngoại ô của Minneapolis, nơi mà cô đã xem buổi diễn đầu tiên của vở kịch Quân Vương và Thiếp. Khi đến nơi, cô tìm lại cái nhà hàng nhỏ mà trước đây cô đã chú ý trong đêm đó và cảm thấy nhẹ người khi nhận thấy dù cho tài định hướng có tồi đi nữa, cô vẫn tìm ra nó khá dễ dàng. Có thể mình bắt đầu quen với nơi đây rồi, cô tự nhủ. Nếu như mình phải làm cái nghề địa ốc đó trong một thời gian, điều này cũng tốt cho mình thôi.

Cái nhà hàng mà cô tìm lại được tọa lạc trên đường số 4 phía Tây của Greenwich Village. Khi cô mở cửa xe, cô liên nghĩ thấy mùi hương ngào ngạt của bánh mì tỏi. Có khoảng hơn hai mươi bàn, được phủ khăn trải bàn ca rô với một cây nến trên mỗi bàn.

Lacey nhìn quanh mình. Phòng ăn đương nhiên đầy khách.

- Tôi e là không còn bàn nào trống thì phải,- cô nói với người phục vụ.

- Chị còn hên đấy, có vài người khách vừa hủy bỏ cái bàn mà họ đã đặt trước.

Và người này đưa cô đến một cái bàn ở góc kẹt mà từ ngoài cửa không ai có thể nhìn thấy được.

Trong lúc chờ đợi được phục vụ, Lacey nhắm nháp một ổ bánh mì nhỏ nóng giòn và uống một ly rượu vang. Quanh cô thực khách ăn uống và nói chuyện huyên thuyên, hiển nhiên là họ cảm thấy hạnh phúc khi được ở cùng nhau.

Cô là người khách cô độc duy nhất tại nơi này.

Nhưng chỗ này có gì khác biệt chứ? Cô tự hỏi mình. Tại sao cô lại cảm thấy yên tâm tại đây hơn là ở những chỗ khác?

Cô phải giật mình khi thấy mình vừa nghĩ đến cái gì đó mà trước đây từ chối nhìn nhận nó hay chưa hiểu rõ cho lắm. Tại đây, trong cái nhà hàng nhỏ bé này mà cô có thể ngắm người ta vô ra mà không bị ai để ý đến, lần đầu tiên trong suốt một tuần cô cảm thấy mình được an toàn.

Tại sao cô luôn phải lo âu đến như thế chứ?

Chỉ tại vì mình đã nói cho mẹ biết hiện giờ mình đang ở đâu, cô tự thú một cách buồn bã.

Những lời cảnh giác mà người ta đã dạy cho cô trong lúc huấn luyện vang lại trong đầu cô. Đương nhiên là những thành viên trong gia đình cô sẽ không cố tình hãm hại cô đâu. Nhưng một lời nói vô tình của họ có thể mang nguy hiểm đến cho sự an toàn của cô.

Bố cô luôn nói với nụ cười là nếu như mẹ cô viết hồi ký, bà phải ghi tựa đề là Tối mật , vì bà không bao giờ biết giữ kín một bí mật nào cả.

Lúc này cô mới nhớ lại cái giọng khó chịu của mẹ cô khi cô khẩn thiết yêu cầu bà đừng bao giờ bóng gió đề cập đến chỗ ở của cô cho Jimmy Landi.

Thôi mà, mọi chuyện sẽ êm xuôi thôi, cô cố tự thuyết phục mình, thậm chí cầu mong làm sao mẹ cô chú ý đến lời cảnh báo của cô.

Món sà lách giòn đúng như mong muốn và được trộn ngon không thể chê vào đâu, món mì với hải sản thì tuyệt vời, nhưng cái cảm giác an toàn chỉ kéo dài có một khoảnh khắc mà thôi và khi Lacey rời khỏi nhà hàng để về nhà, cô có cảm giác mơ hồ là một cái gì đó hay một ai đó đang tiến lại gần cô.

Tom Lynch có để lại tin nhắn:

- Alice, ngày mai tôi cần phải gặp cô cho bằng được. Xin cô hãy vui lòng mà gọi lại cho tôi.

Và anh ta có để lại số điện thoại .

- “Ồ phải chi tôi có thể làm được chuyện này”, cô thầm nghĩ.

Ruth Wilcox cũng có gọi đến.

- Alice, tôi nhớ cô lắm. Hãy đến nhà tôi vào ngày cuối tuần này. Tôi muốn nói chuyện với cô về một người đàn ông có hỏi nhiều về cô đấy.

Ruth đang chơi cái trò bà mai đây, Lacey nghĩ với nụ cười mỉa mai.

Cô đi nằm và cố ngủ được một chút nhưng bị một cơn ác mộng làm bật dậy.

Cô thấy mình đang quỳ dưới đất, cạnh xác của Isabelle. Một bàn tay đập vào vai cô ... Cô ngước mắt lên, nhìn thấy tên giết người với đôi mắt xanh đang cúi xuống nhìn cô, trong tay hắn cầm một khẩu súng đang chĩa thẳng ngay thái dương cô .

Bật ngồi dậy, mình đầm mồ hôi lạnh, miệng há hốc nhưng không la được tiếng nào. Kể từ đó cô không tài nào ngủ lại được nữa cho đến sáng.

Vào lúc sáng sớm ngày hôm sau, cô tự buộc mình phải ra khỏi nhà để chạy bộ, nhưng không ngừng phải ngo ngoặc ra sau, để xem có ai theo mình không.

“Mình thật sự bị tâm thần rồi”, cô đành phải chấp nhận việc này khi cô trở về nhà đóng cửa và cài chốt lại. Mới có chín giờ sáng thôi và cô không hề có dự tính gì cho buổi sáng nay. Milicent Royce có nói đôi khi bà có đưa khách đi xem nhà trong lúc cuối tuần và nếu muốn cô có thể đi cùng bà.

Nhưng tiếc là không có cuộc hẹn nào cho dịp cuối tuần này hết.

Mình sẽ ăn sáng và đi đến cái câu lạc bộ mới đó, Lacey quyết định. “Ít ra mình cũng có chuyện gì đó để làm”.

Cô đến câu lạc bộ Edina lúc mười giờ mười lăm và nhân viên tiếp tân mời cô ngồi tại văn phòng chờ đợi. Cô lấy trong túi xách tờ đơn ghi tên xin gia nhập mà cô đã điền sẵn trong lúc chờ bà giám đốc kết thúc cuộc nói chuyện trong điện thoại như sau:

- Thưa ông đương nhiên rồi. Cơ sở của chúng tôi hoàn toàn mới và chúng tôi có một sân squash thật tuyệt vời. Ông có thể đến đây để xem xét.

Trang nhật ký đẫm máu

Dịch giả: Võ Liên Phương Chương 44

Vào sáng thứ bảy, thanh tra Sloane ra khỏi nhà trong khu Riverdale thuộc quận Bronx để thực hiện vụ thăm viếng mà ông đã chủ ý dành cho Richard J. Parker cha tại Greenwich, Connecticut. Trên đường, ông nhận thấy trước đây vài ngày tuyết vẫn còn trắng nhưng bây giờ đã biến thành một thứ bùn nhão đen thui. Trời thì âm u và người ta báo là sẽ có mưa mà theo đài khí tượng sẽ biến thành tuyết lòng nếu nhiệt độ hạ thấp.

Thêm một ngày thối nát nữa của mùa đông, một ngày mà các tay may mắn lắm tiền biến thành chim di trú bay về phương Nam, Sloane lăm bắm cho chính mình.

Hoặc đi Hawaii. Chuyến du lịch trong mơ mà ông đã để dành tiền từ lâu rồi. Ông định sẽ đi cùng Marge trong dịp mừng ba mươi năm ngày cưới của họ trong hai năm nữa.

Phải chi ông có thể đi được vào ngày mai thì hay biết mấy, hoặc ngay bây giờ cũng được.

Nhưng với những gì đang xảy ra tại sở cảnh sát, ông biết đó là điều không thể nào thực hiện được. ông đang bị ám ảnh về vụ mất tang vật, mà có thể chúng thật sự cần thiết cho việc lý giải vụ án mạng của Isabelle Waeing. Đã là một điều không hay khi Lacey Farrell đoạt lấy bản gốc cuốn nhật ký tại hiện trường. Tệ hại hơn nữa là một kẻ- có thể là một tên cóm thối nát- đã ăn cắp cuốn nhật ký đó trong ngăn tủ của chính ông. Và cũng có thể hắn đã lấy luôn các trang của bản mà ông Jimmy Landi đã trao lại cho ông. Với ý nghĩ là ông đang làm việc, ăn uống và nhậu nhoẹt với thằng cóm hai mang đó làm cho ông buồn nôn.

Khi ra khỏi bãi đậu xe Merritt để theo con đường 31, Ed nghĩ đến cái bẫy mà ông đã giăng ngay trong trụ sở cảnh sát để bắt tên đã trộm các tài liệu đó. Ông đã lấy các chìa trong chùm chìa khoá trong túi áo vét của ông để cất trong ngăn tủ.

- Còn nước tự treo cổ thôi nếu như một cái gì đó lại mất nữa trong ngăn tủ của tao,- ông đã nói lớn tiếng để cho mọi người có mặt trong phòng có thể nghe thấy.

Với sự trợ giúp của ông chỉ huy trưởng cảnh sát, ông đã bắt tin là một trong các tang vật đang ở trong tay ông có thể là chứng cứ quan trọng trong vụ án mạng của Isabelle Waring. Ông cố tình mô tả một cách mơ hồ cái tang chứng đó.

Một máy quay phim được che dấu ở cuối phòng và chìa thẳng ngay bàn làm

việc của ông. Trong suốt tuần kế tiếp, ông lại theo thói quen cũ, chòm chìa khoá vẫn được bỏ trong túi áo vét măng trên thành ghế ngồi của ông. Nhờ vào thông tin giả tạo mà ông đã loan, có rất nhiều cơ máy con mồi của ông sẽ xuất đầu lộ diện. ông cũng gần như chắc chắn là kẻ giết chết Isabelle Waring không xa lạ gì với những vụ trộm trong trụ sở cảnh sát và nó đang lo lắng về sự hiện hữu của một tang chứng mới. Tuy nhiên Sloane không thể nghi ngờ tên Sandy Savarano là tác giả các vụ trộm đó. Nó chỉ là một tên sử dụng súng mà thôi. Không thể nào, vì căn nguyên của tất cả vụ này phải là một tên giàu sụ và có thế lực. Và nếu tin một tang chứng mới bay đến tai hắn, hắn bắt buộc phải ra lệnh tiêu huỷ nó ngay.

Dù ông rất muốn lột mặt nạ của tên sớm thối nát đó, nhưng điều làm cho Ed Sloane e ngại hơn hết là ông lại có thể đụng đầu với người nào đó, mà suốt mấy chục năm trong nghề, có một lần nào đó đã ra ơn giúp ông thoát khỏi một tình cảnh ngặt nghèo. Loại tình cảnh đó không dễ chịu chút nào hết.

*

* *

Cơ nghiệp của họ Parker nằm trên bờ Long Island Sound. Hai tháp cao kèm hai bên, căn nhà uy nghi bằng gạch hồng với các bức tường ngả màu thời gian, sừng sững đứng thẳng một cách oai phong giữa các đồng tuyết đang phủ cả một vùng rộng lớn quanh đó.

Sloane chạy qua cổng hàng rào và đậu xe trên đường vòng bán nguyệt dẫn đến cửa ra vào toà nhà, nghĩ đến việc chắc hiếm có chiếc xe nào cũ mèm như của ông đã đậu tại nơi đây.

Trong khi bước trên lối đi, ông quan sát từ cánh cửa sổ với niềm hi vọng thầm kín bắt gặp được Rick Parker đang đứng nhìn ông.

Một người hầu gái trẻ đẹp mời ông vào, chờ cho ông xưng tên để biết là ông đang được chờ.

- Ông Parker sẽ tiếp ông trong văn phòng của ông ta.

Có một nét gì đó khá thân mật trong cách nói chuyện đó. Ed có cảm tưởng như là cô này vừa từ trong văn phòng đó đi ra.

Trong lúc theo cô ta nói cái hành lang mênh mông có trải thảm, ông nghĩ lại những gì ông cần phải nói với Parker cha. Ông biết ông ta có tiếng là sở Khanh và tự hỏi khi nhìn người phụ nữ trẻ đi trước ông không biết ông Parker có điên đến mức thoả mãn sự ham muốn ngay trong nhà của mình không.

Đúng, có thể ông ta điên đến mức đó, Sloane nhận ra ngay khi thấy Parker cha ngồi trên cái ghế dài trong phòng khách đang uốn cà phê: vì cạnh đó có một tách khác còn lưng chừng cà phê chứng tỏ có người vừa dùng dở dang. Parker cha không buồn đứng lên để tiếp ông mà cũng không thêm mời ông dùng cà phê nữa chứ. Ông ta chỉ nói:

- Ông ngồi đi, ông thanh tra.

Đây là một mệnh lệnh hơn là một lời mời.

Sloane biết mình sẽ được nghe gì tiếp theo: Parker rất bận bà chỉ có thể dành cho ông có vài phút thôi.

Ông đoán không sai.

Nhận thấy người hầu gái vẫn có mặt trong phòng, Sloane mới xoay qua cô ta.

- Cô có thể trở lại khi tôi đi rồi,- ông nói một cách khô khan.

Richard Parker giựt nảy người với vẻ bất bình:

- Ông tưởng ông là ai vậy...

Sloane cắt ngang:

- Ông Parker, ông phải tự biết tôi không phải là đầy tớ trong nhà ông. Và ngày hôm nay không phải là dành cho việc mua bán nhà cửa hay một thương vụ nào đó theo ý thích của ông. Tôi đến đây vì thằng con trai của ông. Nó không những bị khép vào một mà có thể đến hai vụ giết người đấy.

Ông chồm người tới và đập tay lên bàn.

- Isabelle Waring quả quyết rằng cái chết của con gái bà không phải do tai nạn. Các nguyên nhân dường như đã cho thấy là bà Waring bị ám sát do một kẻ chuyên nghiệp, mà cơ quan chúng tôi đã biết tên cũng như hắn được dùng trong một đường dây buôn bán ma túy. Điểm sau này không còn lạ lẫm với nhiều người, nói qua cho ông rõ. Ông phải biết là chính con ông đã cho phép kẻ sát nhân đột nhập vào trong căn hộ của Isabelle Waring. Chỉ điều đó thôi cũng đủ buộc nó vào tội đồng lõa. Một lệnh bắt giam sẽ được ký cho nó.

Nhưng có một thông tin khác liên quan đến thằng con ông mà ông cũng phải biết, trừ khi ông đã biết rồi. Rick có mặt tại Stowe ngay cái ngày mà Heather Landi chết và chúng tôi có một nhân chứng có thể xác nhận là cô ta tỏ ra hoảng sợ và trốn khỏi khách sạn khi thấy mặt con trai ông.

Sloane ngưng lại để ngắm nhìn người đàn ông đang ngồi đối diện mình với vẻ nhần nhó.

Vài nốt đỏ hiện trên mặt ông ta cho thấy sự bối rối, nhưng giọng nói của ông ta vẫn bình tĩnh và lạnh lùng.

- Ông chỉ có bao nhiêu đó để nói cho tôi biết thôi sao thanh tra?

- Chưa hết. Thằng con yêu quý của ông, Richard J. Parker con là một kẻ nghiện ma túy. Dường như ông đã cắt đứt việc chu cấp tiền cho nó, nhưng điều đó không ngăn nó xoay xở để tìm cho ra ma túy. Cái đó cũng có nghĩa là mắc một số nợ, một tình hình có thể trở nên tồi tệ. Nếu tôi ở vào địa vị của ông, tôi sẽ mướn một vị luật sư để bảo vệ cho nó và khuyên nó ra đầu thú. Nếu không chính bản thân nó cũng sẽ bị truy tố đó.

- Tôi không biết hiện giờ nó đang ở đâu,- Parker gần như phun câu này vô mặt ông thanh tra.

Sloane đứng lên.

- Còn tôi thì ngược lại. Tôi báo cho ông biết trước là nó đang gặp nguy hiểm đến tính mạng. Nó không phải là người duy nhất gặp rắc rối đến ngập cổ và nghĩ là khi biến mất như thế thì sẽ không sao hết.

- Con tôi đang trong trung tâm cai nghiện ở Hartford,- Priscilla Parker nói. Viên thanh tra Sloane quay người lại, rất ngạc nhiên trước giọng nói bất ngờ này.

Bà Parker đang đứng tại ngạch cửa.

- Thứ tư vừa rồi, chính tôi đưa nó đến đó,- bà nói tiếp.- Chồng tôi đã nói thật khi các nhận ông ta không biết hiện giờ nó đang ở đâu. Chính thằng Rick đến cầu xin tôi giúp nó. Ngày hôm đó chồng tôi bận việc.

Mất bà mới dừng lại nơi tách cà phê thứ hai, rồi nhìn sang chồng mình với ánh mắt khinh bỉ và ghê tởm.

Trang nhật ký đầm máu

Dịch giả: Võ Liên Phương Chương 45

Sau khi điền vào mẫu xin gia nhập câu lạc bộ, Lacey liền ra ngay sân squash của câu lạc bộ Edina, để đánh banh. Cô nhận thấy là một đêm thức trắng và một cuộc chạy bộ lúc sáng sớm đã vắt kiệt sức của cô. Cô luôn đánh trật các đường banh dễ nhất và cuối cùng khi muốn đỡ một đường banh hơi khó, cô bị trật mắt cá chân, té sòng xoài xuống đất. Đó là hình ảnh trung thực nhất của đời sống hiện nay.

Quá chán ngán với chính mình, mắt muốn rơi lệ, cô khập khiễng bước ra khỏi sân banh, đến phòng gởi quần áo lấy áo khoác và túi thể thao.

Bà giám đốc câu lạc bộ để hé cánh cửa văn phòng, đang tiếp chuyện một đôi nam nữ còn trẻ và một người đàn ông tóc hoa râm đang tỏ ra nóng ruột muốn được nói chuyện với bà.

Lacey nhận thấy mắt cá mình sưng to lên. Cô đứng lại ngay tryuớc cửa, lưỡng lự bước vào hỏi bà giám đốc trong phòng y tế có băng băng vải thun không. Rồi cô quyết định về thẳng nhà đắp chân bằng nước đá.

Sáng nay cô hăm hở rời khỏi căn phòng như thế nào thì giờ cô lại muốn về nhà cho thật lẹ, tự nhốt mình kỹ trong phòng.

*

* *

Lúc sáng sớm ngày hôm nay, khi Lacey ra khỏi nhà để chạy bộ, vài đám mây đen dieemr trên bầu trời. Bất ngờ chúng trở nên dày đặc, tạo thành một mảng liên tục. Khi trở về Minneapolis, Lacey cảm thấy không bao lâu nữa tuyết sẽ bắt đầu rơi.

Cô có một chỗ đậu xe riêng trong bãi đằng sau toà nhà, Cô đậu xe tại đó, tắt máy rồi ngồi im một lúc không nhúc nhích. Cuộc đời cô đúng đã hỏng bét! Cô đang ngồi đây, cách xa gia đình hàng trăm cây số, đang sống một cuộc đời không phải của cô, bị cô lập đơn độc. Cô bị giam hãm trong một dự dối trá, buộc phải trở thành một người mà cô không hề muốn và tất cả những thứ đó vì lẽ gì mới được chứ? Tại sao? Đơn giản chỉ vì cô mục kích một vụ án mạng. Đôi khi cô lại hối hận là tên giết người không thấy cô trong ngăn tủ quần áo. Cô không hề muốn chết bao giờ, nhưng như thế còn đỡ hơn phải sống như thế này, cô thầm nghĩ, tinh thần tuyệt vọng. Mình không thể nào tiếp tục như thế này được nữa.

Cô bước ra khỏi xe, cố không làm cho cái chân đau hơn. Ngay lúc cô khoá cửa xe, cô nhận thấy một bàn tay đặt lên vai cô.

Cô trân người lại, cũng chết khiếp như trong cơn ác mộng với cảm tưởng là

mọi thứ đang xảy ra một cách chậm chạp như cô đang muốn hét mà không có tiếng la nào phát ra từ miệng cô. Cô phóng người tới trước muốn chạy thoát, nén một tiếng hét khi vấp té, mắt cá chân đau buốt như bị một thanh sắt nung đỏ đâm xuyên qua.

Một cánh tay ôm lấy cô, giúp cô tìm lại thăng bằng. Một giọng thân thuộc với vẻ ăn năn.

- Tôi xin lỗi Alice à, tôi không muốn làm cô hoảng sợ. Hãy tha lỗi cho tôi. Chính là Tom Lynch.

Đôi chân mềm nhũn vì sự nhẹ nhõm, Lacey thả người tựa vào anh ta.

- Ô Tom ơi... Trời ơi...tôi... không sao hết...chỉ tại... anh làm cho tôi giật mình.

Cô oà khóc. Ôi dễ chịu làm sao khi thấy mình được che chở bởi một cánh tay mạnh mẽ như thế này. Cô lần lần nhận thấy có sức trở lại nên đứng thẳng người lên rồi xoay qua anh ta. Cô không thể nào cư xử như thế này được, cho chính bản thân cô hoặc ngay cho chính anh ấy.

- Tôi rất tiếc là anh đã nhọc công để đến đây, Tom à. Bây giờ tôi lên nhà đây. – Cô cố thở cho đều lại, lau khô nước mắt của mình.

- Tôi đi cùng cô, anh ta nói- Chúng ta cần phải nói chuyện.

- Chúng ta không còn gì để nói với nhau cả.

- Ô có chứ! Trước hết là việc cha cô đang tìm cô khắp thành phố Minneapolis bởi vì mẹ cô đang hấp hối và muốn làm hoà với cô.

- Cái gì...anh vừa nói cái gì vậy?- Đột nhiên cô cảm thấy cổ học bị thắt lại đến mức cô phát âm một cách khó khăn.

- Tôi nói là Ruth Wilcox đã báo cho tôi lúc chiều hôm qua có một người đàn ông đến phòng thể dục với cái hình của cô, tìm kiếm cô và còn tự xưng là cha cô nữa đó.

-"Hắn đã có mặt tại Minneapolis, hắn sẽ giết mình chết", cô thầm nghĩ.

- Alice hãy nhìn tôi coi! Có đúng thế không? Có đúng là cha cô đang tìm cô không?

Cô lắc đầu, tha thiết cầu mong anh ta hãy để cho cô được yên một mình.

- Tom à, tôi van anh, anh hãy đi đi.

- Không! Tôi sẽ không đi đâu hết. Anh dùng tay ôm lấy mặt cô, buộc cô phải ngược mặt lên nhìn anh.

Một lần nữa giọng nói của Jack Farrell vang lên trong đầu cô. " Con để hình ảnh của cha thế vào mặt một người mà con hằng muốn gặp, con hãy thừa nhận điều đó đi".

- Con nhìn nhận,- cô nghĩ, mắt nhắm nhìn khuôn mặt cương nghị của Tom, những nếp nhăn hằn trên trán vì lo âu, cách nhìn của anh ta thật gây cảm xúc.

Cái nhìn của một người rất thân thiết với mình, cô nói với chính mình. Và

cũng chính vì mình không muốn cho anh ta gặp phải sự nguy hiểm nào. Nếu kẻ giết chết Isabelle Waring đã có được từ Ruth Wilcox cái địa chỉ của cô, có thể ngay lúc này đây cô không còn có mặt trên cõi đời này nữa rồi. Đến đây thì chưa có gì phải hoảng sợ cả! Nhưng hấn còn đưa cho ai khác xem bức ảnh của cô nữa đây?

- Alice à, tôi biết cô đang gặp nhiều chuyện rắc rối và bất kể bản chất của chúng như thế nào, tôi luôn muốn được ở bên cạnh cô. Nhưng tôi không thể không được biết chúng.- Giọng của Tom hồi thúc cô.- Cô hiểu tôi muốn nói gì, có phải không?

Cô nhìn anh ta. Đây là cảm giác thật kỳ lạ khi thấy trước mặt cô người đàn ông này, có một tình cảm hết sức đặc biệt dành cho cô, là tình yêu chẳng? Có thể lắm ! Anh ta đúng là hình ảnh của người mà cô hằng mong được gặp một ngày nào đó. Nhưng không phải ngay bây giờ! Không phải ở tại đây! Không phải trong hoàn cảnh như thế này đây! Mình không thể nào làm như thế được!

Một chiếc xe chạy vào bãi đậu xe. Theo bản năng Lacey liền níu lấy Tom, kéo anh núp đằng sau chiếc cửa mình. Mình phải trốn thôi, cô tự nhủ và mình phải làm cho Tom tránh xa mình ra. Nhưng khi chiếc xe chạy tới gần, cô nhận ra người lái là một người đang sống trong toà nhà này. Nhưng ai sẽ là người lái chiếc xe kế tiếp mà cô sẽ nhìn thấy chạy vào trong bãi đậu đây? Không chừng là hấn

Bông tuyết bắt đầu rơi.

- Tom à, tôi van anh đấy. anh hãy đi đi,- cô cầu xin anh ta. – Tôi phải điện thoại cho gia đình tôi, tôi phải nói chuyện với mẹ tôi.

- Nhưng chuyện này có đúng không?

Cô gật đầu nhưng tránh nhìn thẳng vào mặt anh ta.

- Tôi phải nói chuyện với bà, Tôi cần phải xác định lại vài điểm. Có thể sau này, anh gọi điện cho tôi được không?

Chỉ đến giờ cô mới dám ngược mắt lên nhìn anh.

Lo lắng và tò mò, ánh mắt của Tom không rời khỏi cô.

- Alice, cô sẽ điện cho tôi chứ?

- Vâng, tôi hứa với anh.

- Cô biết mà, nếu như tôi có thể giúp được cô...

- Ngay bây giờ thì chưa được,- Lacey cắt ngang.

- Nhưng có thể nào cô thành thực mà nói với tôi một điều không?

- Được chứ.

- Có một người đàn ông nào khác trong đời cô không?

Lần này cô nhìn thẳng vào mắt anh.

- Không, không có ai hết.

Anh gật đầu.

- Đó là tất cả những gì tôi muốn biết.

Một chiếc xe khác chạy vào trong bãi. Anh hãy tránh xa tôi đi, cô thầm van xin.

- Tom à, tôi phải gọi điện về nhà tôi mới được.

- Ít ra thì cô cũng nên để tôi đưa cô đến cửa chứ. Nói xong anh choàng tay qua vai cô, nhưng vài bước, anh buộc miệng la lên:

- Nhưng tại sao cô đi cà nhắc vậy?

- Ồ không có gì đâu mà. Tôi bị trặc mắt cá chân trong lúc vấp té.- Lacey cầu xin, mặt cô không cho thấy nỗi đau đớn mà cô phải gánh chịu mỗi khi cô bước chân tới trước.

Tom mở cánh cửa ra vào của toà nhà.

- Đến chừng nào tôi mới có tin của cô được đây?

- Trong khoảng một giờ nữa.- Cô nhìn anh ta một lần nữa, cố mỉm cười cho tươi.

Anh hôn phớt trên má cô.

- Tôi rất lo cho cô, cô làm cho tôi rối trí.

Anh nắm lấy hai bàn tay cô và nhìn chăm chăm vào mắt cô.

- Nhưng tôi sẽ chờ điện thoại của cô. Cô vừa mới cho tôi một tin thật tuyệt vời, và một lý do để hy vọng.

Cô chờ cho chiếc xe BMW xanh của anh ta đi khuất rồi cô mới chạy vào trong thang máy.

*

* *

Không thèm cởi áo khoác ra, cô liền quay số của câu lạc bộ Edina. Giọng nói ấm áp của bà giám đốc vang lên.

- Câu lạc bộ Edina đây, xin quý vị đừng gác máy.

Một phút trôi qua, rồi một phút khác nữa. Bà xéo đi chỗ khác chơi! Bực tức quá, Lacey gác máy thật mạnh bạo.

Hiện đang là thứ bảy. Có nhiều hy vọng mẹ cô sẽ ở nhà. Lần đầu tiên trong suốt năm tháng nay, Lacey trực tiếp quay số của gia đình cô.

Mẹ cô trả lời ngay khi có tiếng chuông vừa vang lên.

Lacey biết là không được kéo dài những giây phút này.

- Mẹ ơi, mẹ đã nói với ai là con đang ở tại đây?

- Ồ Lacey, mẹ không nói với ai hết mà. Tại sao?- Giọng của mẹ cô cùng một cung bậc.

Bà không cố tình nói ra điều này, Lacey nghĩ.

- Trong bữa tiệc tối trước, có mặt những ai vậy mẹ?

- Alex, Kit, Jay, Jimmy Landi và người hùn vốn với ông ta, Steve Abbott và mẹ, Lacey à. Nhưng tại sao vậy?

- Mẹ có nói gì liên quan đến con không?

- Không có gì quan trọng. Chỉ nói là con vừa ghi tên vào một câu lạc bộ mới có một sân squash. Việc đó không quan trọng có đúng không?

Trời ơi!

- Lacey à, ông Landi muốn nói chuyện với con đây. ông ta muốn biết coi những trang cuối cùng của cuốn nhật ký của con gái ông ta có được viết trên giấy kẻ hàng không.

- Tại sao lại hỏi câu đó? Bản sao mà con đưa cho ông ta không thiếu tờ nào mà.

- Nếu như vậy thì có người nào đó đã ăn cắp những trang trong bản của ông ta tại trụ sở cảnh sát, cũng như toàn bộ bản gốc. Lacey à, kẻ đang cố tìm giết con, có thể nào biết được là con đang ở tại Minneapolis không?

- Mẹ à, con không thể nói được, thôi con sẽ gọi lại cho mẹ sau.

Lacey gác máy. Một lần nữa, cô gọi đến câu lạc bộ Edina. Lần này cô không để cho bà giám đốc nói cô chờ máy nữa.

- Alice Carroll đây, - cô cắt ngang, - xin bà...

- Ô Alice đó hả? - Bà giám đốc làm ra vẻ bận rộn. - Cha cô có đến đây, ông ấy đang tìm cô. Tôi chỉ ra sân squash, nghĩ rằng cô còn ở đó. Tôi không thấy cô ra về. Có ai đó nói cô bị té. Cha cô tỏ ra rất lo âu. Tôi có cho địa chỉ của cô. Tôi làm như thế có đúng không? Ông ta vừa đi cách đây hai phút.

*

* *

Lacey chỉ còn kịp nhét cuốn nhật ký của Heather vào trong túi xách thể thao của cô, chạy cà nhắc đến chiếc xe hơi của mình, đi thẳng ra phi trường. Một cơn giông thổi tuyết phủ lên mặt kính chắn gió. Hẳn ta sẽ không nghĩ là mình đã bỏ đi đâu. Như thế mình có được lợi một ít thời gian.

Có một chuyến bay đến Chicago trong mười hai phút nữa, khi cô đến quầy bán vé cô kịp mua được một vé đúng lúc vừa hết giờ lên tàu.

Cô kẹt cứng suốt ba tiếng đồng hồ, ngồi trên chiếc máy bay đang chờ phép được cất cánh.

Trang nhật ký đắm máu

Dịch giả: Võ Liên Phương Chương 46

Sandy Savarano đang lái chiếc xe mà hắn muốn, tấm bản đồ trải rộng trước mắt, nỗi kích thích làm việc săn đuổi này tăng dần lên trong người hắn. Hắn cảm thấy nhịp tim hắn đập mạnh hơn, không lâu nữa hắn sẽ dứt điểm với cô ta thôi.

Hắn đã tìm thấy số nhà 504 đại lộ Hennepin trên bản đồ. Chỉ cách Radisson Plaza có mười phút đi xe mà thôi, nơi mà hiện hắn đang ở. Hắn sang số và nhấn ga chạy tới phía trước.

Hắn lắc đầu, vì bức mình đã để sống cô ta trong tích tắc lại câu lạc bộ thể dục. Nếu như cô ta không té trong lúc đánh banh, cô ta còn ở tại đó khi hắn đến đây, thì cô ta sẽ là một con mồi ngon lành đang mắc kẹt trong bẫy.

Hắn cảm thấy chất adrenaline tăng lên và chạy toả khắp người hắn, làm cho nhịp tim hắn đập liên hồi và hắn thở hổn hển. Hắn đang đến gần mục tiêu, thời khắc mà hắn thích nhất trong đời.

Người gác cổng nói là đã nhìn thấy Lacey đi cà nhắc khi cô rời khỏi câu lạc bộ. Nếu như cô đau đến mức phải đi cà nhắc thì có nhiều cơ may là cô ta phải về thẳng nhà.

Alice Carroll là tên giả của cô ta, bây giờ hắn đã biết rồi. Sẽ không khó khăn gì để tìm ra căn hộ của cô ta, có thể tên đó được ghi trên thùng thư được đặt tại hành lang.

Lần cuối cùng, cô ta đã đóng sầm cửa trước mặt hắn, hắn nhớ lại vẫn với cơn bức tức. Lần này hắn không để cho cô ta có dịp làm lại chuyện đó đâu. Tuyệt rồi dày đặc hơn. Savarano sầm mặt lại. Hắn không muốn bị mắc kẹt vì thời tiết xấu. Hắn bỏ chiếc va li cả hắn mở toang trong phòng khách sạn. Ngay khi hắn kết thúc công việc với Lacey Farrell, hắn sẽ cuốn gói lập tức và thanh toán tiền khách sạn mười phút sau đó. Một khách hàng mà không cần đến hoá đơn và bỏ đồ dùng của mình lại phía sau sẽ làm cho người ta nghi ngờ. Nhưng nếu như phi trường bị đóng cửa còn đường bộ thì sử dụng không được thì sao đây? Hắn sẽ bị mắc bẫy y như con chuột trong lồng nếu có chuyện trục trặc xảy ra.

Nhưng sẽ không có vấn đề gì đâu, hắn tự quả quyết như thế.

Hắn liếc nhìn vào bảng số nhà và nhận thấy hắn đang ở tại số 400 trên đại lộ Hennepin.

Ở đầu kia thì có Nicolet Mall cùng các cửa tiệm sang trọng. Đây là một khu hoàn toàn mới với nhiều khách sạn và văn phòng, có rất ít toà nhà dành cho người ở, hắn nhận xét.

Hắn tìm thấy số 504. Một toà nhà ở ngay góc, không có nét gì đặc biệt, có bảy tầng với kích thước khá khiêm tốn. Điều này làm cho hắn cảm thấy thích thú. Toà nhà dường như không được trang bị đầy đủ về mặt an toàn. Hắn đánh một vòng rồi cho xe chạy vào bãi đậu. Có bảng số dành cho người ở tại đây và vài chỗ nữa ở chệch một bên dành cho khách. Tất cả những nơi này đều có xe đậu rồi. Không muốn gây sự chú ý khi chiếm chỗ đậu dành cho người khác, hắn lái xe trở ra và đậu ở bên kia đường, rồi đi bộ đến cửa ra vào của toà nhà. Cánh cửa này không bị đóng. Tên và số phòng của những người cư ngụ ở đây đều được ghi trên các thùng thư trong hành lang. Căn hộ của Alice Carroll mang số 4F. Như phần đông các toà nhà như thế này, nếu muốn qua được hành lang, hoặc người ta phải gọi vào hệ thống liên lạc nội bộ hoặc phải có chìa khoá riêng để mở cánh cửa cho phép vào trong hành lang.

Savarano kiên nhẫn đứng chờ một người nào đó đi vào trong đây. Đây là một người phụ nữ đứng tuổi. Trong lúc bà ta mở cánh cửa ngoài, hắn làm rớt chùm chìa khoá của mình xuống đất và cúi người xuống để lượm nó lên. Khi người phụ nữ kia tra chìa vào ổ của cánh cửa thứ hai hắn mới đứng lên, nhã nhặn để cho bà ta bước đi trước rồi nới gót theo bà vào bên trong. Bà nở một nụ cười cảm ơn với hắn. Hắn đi theo bà để cầu thang máy, chờ cho bà ta nhấn nút số bảy rồi hắn mới nhấn nút 4. Một sự thận trọng cần thiết, một sự quan tâm đến từng chi tiết nhỏ nhất nhất đã cho thấy sự hiệu quả và thành công của Savarano. Hắn tránh phải đi xuống thang máy cùng một người nào đó ở cùng tầng với Lacey Farrell. Ít bị chú ý chừng nào thì càng tốt cho hắn chừng ấy.

Tại tầng bốn, hắn đi trong một hành lang vắng tanh có ánh sáng vừa phải. Tốt lắm, hắn nghĩ. Số 4F là căn hộ cuối cùng nằm bên trái. Bàn tay trái nắm chặt khẩu súng trong túi áo khoác, hắn đã sẵn lời giải thích cho Lacey khi cô hỏi trước khi mở cửa ra. “Dịch vụ khẩn cấp đây, tôi đến kiểm tra một vụ rò rỉ ga”- hắn sẽ nói như thế. Từ trước đến giờ câu này luôn đem lại thành công. Không ai trả lời hết.

Hắn nhấn chuông một lần nữa.

Ổ khoá này mới tinh, nhưng từ trước đến giờ không một ổ khoá an toàn nào có thể thắng được hắn. Hắn giữ các dụng cụ cần thiết trong cái túi nhỏ gắn nơi dây nịt, không lớn hơn cái bóp bao nhiêu. Thật vui khi nghĩ lại cách hắn đột nhập vào căn hộ của Isabelle Waring, hắn chỉ cần dùng đến cái chìa khoá mà bà ta để ngay cửa ra vào.

Cần ít hơn bốn phút để hắn mở được ổ khoá của căn hộ 4F, bước vào trong đó và xoá đi hết mọi dấu vết của việc cạy khoá. Hắn sẽ chờ cô ta ở đây, đây là cách hay nhất. Một cái gì đó báo trước cho hắn biết là cô ta sắp về đến. Và cô ta sẽ ngạc nhiên đến chừng nào!

Có thể cô ta đi chụp hình cái mắt cá chân của mình cũng nên? Hấn suy nghĩ. Hấn cong các ngón tay vô rồi đưa thẳng chúng ra, chúng được mang đôi găng y khoa. Đêm mà hấn đến căn hộ của Lacey tại New York, hấn đã tỏ ra bất cẩn hết chỗ nói, đến mức đã để lại trên khung cửa một dấu vân tay của hấn. Hấn không để ý là ngón cái của găng tay bị tét. Hấn sẽ không phạm phải sai lầm này lần thứ hai đâu.

Người ta đã bảo hấn đi lục căn hộ của Lacey Farrell và kiểm tra lại cho chắc là cô ta không có giữ một bản sao nào của cuốn nhật ký của Heather Landi. Hấn tiến lại bàn làm việc để bắt đầu cuộc tìm kiếm.

Bất ngờ chuông điện thoại reo vang. Hấn băng ngang căn phòng, tiến lại gần cái điện thoại, vui thích khi nhận thấy máy trả lời đã được cài.

Giọng nói của Lacey trong băng ghi âm thật trầm và nhã nhặn: “Đây đúng là số 555-1247. Xin hãy vui lòng để lại tin nhắn”. Chỉ có thể thôi.

Giọng nói này của một người đàn ông, nói một cách khản trương độc đoán.

- Alice, Swenson đây. Chúng tôi đến ngay. Mẹ cô vừa gọi điện cho tôi từ số của bà ở New York để báo cho tôi biết là cô đang gặp nguy hiểm. Cô không được ra ngoài. Hãy cài chốt cho kỹ. Không, không được để cho bất cứ ai vào trong đó trước khi tôi đến.

Savarano trợn người lại. Họ đang đến. Nếu như hấn không chuồn khỏi đây ngay tức thì hấn sẽ bị kẹt như con chuột trong bẫy. Chỉ cần vài giây là hấn đã ra khỏi căn hộ, bước đi trong hành lang, biến mất bằng ngã cầu thang cấp cứu.

Khi ngồi an toàn trong xe rồi. Hấn hoà mình trong dòng xe thừa thớt trên đại lộ Hennepin khi các chiếc xe cảnh sát với còi hú và đèn quay chạy ngược chiều với hấn.

Đây là sự thất bại ê chề nhất trong cuộc đời của hấn. Trong một lúc, hấn lái xe bất định, cố bình tĩnh trở lại, cho đầu óc thanh thoi để hấn có thể suy nghĩ cho kỹ.

- Thế Lacey Farrell có thể đi đến đâu?- Hấn tự hỏi.- Có lý nào cô ta ẩn mình trốn trong một khách sạn nhỏ nào đó không?

- Dù cô ta ở bất cứ nơi đâu, cô ta không thể đi trước mình hơn ba mươi phút. Hấn phải cố hình dung cách cô ta suy nghĩ mới được. Nếu như mình ở vào địa vị của cô ta, là một nhân chứng đang nằm trong chương trình bảo vệ nhân chứng, bất ngờ biết được mình đã bị phát hiện rồi thì sẽ làm gì đây?

Mình sẽ không còn tin mấy tên nhân viên liên bang nữa. Mình sẽ không đến ẩn trốn ở một thành phố khác do họ lựa chọn, lúc nào cũng trông chờ bị phát hiện một lần nữa. Họ sẽ về thẳng nhà của họ.

Lacey Farrell không có gọi đến nhân viên liên bang khi cô thấy người ta đã tìm được dấu vết của cô rồi. Không! Cô ta đã gọi cho mẹ mình.

Nhưng nơi đến là ở đâu? Hấn quyết định. Cô ta đang trên đường ra phi

trường, hướng về New York. Chém chết cô ta đang hành động như thế đó! Đó cũng là nơi mà hắn sẽ tới.

Cô ta đang hoảng sợ là cái chắc. Cô ta không còn tin tưởng nơi bọn cóm nữa rồi. Cô ta vẫn còn căn hộ của mình tại New York. Mẹ và chị cô ta sống tại bàn New Jersey. Hắn sẽ không gặp khó khăn gì để tìm thấy họ.

Nhiều người khác cũng trốn khỏi hắn được một thời gian, nhưng cũng không một ai thoát được. Rốt cuộc rồi hắn cũng lần ra con mồi của mình. Cuộc săn người hết sức hấp dẫn nhưng không có gì thú vị bằng lúc giết chết con mồi.

*

* *

Trước tiên hắn đến ngay quầy của hãng Northwest Airline. Căn cứ vào số nhân viên, thì đây là hãng hàng không bận bịu nhất của Minneapolis. Người ta thông báo là hiện giờ các chuyến bay đều bị tạm ngưng vì tuyết rơi quá nhiều.

- Như thế thì tôi có cơ may bắt kịp vợ tôi,- hắn nói.- Bà ta đi được khoảng bốn mươi phút. Mẹ bà ta đã gặp tai nạn tại New York và tôi nghĩ chắc bà ta đã đi chuyến đầu tiên. Tên bà ta là Alice Carroll.

Cô nhân viên tỏ ra tử tế và ân cần.

- Không có chuyến bay trực tiếp nào đi New York từ một tiếng đồng hồ. Không chừng bà ta đáp chuyến liên vận đi Chicago cũng nên. Để tôi kiểm tra lại trong máy vi tính xem sao.

Cô ta gõ bàn phím.

- Nó đây rồi. Vợ ông đã lên chuyến bay 62 đi Chicago, khởi hành vào lúc mười một giờ bốn mươi tám. Rồi cô thở dài. Nói cho đúng thì bà ta mới vừa được cồng lên tàu mà thôi vì hiện giờ chuyến bay đang bị kẹt trên đường băng. Tôi e là không thể nào làm cho ông lên được chuyến bay đó, nhưng ông có muốn gặp lại bà nhà tại Chicago không? Hiện giờ hành khách đang lên tàu cho chuyến bay khác sắp cất cánh và cũng đi đến đó. Có thể là chiếc này sẽ đáp ngay sau chiếc kia.

Trang nhật ký đắm máu

Dịch giả: Võ Liên Phương Chương 47 - 48

Ed Sloane và Priscilla Parker đang cùng chờ Rick đến. Phòng chờ đợi tại Harding Manor cực kỳ tiện nghi. Toà nhà này, trước đây của tư nhân, giờ đã trở thành một trung tâm cai nghiện được thành lập nhờ vào sự hiến dâng của một cặp vợ chồng mà đứa con trai duy nhất của họ đã chết vì sử dụng ma túy quá liều.

Các ghế bành và ghế dài được bọc bằng vải hoa xanh lơ và trắng trong khi tường và thảm thì vẫn mang màu xanh trong nguyên thủy và hiển nhiên là những kẻ đến đây để chữa trị cái thói thư tật xấu của họ đều phải bỏ ra một số tiền khổng lồ.

Tuy vậy, trong chuyến đi từ Greenwich đến đây, bà Parker đã cho ông biết là hơn một nửa số bệnh nhân tại đây đc chữa trị miễn phí.

Bây giờ bà ta cắt nghĩ một cách lúng túng.

- Tôi biết ông đang nghĩ gì về đứa con của tôi. Nhưng ông không thể nào biết là vẫn có một khía cạnh tốt và hứa hẹn nơi con người nó. Rick có thể thành đạt trong cuộc sống. Tôi biết là nó có thể làm được chuyện đó. Cha nó lúc nào cũng nuông chiều nó quá mức, luôn xúi giục nó không cần phải tuân theo bất cứ một kỷ luật nào dù cho đó là chuẩn mực tối thiểu. Kể từ ngày mà Rick có rắc rối với ma túy tại đại học, tôi đã van xin ông chồng tôi để cho Rick phải gánh chịu hậu quả các hành động của nó. Thay vào đó, ông ta quyết định trả tiền. Đúng ra Rick có thể kết thúc việc học của nó đấy. Nó rất thông minh nhưng lại không bao giờ chịu chuyên cần trong việc đó. Ông hãy nói cho tôi biết một thằng nhỏ mười bảy tuổi cần đến một chiếc xe hơi Mercedes thể thao làm gì chứ? Rằng một đứa con trai nào vào tuổi đó mà ăn xài không tiếc tiền chứ? Rằng một thanh niên phải học cách cư xử như thế nào cho phải lễ khi cha của nó phải hoá trang cho người tình nhân của ông ta thành một người hầu để đưa vào ngay trong căn nhà của mình?

Sloane nhìn vào cái lò sưởi bằng cẩm thạch Ý, chăm chú đến các hoa văn được chạm trổ trên đó.

- Hình như bà đã gánh chịu nhiều nỗi buồn từ lâu rồi thì phải, thưa bà Parker? Có lẽ nhiều hơn mức bà có thể chịu đựng.

- Tôi không còn cách nào để lựa chọn. Nếu như tôi bỏ đi, tôi sẽ mất thằng Rick của tôi. Nhưng khi ở lại, tôi nghĩ sẽ làm được một cái gì đó có ích hơn. Và việc tôi đang ngồi đây để tiếp chuyện ông đã chứng minh là tôi có lý.

- Nhưng tại sao chồng bà lại thay đổi ý kiến về Rick?- Sloane hỏi.- Chúng tôi biết là cách đây khoảng năm năm, ông ấy đã ngưng việc chuyển tiền vào

trong tài khoản tiền trợ cấp của nó rồi mà? Lý do gì khiến ông ta làm chuyện đó?

- Rick sẽ nói cho ông biết.- Bà nghiêng đầu qua để thì thầm.- Toi nghe tiếng của nó đó. Nó đã đến rồi kìa. Ông Sloane, nó gặp nhiều rắc rối lắm phải không?

- Ồ không nếu như nó vô tội, bà Parker ạ. Nhưng nếu như nó không chịu hợp tác...Chính nó phải quyết định lấy thôi.

*

* *

Sloane lặp lại các lời nói trên cho Rick nghe trong lúc bắt anh ta ký vào giấy thông báo cho anh biết các quyền lợi của mình. Hình dáng của Parker còn làm cho ông ta ngạc nhiên. Từ lúc gặp anh ta lần sau cùng, chỉ mười ngày trước đây thôi. Anh ta đã hoàn toàn thay đổi. Khuôn mặt anh ta đã tiêu tụy và tái xanh, hai quầng thâm bao quanh đôi mắt anh ta. Một đợt chữa trị cai nghiện không hề là một cuộc giải trí, Sloane tự nhủ, nhưng tôi không nghĩ đó là lý do duy nhất.

Parker trả lại mẫu in có chữ ký của anh ta.

- Thế ông muốn biết những gì, thưa ông thanh tra?

Anh ta ngồi cạnh bà mẹ trên chiếc ghế dài. Sloane thấy bà đưa tay ra rồi nhẹ nhàng đặt nó trên bàn tay của đứa con bà.

- Tại sao anh đã sai Curtis Caldwell (chúng ta sẽ gọi hắn như thế bởi vì đó là cái tên mà hắn đã sử dụng)- đến nhà của Isabelle Waring?

Mồ hôi bắt đầu rịn thành giọt trên trán của Rick trong lúc anh trả lời.

- Tại công ty chúng tôi...- Anh ta ngừng lại và nhìn sang mẹ của mình...hay nói cho đúng hơn là tại công ty của bố tôi, thông lệ buộc phải kiểm tra lý lịch của mọi người khách trước khi đưa một người khách có khả năng mua đi xem nhà. Và mặc dù đã làm như thế nhưng cũng không tránh được các người hiếu kỳ, nhưng ít ra họ cũng thuộc tầng lớp chúng tôi quan tâm.

- Anh muốn nói là họ đủ khả năng mua căn nhà mà anh dẫn họ đi xem phải không?

Rick Parker gật đầu.

- Ông biết sự hiện diện của tôi tại nơi này. Tôi là một thằng nghiện. Đó là tật xấu rất tốn tiền. Và nếu như tôi không đủ khả năng cần thiết, tôi bắt đầu mua thiếu. Mỗi lúc một nhiều hơn. Vào đầu tháng Mười, tôi nhận được điện thoại của người bán chịu cho tôi, bảo là có một người nào đó muốn tôi dẫn đi coi căn hộ đó. Ông ta còn nói người khách này có thể không có dáng vẻ của một người khách mua nhà bình thường, nhưng nếu như ông ta thích căn hộ đó, mọi chuyện sẽ êm xuôi cho tôi.

- Ông ta có đưa lời hăm dọa nào không trong trường hợp anh từ chối?- Sloane đặt ra câu hỏi.

Rick Parker gãi đầu.

- Ông nghe đây. Tất cả những gì tôi có thể nói cho ông biết là tôi không có quyền thoái thác. Đương nhiên là người ta không yêu cầu tôi ra ơn mà chỉ bắt tôi phải làm gì mà thôi. Vì thế tôi phải dứng đứng cả một câu chuyện. Công ty của chúng tôi vừa bán được nhiều căn hộ đồng hữu chủ cho các luật sư của văn phòng Kellerm Roland và Smythe, khi nhân viên của họ được chuyển đến Manhattan. Vì thế tôi mới bịa ra cái tên Curtis Caldwell và nói là hắn thuộc văn phòng luật sư trên. Không ai tìm hiểu xa hơn nữa. Đó là tất cả những gì tôi đã làm!- Anh ta nói to tiếng.- Không gì hơn. Tôi đoán chắc là hắn ta có cái gì đó mờ ám, nhưng không bao giờ nghĩ là hắn nguy hiểm đến mức đó. Nhưng khi Lacey Farrell cho tôi biết là hắn đã giết chết mẹ của Heather, tôi thật sự không biết phải làm gì nữa.

Sloane ghi nhận cái giọng thân mật mà anh đã dùng khi nhắc đến Heather Landi.

- Được rồi. Bây giờ anh hãy nói chuyện gì đã xảy ra giữa Heather Landi và anh?

Sloane thấy bàn tay của bà Priscilla Parker bóp nhẹ bàn tay của đứa con trai mình.

- Con phải nói thôi Rich à,- bà khuyên thật nhỏ nhẹ.

Parker nhìn Sloane trân trân. Vẻ bối rối hiện rõ trên bộ mặt của anh ta không giả tạo chút nào.

- Cách đây gần năm năm, tôi làm quen Heather. Cô ta đang tìm cho mình một căn hộ trong khu West Side. Tôi bắt đầu đi chơi với cô ta. Cô ta thật sự là một cô gái...đẹp, vui vẻ và có đầu óc hài hước.

- Anh có biết Jimmy Landi là cha của cô ta không?- Sloane cắt ngang.

- Biết tôi rất thích cái tình thế này. Có một đêm ông Jimmy đã cầm tôi bén mảng đến nhà hàng của ông ta vì tôi say rượu. Tôi thù ghét ông ta thậm tệ. Tôi không quen với chuyện người ta từ chối tôi bất cứ điều gì. Giống như thể cái ngày mà Heather muốn hủy bỏ cái hợp đồng mua bán mà cô ta đã ký cho căn hộ ở đường 77 phía Tây, tôi thấy đây là một cơ hội tốt để cho tôi đùa chơi đôi chút, một cách gián tiếp trả thù Jimmy Landi.

- Cô ta có ký hợp đồng mua bán sao?

- Một hợp đồng đúng với thủ tục. Sau đó cô ta có trở lại gặp tôi, hoảng sợ thấy rõ. Cô ta vừa mới biết là bố cô ta đã mua một căn hộ khác trên đường 70 phía Đông. Cô ta năn nỉ tôi xé cái hợp đồng kia đi.

- Rồi chuyện gì đã xảy ra?

Rick không nói gì trong một lúc, chỉ ngẩng nhìn đôi tay của mình.

- Tôi có bảo là tôi chỉ xé cái hợp đồng đó khi nào tôi được trả bằng hiện vật mà thôi.

“Thằng khốn nạn” Sloane thầm nghĩ: cô ta chỉ là đứa bé chân ướt chân ráo

đến New York và thằng này nở lòng nào lại đi đối xử như thế.

- Ông biết không...- Rick nói tiếp nhưng Sloane có cảm tưởng như anh đang nói cho chính mình vậy...ngay lúc đó tôi cũng chưa hình dung được những gì mà tôi thật sự nghĩ về Heather nữa. Tôi chỉ búng tay và con gái liền chạy ủa lại. Heather không hề để ý đến việc tôi đang tán tỉnh cô ta. Tôi thấy câu chuyện này giúp tôi thực hiện được việc mà tôi đang muốn làm và với cơ hội này trả mỗi thù với cha cô ta. Nhưng vào đêm mà cô ta đến nhà tôi, cô tỏ ra thật sự hoảng hốt nên tôi quyết định không làm chuyện đó. Cô ta là một cô bé hết sức dễ thương mà tôi có thể đem lòng thương yêu. Và lại đó cũng là những gì đã xảy ra với tôi. Tôi biết là tôi đã tỏ ra rất lúng túng khi thấy cô ta. Tôi đã trêu chọc cô ta, làm cho cô ta oà khóc. Tôi mới bảo cô ta đi đi, nói là cô ta cần phải lớn thêm nữa trong khi tôi quá già đối với những đứa con nít. Tôi đã làm nhục cô ta đủ để cô ta vĩnh viễn rời xa tôi. Sau đó, tôi định gặp cô ta lại, gọi điện cho cô ta nhưng cô ta luôn tránh né.

Rick đứng lên và bước đến lò sưởi, giống như thể anh cần đến hơi nóng cầu ngọn lửa.

- Trong đêm đó, sau khi cô ta đi rồi, tôi mới ra ngoài uống rượu cho đến say mèm. Khi tôi vừa rời khỏi một quán bar trên đường số 10 của khu Village, tôi liền bị lôi vào trong một chiếc xe hơi. Hai tên đã đánh tôi tơi bời. Hai đứa đó nói là nếu như tôi không huỷ hợp đồng đó và để cho Heather yên thân, tôi sẽ không sống đủ lâu để ăn mừng lần sinh nhật tới của tôi. Tôi bị gãy hết ba cái xương sườn.

- Rồi anh có xé cái hợp đồng đó không?

- Ồ có chứ, thanh tra Sloane, tôi đã xé nó. Nhưng chỉ sau khi bố tôi hay biết đến sự việc và bắt ôi phải kể lại hết mọi chuyện cho ông. Chính công ty của chúng tôi đã bán căn hộ tại khu East Side cho Jimmy, mua cho Heather, nhưng các vụ này chỉ là chuyện vặt vãnh so với một giao dịch khác mà chúng tôi đang tiến hành. Ngay lúc đó ba tôi đang làm trung gian cho một vụ mua bán một miếng đất tại Atlantic City cho ông Landi. Nếu như ông ấy biết được cách tôi đã đối xử với Heather, bố tôi có thể mất vụ mua bán lên đến nhiều triệu đô la chứ không chơi. Chính lúc đó bố mới bảo tôi phải thu xếp vụ đó cho xong nếu không tôi phải biến đi. Khi liên quan đến công việc làm ăn, ba tôi không cần biết tôi có là con ông ta hay không, xin ông đừng quên điều này. Nếu tôi phá hỏng các kế hoạch của ông ta, tôi phải hoàn toàn gánh chịu các hậu quả.

- Chúng tôi có một nhân chứng mà theo người đó Heather đã bỏ trốn khỏi khách sạn tại Stowe khi vừa thấy mặt anh, vài giờ trước khi cô ta chết,-

Sloane nói cho anh ta biết bằng giọng danh thép.

- Ngày đó tôi không hề gặp cô ta.- Riel trả lời với cái lắc đầu. Anh ta tỏ ra thành thực.- Những lần hiếm hoi mà chúng tôi gặp nhau, cô ta đều có phản

úng tránh xa tôi như hủi vậy. Chỉ tiếc một điều là không có gì có thể làm cho cô ta thay đổi cách cư xử đó được.

- Dường như Heather đã tâm sự với một ai đó và người đó đã ra lệnh cho anh ăn đòn. Có phải là bố cô ta không?

- Không đời nào!- Rick có một nụ cười gượng.- Để cho ông ta biết là cô đã ký hợp đồng mua nhà khác à? Ông đùa hoài! Cô ta không bao giờ dám làm chuyện đó đâu!

- Vậy là ai?

Rick trao đổi cái nhìn với mẹ mình.

- Con hãy nói đi Rick, - mẹ anh thúc dịu dàng, bàn tay bà bóp nhẹ bàn tay đứa con.

- Bố tôi là khách thường xuyên của nhà hàng Landi từ ba mươi năm nay.

Ông luôn tỏ ra chăm sóc đối với Heather. Tôi nghĩ chính ông ta đã sai thuộc hạ làm chuyện ấy.

48.

Cuối cùng khi chuyến bay của cô cất được cánh vào lúc ba giờ chiều, Lacey không tham gia vào việc tán thưởng của các hành khách bằng các tràng vỗ tay. Cô ngồi thụt lõm xuống chiếc ghế và nhắm mắt lại, để cho nỗi hoảng sợ đáng chiếm lấy người cô tan biến dần. Cô ngồi ở giữa hàng ghế, một bên là một người đàn ông béo phì đang ngủ gà ngủ gật và còn ngáy nữa chứ- trong gần suốt thời gian mà chiếc máy bay chờ đợi, còn bên kia là một thanh niên đầy tham vọng không ngừng đánh trên bàn phím chiếc vi tính xách tay và thỉnh thoảng có gọi chuyện với Lacey.

Suốt ba tiếng đồng hồ chờ đợi, cô sợ chuyến bay sẽ bị huỷ bỏ, hoảng sợ trước viễn cảnh chiếc máy bay này phải rời bỏ đường băng để trở lại cổng lên tàu, phải đối mặt với Caldwell đến đây chờ đón cô. Nhưng cuối cùng thì họ cũng đi được! Trong nguyên một giờ tiếp sau đó và cho đến khi chuyến bay hạ cánh tại Chicago ít ra cô sẽ được an toàn.

Cô vẫn mặc cái áo khoác và đôi giày thể thao của lúc sáng khi cô đến câu lạc bộ tại Edina. Cô đã nói ra hết mức chiếc giày bên phải nhưng vẫn để nguyên như thế vì cô sợ là không thể nào mang nó vô lại được. Cái mắt cá của cô đã sưng lớn hơn nhiều và những cơn đau nhức lan truyền trong chân đến tận đầu gối của cô.

Thôi mình đừng nghĩ đến nó nữa, cô thầm nói với chính mình. Mà còn may là vẫn còn sống để còn nhận biết là mày đang đau. Bây giờ mày phải lên một kế hoạch mới được.

Tại Chicago, cô sẽ đáp chuyến bay đầu tiên đi New York.

Nhưng rồi mình sẽ làm gì ở đó? Mình sẽ đi đâu? Chắc chắn là không thể nào trở về căn hộ của mình được, và cũng không thể về với mẹ và Kit nữa chứ.

Mình sẽ đem nguy hiểm đến cho họ mất.

Vì vậy đi đâu bây giờ?

Cô đã mua một vé trả nguyên tiền bằng một thẻ tín dụng mang tên Alice Carroll. Bây giờ cô phải lấy một vé khác đi New York. Thẻ tín dụng của cô có mức giới hạn ba ngàn đô la và dường như nó không còn đủ để thanh toán các chi phí khách sạn tại thành phố New York. Ngoài ra, cũng rất có thể là khi hay tin cô mất tích, văn phòng ông tổng chương lý sẽ cố định vị cô nhờ cái thẻ tín dụng này. Nếu cô ở khách sạn, các nhân viên của Gary Baldwin sẽ ập đến vào ngay giữa buổi sáng. Ông ta có thể tổng giam cô về tội nhân chứng bỏ trốn.

Không! Cô phải tìm một nơi nào đó để ẩn mình, một nơi mà cô sẽ không đem nguy hiểm đến cho bất kỳ ai và có thể gợi ý cho người ta đến tìm cô.

Trong khi chiếc phi cơ bay ngang vùng Trung Tây đầy tuyết, Lacey cân nhắc các phương cách mà cô sẽ phải chọn. Cô có thể gọi Gary Baldwin và trở lại với chương trình bảo vệ nhân chứng. Người ta sẽ làm cho cô biến mất một lần nữa, sẽ phải trốn đâu đó trong bài tuần lễ trước khi được đưa đến một thành phố khác dưới một lý lịch hoàn toàn mới.

“Không đời nào, thà chết còn sướng hơn!- Cô tự nhủ”.

Lacey hồi tưởng lại sự diễn tiến của các tình huống đã đưa cô đến nơi này.

Phải chi Isabelle Waring không cho phép cô đọc quyền bán căn hộ của Isabelle Waring. Phải chi cô nhắc máy điện thoại lên nghe vào cái đêm mà Isabelle gọi cho cô trước khi bị ám sát... Phải chi cô chịu nghe thì có thể Isabelle đã cho cô biết một cái tên nào đó. Bà ta có thể kể cho cô biết những gì bà đã khám phá được trong cuốn nhật ký của người con gái của bà.

Man... là từ cuối cùng mà bà nói. Nó có nghĩa là gì vậy? Dù sao thì mình cũng gần đến kẻ hoặc những kẻ núp đằng sau câu chuyện này. Quá rõ rồi!

Có hai khả năng. Hoặc mẹ cô đã vô tình để lộ ra một chi tiết nào đó, hoặc một người nào đó có được từ phía cảnh sát một tin tức về mình. Có thể

Swenson phải xin phép New York để chi một ngàn năm trăm đô la cho mình ghi tên vào câu lạc bộ Edina. Nếu như có sự rò rỉ tin tức từ cấp ông tổng chương lý thì cái tin đó có thể đến tai một người nào đó. Tuy nhiên tình huống này có vẻ khó có thể chấp nhận được. Vì có rất nhiều người đã hưởng cái chương trình bảo vệ nhân chứng nên người ta phải chọn hết sức kỹ và kiểm tra thật nghiêm ngặt các nhân viên phụ trách công việc này.

Còn mẹ cô thì sao? Tối hôm qua mẹ cô đã ăn tối với Alex Carbine, cô nhớ lại. Mình rất thích Alex. Ông ta tỏ ra thật tuyệt vời vào cái đêm mà Bonnie bị thương. Nhưng chúng ta thật sự biết được những gì về ông ta? Lần đầu tiên mà mình gặp ông ta trong bữa tiệc mà Jay và Kit thiết đãi, ông ta có nói là đã gặp Heather.

Jay cũng có thể quen biết với Heather nữa chứ, một giọng thì thăm nơi tại

cô. Anh ta đã chối. Nhưng vì một lý do thầm kín nào đó, khi tên Heather được nêu ra, anh ta có vẻ lúng túng và cố tình thay đổi đề tài nói chuyện.

- Mày đừng có bắt đầu nghi ngờ người chồng của Kit có dính dáng đến vụ này, - Lacey nghĩ lại. - Có thể Jay có vài tật xấu nhưng trên cơ bản anh ta là một người tốt và ngay thẳng.

Còn Jimmy Landi thì sao? Không, không thể nào là ông ta được. Sự đau khổ quá hiển nhiên trong đôi mắt của ông ta khi ông ta cầm lấy cuốn nhật ký mà mình đã trao.

Thế bây giờ nghĩ sao về cảnh sát đây? Cái văn bản gốc bị đánh cắp ngay sau khi mình giao cho họ. Và bây giờ Jimmy muốn biết coi có gì được viết trên các trang giấy không kẻ ở phần cuối cuốn nhật ký. Mình nhớ rất rõ các trang đó. Chúng đều dính đầy máu. Nếu như các bản đã biến mất trong tay cảnh sát, điều đó chứng minh là trong đó có một điều gì đó hết sức quan trọng. Bản sao của mình hiện đang nằm trong túi xách thể thao của mình đây, để ngay dưới cái ghế trước mặt. Lacey muốn lấy nó ra xem nhưng lại thôi, vì cô muốn đọc lại nó mà không sợ bị một ai quấy rầy. Tên ngồi bên phải với cái máy vi tính xách tay giống như tuýp người thích góp ý và cô không nói bất cứ điều gì về chuyện này. Không với một ai hết. Ngay cả với người xa lạ nhất. Nhất là một kẻ xa lạ.

“Chúng tôi đang đáp xuống...”

Chicago rồi đây! Cô thầm nghĩ. Sau đó là New York. Về nhà mình.

Người nữ tiếp viên tiếp tục thông báo cho biết các lời dặn dò thường lệ trước khi nói thêm- “Hãng Northwest chúng tôi lấy làm tiếc về sự chậm trễ do thời tiết gây ra. Quý vị có thể sẽ hài lòng khi được biết là tầm nhìn đã giảm đi nhiều hơn nữa sau khi chúng tôi cất cánh. Chuyến bay này là chuyến bay cuối cùng trước khi các chuyến bay khác được phép cất cánh, chỉ cách đây có vài phút”.

Như thế mình có hơn một giờ trước khi một người nào đó đuổi theo mình, Lacey nghĩ.

Nhưng sự an tâm với cái ý nghĩ này không kéo dài, thậm chí nó còn bị xua đuổi bởi một giả thiết khác. Nếu có một người biết hoặc suy đoán khi người đó lấy một vé đi thẳng đến New York và chờ cô tại đó không?

Trang nhật ký đẫm máu

Dịch giả: Võ Liên Phương Chương 49

Cả tâm trí anh ta la thật to, khuyên bảo anh đã đi tám cây số về nơi anh đang ở trước khi quay đầu xe đi ngược con đường vừa rồi. Anh sẽ cho cô ta biết là anh không hề muốn xen vào chuyện không liên quan đến mình hoặc nghe lén những gì cô trao đổi với mẹ cô, hay các thành viên khác trong gia đình liên quan đến vụ rắc rối này. Anh sẽ đứng yên trong hành lang của tòa nhà hay ngồi ngay trong xe để chờ cô bảo anh đến với cô. Quá rõ là cô đang gặp rắc rối và mình rất muốn được ở bên cạnh cô.

Sau khi quyết định xong, Tom Lynch nhận thấy các tài xế thận trọng một cách thái quá, họ tiến tới trước như ốc sên chỉ vì tuyết.

Dấu hiệu đáng ngại đầu tiên là các xe cảnh sát đậu ngay trước và bên hông tòa nhà của Alice, đèn quay vẫn nhấp nháy. Một nhân viên đang điều hành lưu thông, buộc các tài xế hiệu kỳ phải tiếp tục con đường của họ đang đi.

Đầu óc quay cuồng vì nỗi hoảng sợ khó tả, anh biết chắc là cảnh sát có mặt tại đây chỉ vì Alice mà thôi. Anh đậu được chiếc xe tại một con đường cách xa đó một chút và chạy bộ trở lại tòa nhà. Một nhân viên cảnh sát chặn anh lại ngay cửa ra vào.

- Các ông để cho tôi qua, - Tom nói lớn tiếng, - Bạn gái của tôi ở tại đây và tôi muốn biết cô ta không gặp chuyện gì hết.

- Bạn của anh là ai vậy ?

- Alice Carroll ở số 4F.

Việc thay đổi thái độ của người nhân viên này cho Tom thấy là có chuyện đã xảy ra với Alice rồi.

- Anh hãy theo tôi, tôi sẽ đưa anh đến căn hộ của cô ta.

Trong thang máy, anh buộc lòng hỏi câu mà anh sợ nhất.

- Chuyện gì đã xảy ra vậy?

- Anh hãy hỏi câu đó với người phụ trách vụ này.

Cánh cửa phòng của Alice đang mở. Bên trong có ba nhân viên mặc sắc phục đang lắng tai nghe một người lớn tuổi hơn đang ra chỉ thị mà Tom nhận ra đó là người đã đưa Alice về nhà vào đêm hôm trước.

Tom cắt ngang lời ông ta.

- Chuyện gì đã xảy ra với Alice vậy ? Cô ấy đâu rồi ?

Vẻ ngạc nhiên của người kia cho anh biết là anh không xa lạ gì với người đó, nhưng ông ta không để mất thì giờ với các lời chào hỏi anh.

- Ông Lynch, ông quen với Alice trong trường hợp nào vậy ? – George Swenson hỏi .

- Ông hãy nghe đây, tôi sẽ không trả lời bất cứ câu hỏi nào của ông nếu như ông không trả lời trước các câu hỏi của tôi, - Tom đáp lại, - Alice đâu rồi ?

Ông đang làm gì ở đây ? Ngoài ra, ông là ai vậy ?

Swenson trả lời thật vắng tắt.

- Tôi là nhân viên liên bang. Chúng tôi không biết cô Carroll hiện giờ đang ở đâu. Nhưng chúng tôi biết chắc là có người muốn hãm hại cô ta.

- Như thế tên hôm qua đến phòng thể dục tự xưng là cha cô ta là một kẻ giả mạo có phải không ? - Tom nói một cách quyết liệt. – Đúng như tôi nghĩ mà, nhưng Alice không thèm trả lời khi tôi hỏi cô ta. Cô bỏ đi và nói là sẽ gọi điện cho mẹ cô.

- Kẻ nào vậy ? – Swenson hỏi lại – Ông Lynch à, tôi yêu cầu ông nói hết về người đó cho tôi nghe. Các tin tức mà ông cung cấp có thể cứu được mạng sống của Alice Carroll.

*

* *

Khi Tom trở về nhà của mình thì đã hơn bốn giờ rưỡi. Đèn của máy trả lời cho anh biết là có bốn cú điện thoại được gọi đến cho anh. Đúng như anh nghĩ, không có cái nào của Alice cả.

Không cởi áo vét ra, anh ngồi xuống cái ghế cạnh máy điện thoại, hai tay ôm lấy đầu. Swenson chỉ vụn vụn nói với anh là Alice có nhận lời hãm dọa qua điện thoại và cô có gọi đến cơ quan ông ta. Có vẻ như lúc sáng nay cô sợ lắm và cũng vì lý do đó mà họ có mặt tại đây.

- Cũng có thể là cô đến nhà mấy người bạn, - ông Swenson nói thêm bằng một giọng không mất tin tưởng.

Hay không chừng cô ta bị bắt cóc rồi. Tom nghĩ. Một đứa con nít cũng dễ nhận biết là người ta đã không nói thật chuyện gì đang xảy ra. Cảnh sát đang cố tiếp xúc với Ruth Wilcox tại phòng tập Twin Cities, nhưng cô này đã đi nghỉ cuối tuần. Họ hy vọng nhận được sự mô tả chính xác hơn về người đàn

ông tự xưng là cha của Alice.

Tom có nói với Swenson là Alice có hứa sẽ gọi điện cho anh.

- Nếu anh có tin tức gì về cô ta, anh hãy bảo cô ta phải gọi điện ngay cho tôi,
- Swenson nói thêm như thế.

Tom tưởng nhớ lại cái hình ảnh thơ thới và tuyệt đẹp của Alice trong buổi chiều dài ở nhà của ông chủ ngân hàng tại Wayzata, chỉ mới một tuần trước đây thôi. Tại sao cô lại không tin tưởng nơi mình chứ? Anh bức tức trong lòng. Và lúc sáng nay, cô ta còn muốn tống khứ mình đi cho mau nữa kìa.

Cảnh sát chỉ cho anh biết một chút đầu mối mơ hồ. Một người láng giềng có kể lại hình như bà ta thấy Alice lên xe hơi vào khoảng mười một giờ. Mình chia tay với cô ta lúc mười một giờ thiếu mười lăm. Tom nhớ lại. Nếu như bà đó nhớ không lầm, thì Alice đã đi mười phút sau mình.

Nhưng đi đâu mới được?

Trời ơi, cô ta là ai vậy ?

Tom ngẩng nhìn cái điện thoại cổ lỗ xỉ với mắt quay số hình tròn. Alice ơi, hãy gọi điện cho tôi đi, anh âm thầm van xin. Nhưng thời gian trôi qua và ánh sáng hừng đông xuất hiện trong khi tuyết vẫn rơi, điện thoại thì cứ im tiếng.

Chương 50 - 51

Lacey đến Chicago vào lúc mười sáu giờ ba mươi. Tại đây cô đáp chuyến bay mười bảy giờ mười lăm đi Boston. Một lần nữa, cô lại sử dụng đến thẻ tín dụng của mình, nhưng cô muốn trả bằng tiền mặt cho hãng Delta cho đoạn đường giữa Boston và New York. Chuyến bay này đáp xuống tại trạm Marine, cách trạm chính của phi trường La Guardia gần một cây số rưỡi. Nếu có một ai đó theo dõi cô ta đến New York thì người đó sẽ không bao giờ đón cô ta tại nơi đó và vì cô không sử dụng thẻ tín dụng của mình nữa, có thể người đó sẽ nghĩ không chừng cô ta đã ở lại Boston rồi cũng nên.

Trước khi lên chuyến bay từ Chicago, cô mua một tờ New York Times. Trong chuyến bay, cô lướt nhanh trên các trang đầu của tờ báo. Biết chắc là mình sẽ không thu thập được gì trong lúc đọc báo, cô định xếp nó lại, nhưng rồi phải bật la lên. Hình ảnh của Rick Parker được đăng trên trang đầu phần hai của tờ báo.

Cô đọc đi đọc lại bài tường thuật, cố hiểu những gì được viết trong đó. Nó kể về những tình tiết mới liên quan đến một bài tường thuật được viết trước đây về Rick. Được thấy vào lúc chiều thứ tư, ngày mà anh ta đưa một người khách đi coi căn hộ của Isabelle Waring, Rick Parker còn bị tình nghi là hung thủ đã giết chết Isabelle Waring và đang bị cảnh sát truy nã.

Anh ta đang trốn ở đâu? Lacey tự hỏi. Anh ta đã chết chưa? Thế cái thông tin mà cô đã báo cho Gary Baldwin vào tối ngày thứ ba có liên quan đến việc anh ta mất tích hay không? Cô nhớ lại là khi biết được sự hiện diện của Rick tại Stowe vài giờ trước khi Heather Landi chết không làm cho ông Baldwin có phản ứng gì hết. Và bây giờ cảnh sát nghi ngờ Rick có dính líu trong án mạng của Isabelle. Phải có một mối liên quan nào đó, cô quả quyết.

Chỉ có chuyến bay đáp xuống Boston, Lacey mới biết là mình đã tìm ra chỗ để trốn tại New York mà cô cho là không một ai có thể nghĩ để tìm đến.

Đã tám giờ năm phút, giờ địa phương, cô xuống phi trường Logan. Cầu xin cho anh ta có ở nhà, rồi cô mới điện cho Tim Powers, người quản lý toà nhà của Isabelle Waring.

Bốn năm trước đây, trong lúc cô rời khỏi số 3 trên đường 70 phía Đông, Lacey đã ngăn được một tai nạn khủng khiếp mà Tim Powers được coi là người đã gây ra nó. Sự việc xảy ra trong nháy mắt. Một đứa bé thoát khỏi tay của chị vú em, bỏ chạy băng ngang đường, do lỗi của Tim Powers đã để cánh cửa tòa nhà mở toang trong khi lau chùi nó. Lacey đã phản ứng khá mau lẹ, ngăn không cho đứa bé bị một chiếc xe giao hàng đụng phải

Tim, hoảng sợ trước thảm kịch vừa được ngăn chặn trong đường tơ kẽ tóc, đã thề là :

- Lacey à, người ta sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi đâu. Nếu một ngày nào đó, cô cần tôi về bất cứ chuyện gì, bất cứ chuyện gì cô biết không, cô có thể tin nơi tôi.

« Tim à, hôm nay tôi cần đến anh đây », cô thầm nghĩ trong khi chờ anh nhắc điện thoại lên nghe.

Tim tỏ ra ngạc nhiên khi nghe giọng nói của cô.

- Lacey Farrell ! Tôi nghĩ là cô đã biến mất khỏi mặt đất này rồi.

« Cũng gần như thế thôi » Lacey nghĩ.

- Tim à tôi cần sự giúp đỡ của anh. Có một hôm anh đã hứa với tôi là

...

Anh ta cắt ngang.

- Bất cứ điều gì cô muốn.

- Tôi cần một chỗ để ở, - cô thì thầm vừa đủ cho anh ta nghe. Dù chỉ có mỗi một mình cô trong cả dãy ca bin điện thoại, cô vẫn ngó dáo dác, như sợ người khác nghe thấy vậy, - Tim à, - cô nói bằng một giọng khản trương hơn, - một người nào đó đang theo dõi tôi. Tôi nghĩ đó là kẻ đã giết chết Isabelle Waring. Tôi không muốn anh phải đối mặt với nguy hiểm, nhưng tôi không thể về nhà tôi hay đến gia đình của tôi được. Ít ra tôi muốn ngủ qua đêm nay trong căn hộ của Isabelle Warhing. Tôi van xin anh Tim à, chuyện này rất quan trọng, anh không được nói với bất cứ ai. Anh hãy làm như chúng ta không hề tiếp xúc với nhau.

Chương 51

Đối với Ed Sloane, buổi làm việc ngày hôm nay còn lâu mới chấm dứt được. Sau khi từ giã Rick Parker tại trung tâm cai nghiện Harford, ông ta cùng bà Priscilla Parker đã về ngôi biệt thự tại Greenwich để lấy chiếc xe riêng của mình.

Trên đường về Manhattan, ông điện thoại về trụ sở cảnh sát. Ông muốn

biết có gì mới xảy ra không. Nick Mars đang có mặt tại văn phòng.

- Ông Baldwin gọi điện cho ông gần như mỗi phút vậy, - anh báo lại cho Sloane. - Ông ta muốn gặp ông ngay. Ông ta không thể liên lạc với ông qua máy điện thoại trên xe của ông được.

- Có gì lạ đâu, rất khó tiếp xúc được với tôi, - Sloane đáp lại. - Mình không hiểu ông ta sẽ phản ứng ra sao nếu như ông ta biết được suốt buổi chiều ngày hôm nay mình đi bằng xe li mu din có tài xế hẳn hoi. Thế bây giờ, ông ta muốn gì ? - Ông hỏi tiếp.

- Mọi việc đang đảo lộn tứ lung tung đây, - Mars đáp lại. - Suýt chút nữa thì Lacey Farrell đã bị tóm tại Minneapolis, nơi mà các nhân viên liên bang đã giấu cô ta. Cô ta đã biến mất và Baldwin tin chắc là cô ta đang đi về phía New York. Ông ấy muốn bàn tính với chúng mình để tìm lại cô ta trước khi cô bị kẻ nào đó bắt. Ông ấy muốn bắt cô ta với tư cách là nhân chứng đã mục kích. Sao Ed, công việc xảy ra thế nào ? Ông có gặp được Parker không ?

- Có. Anh gọi cho Baldwin và tổ chức một cuộc hẹn đi. Tôi sẽ về văn phòng gặp anh sau, có thể vào khoảng bảy giờ tối.

- Có một biện pháp hay hơn thế. Ông ấy đang ở trong thành phố nên có thể đến trụ sở cảnh sát để gặp chúng ta.

*

* *

Khi về đến văn phòng cảnh sát của quận 19 ; Ed tạt ngang qua phòng làm việc của mình và cởi áo ra. Sau đó, cùng Mars đến gặp Gary Baldwin đang ngồi chờ ông trong phòng hội cung.

Baldwin vẫn còn đang giận dữ về chuyện Lacey đã mất tích, nhưng ông phải dẹp bỏ sự phẫn nộ của mình để khen mừng Sloane đã tìm thấy được Rick parker.

- Nó đã nói gì với anh ?

Xem lại đôi lần những ghi chép của mình, Sloane báo cáo lại nội vụ thật chi tiết.

- Anh có tin nó không ?

- Có, tôi nghĩ là nó đã nói thật, - Sloane trả lời. - Tôi biết thằng bán ma túy cho nó. Nếu như đúng là nó đã nói với Rick sắp xếp cuộc hẹn với Savarano tại căn hộ của Isabelle Waring, thì việc đó không phải do tự ý của thằng đó. Nó chỉ là một tay sai mà thôi. Một người nào đó đã ra lệnh cho nó.

- Nói một cách khác mình sẽ không bắt được con mồi lớn qua trung gian của Parker, có phải không ?

- Đúng vậy, Parker là một tên cháy túi, nhưng nó không phải là kẻ sát nhân.
- Anh có nghĩ là ông bố nó đã cho người đánh nó như tử vì câu chuyện của Heather Landi không ?

- Có thể lắm, - Sloane đáp lại. - Nếu Heather Landi đi than phiền về Rick cho Parker cha, rất có thể lắm. Tuy nhiên tôi nghĩ chuyện này cũng không thực tế cho lắm bởi vì tôi không chắc cô ta tin tưởng ông ấy. Tôi cho là cô ta sợ ông ấy sẽ nói lại cho bố cô biết.

- Được rồi. Bây giờ chúng ta đi bắt tên cung cấp ma túy cho Rick Parker và làm cho nó khai, nhưng tôi vẫn đồng ý với anh là tên này chắc chắn chỉ là một mắt xích trong sợi dây chứ không phải là tên chủ mưu. Và chúng ta phải hành xử như thế nào để cho Rick Parker không được rời khỏi trung tâm cai nghiện đó mà không có người theo canh chừng. Bây giờ đến lượt của Lacey Farrell.

Sloane đưa tay vào túi định lấy một điều thuốc đồng thời bĩu môi :

- Gói thuốc trong túi áo của tôi, anh làm ơn đi lấy giùm cho tôi được không Mars ?

- Được chứ Ed.

Một lúc sau Mars trở lại để gói thuốc còn phân nửa và để một cái gạt tàn đưa ngay trước mặt của Sloane.

- Có khi nào anh nghĩ đến việc ngưng hút thuốc không Sloane, - Baldwin hỏi trong khi nhìn gói thuốc và cái gạt tàn bằng ánh mắt kinh tởm.

- Nhiều lần rồi, - Sloane trả lời. – Tin tức mới nhất liên quan đến Farrell như thế nào rồi ?

Chỉ với những từ đầu tiên thôi, người ta có thể thấy là Baldwin đang giận Farrell đến sôi gan.

- Bà mẹ biết Lacey đang sống tại Minneapolis, nhưng bà ta thì là không có nói chuyện này với bất cứ ai khác. Đương nhiên là tôi không tin.

- Có thể tin đó do người khác tiết lộ cũng nên, - Sloane gợi ý.

- Không hề có sự rò rỉ tin tức tại cơ quan của tôi cũng như từ các nhân viên liên bang, - Baldwin nói bằng một giọng đanh thép. – Chúng tôi tuân thủ các nguyên tắc an ninh. Nhưng điều đó lại không đúng với cơ quan của anh.

Một điểm cho ông, Sloane nhìn nhận cho chính mình.

- Thưa ông, thế kế hoạch hành động của ông như thế nào đây ? – Ông hỏi. Ông cảm nhận một niềm vui thoáng qua, biết rằng Baldwin sẽ tự hỏi không biết việc người này gọi mình bằng « ông » là với ý mỉa mai hay tôn kính thật sự.

- Chúng tôi đang theo dõi thật chặt chẽ các chuyển động của chiếc thẻ tín dụng. Chúng tôi biết là cô ta đã dùng nó để mua vé máy bay đi Chicago, sau đó đi Boston. Ngay giờ phút này chắc cô ta đang bay tới New York cũng

nên. Ngoài ra chúng tôi còn đặt máy ghi âm trong căn hộ của cô ta nhưng tôi e là cô ta không ngu ngốc đến mức về trốn tại đó. Tòa nhà của cô ta được canh chừng cẩn mật. Đường dây điện thoại của bà mẹ cũng bị nghe lén, luôn cả máy của người chị và ngay sáng thứ hai này, văn phòng của người anh rể cũng thế. Chúng tôi cho theo dõi từng thành viên trong gia đình cô ta phòng trường hợp cô muốn liên lạc với họ.

Baldwin ngừng nói và nhìn Sloane với ánh mắt dò hỏi.

- Tôi cũng đã nghĩ đến việc Lacey Farrell muốn gọi thẳng cho anh, - ông ta nói. – Anh nghĩ sao về chuyện đó ?

- Tôi không nghĩ vậy vì tôi đã đối xử với cô ta không được tế nhị cho lắm.

- Cô ta không đáng để cho người ta phải đối xử tử tế, - Baldwin nói không úp mở. – Cô ta đã giấu một tang vật của một vụ án mạng. Cô ta đã tiết lộ chỗ ở của mình trong khi chúng ta đang cố bảo vệ cô ta. Và giờ đây cô ta tự đưa mình vào một tình cảnh hết sức ngặt nghèo. Chúng tôi đã bỏ quá nhiều thời gian và tiền bạc để bảo vệ cho mạng sống của Lacey Farrell và để đáp lại chúng ta chỉ nhận được yêu sách và sự thiếu hợp tác mà thôi. Dù cho cô ta không có một chút lý trí nào đi nữa, ít ra cô ta cũng phải tỏ ra biết ơn chúng tôi chứ.

- Tôi nghĩ cô ta sẽ mãi mãi nhớ ơn ông, - Sloane nói trong lúc đứng lên. – Và tôi cũng tin chắc, dù không có sự che chở tổn kém của ông, cô ta vẫn muốn mình luôn còn sống.

Trang nhật ký đẫm máu

Chương 52 - 53

Như đã thỏa thuận, Lacey gọi cho Tim từ trạm Marine.

- Tôi sẽ đến bằng tắc xi, - cô nói với anh ta. - Với dòng lưu thông vào giờ này, tôi nghĩ chắc phải mất độ ba mươi phút là tối đa. Anh làm ơn hãy canh chừng lúc tôi đến, nghe Tim. Không bất cứ người nào, bất cứ một ai được thấy tôi bước vào trong đó.

- Tôi sẽ bảo người gác cổng đi uống cà phê, - Tim hứa chắc chắn – và tôi sẽ đưa ngay cho cô chiếc chìa khóa.

Thật là điều kỳ lạ khi phải trở lại New York như thế này, Lacey thầm nghĩ trong khi chiếc tắc xi chạy hết ga trên cầu Triborough, hướng về Manhattan. Trong khi chiếc phi cơ đang bay vòng để đáp xuống, cô dán mặt mình vào ô kính, cố thu hết cảnh tượng bên dưới và lúc này cô mới cảm thấy nhớ thành phố này biết bao.

Phải chi mình về được nhà mình, về căn hộ của mình. Mình sẽ mở đầy bồn jacuzzi, kêu người ta giao một chút gì đó để ăn, sau đó gọi điện cho mẹ và Kit. Và cả Tom luôn thể.

Không biết Tom sẽ nghĩ gì đây ?

Cô lưu thông trên đường khá dễ dàng và chỉ mất có vài phút để vào được đại lộ FDR về hướng Nam. Lacey trân người lại. Cầu xin cho Tom có ở nhà, cô thầm ước. Mình không cho Patrick thấy mình, nhưng rất có thể là ông ta ở quanh đâu đó. Lần cuối cùng mà cô gặp người gác cổng, ông ta có nói là sẽ về hưu vào ngày 1 tháng Giêng.

Chiếc tắc xi ra khỏi đại lộ FDR để tiến vào đường 73, đi về hướng đại lộ số 5. Người tài xế quẹo trái, và quẹo trái lần nữa, vào đường 70 rồi ngừng lại. Ngay trước cửa tòa nhà, Tim Powers đang đứng chờ cô. Anh mở cửa xe Tắc xi và chào Lacey bằng một nụ cười thật khả ái mà không có vẻ gì đã nhận ra cô. Lacey trả tiền xe và bước đi khập khểnh, nhưng cảm thấy nhẹ nhõm với ý nghĩ được nghỉ ngơi. Cũng đến lúc rồi vì cô không còn chịu nổi cơn đau đang xé nát mắt cá chân cô.

Tim mở cánh cửa ra vào hành lang cho cô và nhét vào bàn tay cô cái chìa

khóa của căn hộ Isabelle Waring. Anh giúp cô đi đến cầu thang máy, mở cửa ra và nhấn vào số 10.

- Nó sẽ đưa cô thẳng lên đó, - anh nói – và như thế cô không cần phải lo sợ gặp người nào quen biết với cô.

- Trời biết là tôi không hề mong chuyện đó. Tôi không biết nói sao để

...

Anh ta gạt ngang.

- Cô hãy mau chóng lên đó và khóa cửa lại cho cẩn thận. Có đủ thức ăn trong tủ lạnh.

*

* *

Cảm giác đầu tiên của cô là căn phòng được giữ gìn một cách chu đáo. Ánh mắt cô ngừng lại nơi ngăn tủ quần áo mà cô đã trốn trong cái đêm Isabelle Waring chết. Cô có cảm tưởng là nếu như cô mở cánh cửa ra thì cô sẽ thấy lại cái cặp của mình được để ngay tại chỗ cũ, với các trang giấy đầy máu được nhét bên trong.

Cô cài then lại và nhớ là Curtis Caldwell đã ăn cắp chiếc chìa khóa mà Isabelle luôn để trên bàn nơi cửa ra vào. Không biết ổ khóa được thay chưa ? Cô gài sợi xích an toàn, dẫu biết rằng sợi xích an toàn hoàn toàn vô dụng trước một người cương quyết muốn vào một nơi nào đó.

Tim đã kéo màn và bật đèn cho cô, đó có thể một sai lầm nếu như thường ngày màn không được kéo kín. Nếu một người nào đó từ đại lộ số 5 hay trên con đường 70, quan sát căn hộ này, người đó sẽ biết chắc là trong này đang có người ở.

Ngoài ra nếu bình thường các màn được kéo lại, bây giờ lại được kéo ra thì cũng làm cho người ta chú ý. Trời ơi, bộ không có cách nào để được yên thân một cách tuyệt đối hay sao chứ !

Những bức ảnh của Heather được treo rải rác trong căn hộ vẫn được giữ nguyên. Thực tế là căn hộ này ít nhiều vẫn còn nguyên tình trạng mà Isabelle đã giữ nó. Lacey rùng mình, cô tưởng chừng như sắp thấy Isabelle bước xuống cầu thang.

Cô nhận thấy là mình chưa cởi áo khoác ra. Quần áo cô xốc xếch vì việc chạy bộ không giống chút nào với cách ăn mặc thường ngày của cô, khi cô

đến viếng thăm Isabelle tại đây. Trong lúc cởi nút áo khoác ra, Lacey lại rung mình một lần nữa. Cô có cảm tưởng mình là kẻ xâm nhập, như đang đi giữa những bóng ma.

Sớm muộn gì, cô cũng phải bước lên cầu thang để vào trong căn phòng trên kia. Cô muốn tránh xa nó nhưng biết là mình phải nhìn nó tận mắt để có thể xua đuổi cảm giác là cái xác của Isabelle vẫn còn nguyên chỗ cũ.

Trong phòng đọc sách có một cái ghế dài có thể biến thành giường và cạnh đó có một phòng vệ sinh. Đêm nay cô sẽ ngủ ở đó. Cô không tài nào nằm được trên chiếc giường mà Isabelle bị giết chết.

Tim có nói là trong tủ lạnh có đủ đồ ăn cho cô. Khi máng xong cái áo khoác tại cửa ra vào, Lacey nhớ lại lúc mà Curtis chạy ngang mặt cô.

Mình phải ăn cái gì mới được, cô tự nhủ. Mình đang đói meo đây và điều này làm cho mình càng thêm căng thẳng.

Tim đã để thức ăn trong tủ lạnh đủ để cho cô có được một bữa thịnh soạn. Nào là gà rô ti, xà lách thật tươi, bánh mì, một khoanh phô mai và trái cây. Một nửa hũ cà phê hòa tan được đặt trên kệ. Lacey nhớ là mình cùng Isabelle thường uống loại cà phê này đây.

- Mày hãy lên đi, chúng ta sẽ không còn dễ gì để nói nữa, - cô nói lớn tiếng một mình rồi đi cà nhắc đến cầu thang, bắt đầu lên các bậc, tay vịn vào thành cầu thang.

Cô đi ngang qua phòng khách nhỏ, bước đến trước cửa phòng và liếc nhìn vào trong. Các màn cũng được kéo kín, căn phòng tối om. Cô bật đèn sáng.

Không có gì thay đổi trong căn phòng từ lần cuối cùng cô đến đây cùng Curtis Caldwell. Cô thấy lại hắn đang nhìn quanh với ánh mắt mơ màng. Cô đứng chờ đó không nói tiếng nào, nghĩ rằng hắn đang suy tính coi có mua hay không ?

Điều mà hắn nghĩ trong đầu lúc đó, ngày hôm nay cô mới biết được là hắn đang bảo đảm Isabelle không thể nào thoát khỏi tay hắn một khi hắn ra tay tấn công.

Hiện giờ Curtis có thể đang ở đâu không biết nữa ? Cô tự hỏi, bất ngờ cảm thấy hoảng sợ và nhần nhục lẫn lộn. Có thể nào hắn theo cô đến New

York không ?

Lacey xoay lại nhìn cái giường và mừng tượng lại bàn tay đầy máu của Isabelle đang cố lấy các trang giấy từ dưới gối ra. Cô vẫn nhớ như in những lời van xin cuối cùng của bà ta.

“Lacey ... hãy đưa cuốn nhật ký này ... của Heather ... cho bố nó giùm ... Chỉ một mình ông ấy thôi ... cô thề đi ...”

Với độ chính xác ghê rợn, vẫn còn văng vẳng bên tai cô những tiếng rên đang bóp nghẹt giọng nói mà bà hết sức khó nhọc đang cố phát ra từng chữ một.

“Cô ... phải đọc nó ... đưa cho ông ấy xem ... chỗ mà ...” lúc này Isabelle đã cố hết sức lần cuối cùng. Bà đã chết với tiếng thở ra ... man.

Lacey quay trở lại, đi ngang phòng khách nhỏ, cẩn thận bước xuống cầu thang. Minh sẽ ăn một miếng, đi tắm rồi đi ngủ. Minh phải thật bình tĩnh mới được. Dù muốn hay không bây giờ mình bị mắc kẹt ở đây rồi. Minh không còn chỗ nào khác để đến.

Bốn mươi phút sau, với một cái mền phủ trên người, cô đang ngồi trên ghế dài trong phòng đọc sách. Bản sao cuốn nhật ký của Heather được để trên bàn, ba trang giấy không kẻ hàng được để cạnh nhau. Trong cái ánh sáng mờ mờ từ nơi cánh cửa, các vết máu đã làm dơ bẩn các trang nguyên bản giống như các vết mực của phép trắc nghiệm của Rorschach. - “Thế chúng tôi mang nghĩa gì đối với cô vậy?” - Chúng dường như muốn hỏi như thế. Minh đã thấy gì đây? Lacey tự hỏi. Mặc dù cô biết là cô kiệt sức rồi nhưng rất lâu cô vẫn chưa nhắm mắt được. Cô bật đèn lên, cầm ba tờ giấy nhưng các vết mực làm cho việc đọc trở nên khó hơn.

Một ý nghĩ lóe trong đầu cô. Có thể nào Isabelle đã đem hết sức tàn lực của mình để đặt hy vọng trên các tờ giấy này không?

Cô lại đọc chúng, lần này không biết lần này là lần thứ bao nhiêu nữa, cô tìm cho ra tại sao chúng lại quan trọng đến mức một người xa lạ phải ăn cắp tất cả các bản hiện hữu. Không còn nghi ngờ nữa, chính các trang này đã buộc Caldwell phải giết người, nhưng tại sao mới được? Chúng chứa đựng một bí mật gì vậy?

Chính trong các trang này mà Heather đã nói là bị kẹt trên đe dưới búa, không biết phải hành động ra sao nữa.

Câu ghi chú cuối cùng được viết khá vui tươi trên trang đầu tiên. Heather, có viết là cô sắp đi ăn trưa với M.hay Max hoặc Max Hufner, tên này gần như không đọc được. Cô ta có viết thêm: “Mình đang muốn gặp lại anh ta đây. Anh ta nói là anh ta đã già rồi, còn mình thì đã lớn rồi”.

Người ta có cảm tưởng như cô sắp gặp lại một người bạn thân vậy, Lacey thầm nghĩ. Thế cảnh sát có hỏi cung người này để tìm hiểu xem Heather có tiết lộ điều gì cụ thể không? Trừ khi cô ta đã ăn trưa trước khi mọi chuyện trở thành một thảm kịch.

Bản gốc của cuốn nhật ký đã bị đánh cắp tại trụ sở cảnh sát. Vậy chớ họ có liệt kê tên các nhân vật được nói trong đó trước khi nó biến mất không?

Cô nhìn quanh căn phòng rồi lắc đầu. Phải chi mình có người nào đó để tâm sự, một người nào đó để trao đổi các giả thuyết. Nhưng hiển nhiên là không một ai hết. mà hoàn toàn cô đọc Lacey ạ, mà phải tự quyết định lấy thôi.

Một lần nữa cô ngấm nhìn các trang giấy được trải trước mặt cô. Bây giờ cảnh sát và Jimmy Landi không thể nào có ba trang giấy này. Mình là người duy nhất có được chúng.

Có cách nào để biết được người mà Heather nói ở đây không? Mình có thể kiểm tra niên giám điện thoại hoặc gọi điện thoại đến vài nơi. Hay gọi điện cho chính Jimmy Landi thử coi.

Cô suy nghĩ. Cô phải khám phá cái bí mật trong các trang giấy này mới được. Nếu như cần có người nào đó lý giải được cái bí mật này, chắc chắn người đó phải là cô chớ không ai khác hết. nhưng có thể nào cô làm được chuyện này cho kịp cứu sống mạng cô hay không?

Chương 53

Khi dòng không lưu được tái lập tại phi trường Minneapolis, Sandy Savarano liền đáp chuyến bay đầu tiên thẳng đến New York. Hắn nghĩ là Lacey Farrell đã đi chuyến bay đầu tiên cất cánh, nên cô ta phải đến Chicago trước. Từ đây cô phải đáp một chuyến bay khác đi New York. Cô ta có thể đến một thành phố nào khác được chứ ?

Trong lúc chờ chuyển bay cất cánh, hắn tìm xin một lịch các chuyến bay giữa Chicogo và New York của các hãng hàng không lớn. Hắn gần như chắc chắn là Lacey Farrell sẽ đi bằng hãng Northwest Airlines. Điều rất hợp lý thôi nếu như cô ta vừa bước xuống khỏi chiếc phi cơ, sẽ đến ngay quầy của hãng này để đi chặng kế tiếp.

Dù cho hắn có sẵn sàng để cược về việc cô ta sẽ chọn giải pháp này, nhưng Sandy vẫn phải kiểm tra lại tất cả các trạm mà hàng khách đáp tàu từ Chicago bắt buộc phải đi qua.

Tìm cho ra và khử Lacey Farrell đối với hắn bây giờ như là một trò chơi trẻ con, đến mức nó trở thành nỗi ám ảnh. Vì cá cược quá quan trọng kia mà ! Cuộc sống của hắn tại Costa Rica là thiên đường và hắn rất thích cô vợ trẻ của mình. Số tiền mà người ta trả cho hắn thủ tiêu Lacey Farrell cũng khá lớn nhưng chưa phải là cần thiết cho cuộc sống của hắn.

Điều mà hắn không muốn là tiếp tục sống trong khi biết rằng hắn đã thất bại trong công tác cuối cùng này và vì thế, hắn phải loại trừ một người có khả năng cho hắn lãnh án tù chung thân.

Sau khi kiểm tra tất cả danh sách các hành khách trong khoảng thời gian năm tiếng đồng hồ trở lại. Sandy đành chào thua. Hắn sợ người ta chú ý đến hắn. Hắn đi tắc xi đến căn hộ của một tòa nhà nhỏ bằng gạch xám trên đường số 10 phía Tây mà người ta đã mướn cho hắn. Tại đây hắn sẽ nhận được nhiều thông tin khác về Lacey Farrell.

Hắn không ngờ được là đến chiều hắn lại tiếp tục theo dấu vết con mồi của hắn .

Chương 54 - 55

Jimmy Landi định nghỉ lần cuối tuần này tại Atlantic City; ông muốn tự mình kiểm tra mọi việc trước khi khai trương sòng bạc của mình. Đây là những thời khắc thật sự hứng thú mà ông không hề muốn bỏ qua chút nào. Không chỉ việc thu vào hàng triệu đô la nhưng còn có niềm vui đón nhận các lời chúc tụng của các dân tai to mặt lớn, sự náo nhiệt, tiếng vang của các máy đánh bạc nhà hàng trăm đô la bằng tiền xu, tạo cho người thắng cái cảm giác mình đã thắng đậm

Jimmy biết các tay chơi bạc thật thụ không bao giờ thích máy đánh bạc. Nhưng ông thì không. Ông chỉ khinh thường những kẻ đánh bạc bằng tiền của người khác mà thôi. Hay những người đem đồng lương của mình ra chơi mà đúng lý họ phải để dành để trả tiền nhà hay học phí cho con của họ .

Còn những người có thừa khả năng để đánh bạc, thì họ cứ thả cửa mà xài tiền của họ tại sòng của ông. Các khát vọng của ông về sòng bạc này thường được nhắc đi nhắc lại trên báo chí : « Tôi cung cấp các phòng tiện nghi nhất, một dịch vụ tuyệt hảo nhất, các món ăn ngon miệng nhất và các trò giải trí mà quý vị không thể tìm thấy ở bất cứ nơi nào khác, cho dù đó là Atlantic City, Las Vegas hay ngay cả Monaco ». Trong các tuần lễ đầu tiên, mọi nơi đều hết chỗ. Ông cũng biết là có nhiều người đến đây chỉ để muốn tìm ra điều đó để chỉ trích, để khiêu nại vì bất cứ chuyện gì. Được thôi, nhưng rồi họ sẽ phải thay đổi ý kiến, ông đã thề như thế.

Jimmy là người ưa thích các thách thức nhưng chưa có chuyện nào thật sự quyết đoán cho ông cả. Steve Abbott phụ trách công việc quản lý và như thế ông chỉ phải lo chuyện quan trọng hơn. Jimmy không cần biết ai đã in các thực đơn hay ủi khăn trải bàn, nhưng ông chỉ muốn biết giá cả đó là bao nhiêu và nó được làm một cách hoàn chỉnh hay không thôi.

Mặc cho các cố gắng hết mình nhưng ông vẫn không thể nào chỉ chú tâm vào cái sòng bạc mà thôi. Từ ngày ông có được bản sao cuốn nhật ký của con gái ông thứ hai vừa rồi, ông luôn nghĩ đến nó, bỏ nhiều thì giờ để đọc đi đọc lại nhiều lần. Người ta có thể coi là cánh cửa sắt được mở ra một quá khứ mà không chắc ông muốn nhìn vào. Điều ngạc nhiên nhất là Heather bắt

đầu viết cuốn nhật ký này ngay lúc cô vừa đến New York để thử thời vận trong ngành kinh doanh giải trí và cô cũng thường nhắc lại những thời khắc trong quá khứ mà cô đã sống với mẹ cô hoặc với ông. Đây vừa là một cuốn nhật ký vừa là một cuốn album kỷ niệm.

Có một điểm làm cho ông khổ tâm, đó là khi ông biết được con gái ông rất sợ ông. Ông đã làm gì khiến cho nó phải sợ đến như thế ? Đúng là thỉnh thoảng ông có rầy la cô ta, điều ông vẫn thường làm khi ông nhận thấy cô ta hành động không đúng phép, nhưng điều đó chắc chắn là chưa đủ để làm cho cô ta hoảng sợ đến mức đó. Chính ý nghĩ này làm cho ông ta phiền toái.

Nhưng chuyện nghiêm trọng gì đã xảy ra cách đây năm năm đến mức cô ta không hề dám thổ lộ cho ông biết ? Ông luôn nghĩ đến đoạn này của cuốn nhật ký. Cái ý nghĩ là có một người nào đó đã hành xử không đúng cách với con gái ông mà không hề hấn gì, làm cho ông điên tiết. Mặc cho thời gian đã qua lâu rồi đi nữa, ông nhất quyết phải biết rõ điều này mới được.

Còn thêm vấn đề các trang giấy không kẻ hàng. Ông dám thề là ông đã nhìn thấy chúng. Đúng là ông chỉ đọc phớt qua cuốn nhật ký này vào cái ngày mà Lacey Farrell đã trao cho ông và vào đêm hôm sau, ông định sẽ đọc nó lại cho kỹ hơn nhưng lần đầu tiên trong đời, ông đã uồng say bí tỉ. Nhưng dù gì đi nữa, ông vẫn chắc là đã nhìn thấy chúng.

Bọn cớm cho là họ không hề có các trang đó trong tay. Cũng có thể lắm, ông tự nhủ, nhưng thí dụ như tôi có lý và các trang đó hiện hữu đi, thì chúng không thể nào biến mất được trừ khi có một người nào đó quan tâm một cách thật đặc biệt đến chúng. Trong trường hợp này, chỉ có một người thôi có thể nói sự thật cho ông biết : Lacey Farrell. Khi chụp bản sao này để trao cho ông, cô ta nhất định phải để ý là các trang này rất khác với các trang kia của cuốn nhật ký.

Chúng dính đầy máu, ông nhớ mang máng như thế. Jimmy quyết định tìm hiểu cho ra lẽ, gọi điện cho mẹ của Lacey Farrell để yêu cầu bà ta hỏi Lacey một lần nữa câu hỏi chủ yếu : Các trang đó có hay là không ?

CHƯƠNG 55

Lacey nhìn đồng hồ. Cô ngủ được khoảng ba giờ. Cô thức dậy với cái cảm giác đờ đẫn giống như mỗi lần cô đi khám nha sĩ và bị chích một mũi thuốc tê nhẹ. Cô có cảm giác như bị đau ở đâu đó, trong trường hợp này là mắt cá chân của cô mà đồng thời cô vẫn tỉnh táo trước những gì đang xảy ra. Cô nhớ một cách mơ hồ dường như cô có nghe tiếng ồn của đường phố, tiếng còi hụ của một xe cứu thương, một xe cảnh sát hay của phòng cứu chữa cháy.

Đó là những tiếng động thông thường của Manhattan và chúng luôn gọi cho cô cảm xúc hoàn toàn trái ngược, như lòng trắc ẩn cho nạn nhân pha lẫn với sự an toàn của chính bản thân cô.

Bất cứ lúc nào cũng sẽ có người đến giúp mình, cô luôn tự nhủ như thế.

Nhưng ngày hôm nay không còn đúng như thế nữa, cô nghĩ trong lúc đẩy mền ra và ngồi trên chiếc ghế dài. Thanh tra Sloane rất phần nộ vì cô đã lấy trộm cuốn nhật ký; ông tổng chương lý chắc phải điên đầu khi hay tin cô đã tiết lộ chỗ ở cho mẹ cô và điều hay nhất là việc cô bỏ trốn.

Thẳng thắn mà nói, ông ta đã hăm bắt cô như là nhân chứng đã mục kích trong trường hợp cô không chịu thích nghi với chương trình bảo vệ nhân chứng và cô tin chắc là ông ta sẽ thực hiện việc hăm he đó, nếu như ông ta khám phá được chỗ cô ta đang trốn. Cô đứng lên và theo bản năng, tì hết sức nặng của cơ thể lên chân trái, cắn răng chịu đau đang hành hạ mắt cá chân.

Cô chống hai bàn tay lên bàn làm việc. Ba trang giấy mà ngày hôm qua cô trải trên đó làm cho cô phải chú ý. Cô đọc lại hàng thứ nhất trên trang đầu tiên. “Ăn trưa với M” - trừ khi đó mà Max hay Mac? – “Minh nóng lòng gặp lại Hufner. Anh ấy đã nói anh ấy trở nên quá già còn mình thì đã lớn rồi”.

Hình như Heather muốn đề cập đến một người đàn ông mà cô ta đã quen từ lúc bé. Minh có thể hỏi ai bây giờ? Chỉ một câu trả lời thôi: ngay người cha của Heather.

Ông là mấu chốt của toàn bộ câu chuyện này, Lacey quyết định.

Cô phải mặc quần áo vào và ăn một cái gì đó. Đồng thời phải xóa sạch dấu vết của sự hiện diện của cô tại đây. Hôm nay là chủ nhật. Tim Powers có nói là sẽ báo cho cô biết nếu như nhân viên của công ty có ý định đưa ai đó đến

coi căn hộ, nhưng cô lại sợ là người đó đến mà không báo trước. Cô nhìn quanh căn phòng, kiểm tra lại mọi thứ. Đồ ăn trong tủ lạnh sẽ tiết lộ việc có người đã ở đây, cũng như cái khăn tắm và cái khăn rửa mặt còn ướt.

Tắm dưới vòi nước lạnh sẽ làm cho cô tỉnh hẳn. Cô muốn mặc quần áo để cởi bỏ cái áo ngủ của Heather mà cô đang mặc trên người. Nhưng để mặc cái gì mới được? Cô tự hỏi rồi dù không muốn cũng phải lục trong tủ quần áo của cô gái. Một cơn rung mình chạy khắp người khi cô mở to hai cánh cửa tủ quần áo. Cô chỉ muốn kiểm cái gì đó để mặc mà thôi. Cô nhận thấy quần áo máng trên móc thuộc hai loại hoàn toàn khác nhau. Isabelle thích mặc theo kiểu cổ điển, theo một thị hiếu đúng đắn. Các váy và đồ bộ của bà rất dễ nhận biết. Phần còn lại trong tủ và kệ chứa toàn là váy ngắn váy dài, các loại áo kiểu, nhiều quần áo kiểu mới, áo dự tiệc rượu may với ít vải nhất, vài áo thun rộng thùng thình và hơn một chục quần jean. Tất cả những thứ này hiển nhiên thuộc về Heather rồi.

Lacey hiểu nếu như cô phải ra ngoài mà vẫn mặc quần áo chạy bộ của ngày hôm qua, người ta sẽ mau chóng nhận ra cô ngay.

Cô làm cho mình một tách cà phê và miếng bánh mì nướng rồi đi tắm. Đồ lót mà hôm qua cô đã giặt, giờ khô rồi, nhưng hai chiếc vớ dày vẫn còn ướt. Một lần nữa, cô phải nghĩ đến việc dùng đến quần áo của hai người đàn bà đã chết.

Đến tám giờ, Tim Powers gọi cô qua hệ thống liên lạc nội bộ.

- Tôi không muốn dùng điện thoại, - anh nói. - Tốt hơn hết là đừng để cho mấy đứa nhỏ và Carrie biết cô đang ở đây. Bây giờ tôi có thể lên đó được không?

Họ uống cà phê trong phòng đọc sách.

- Tôi có thể làm gì để giúp cô đây Lacey? – Tim hỏi.

- Anh đã làm nhiều lắm rồi, - cô đáp lại với nụ cười biết ơn. – Công ty Parker & Parker vẫn còn phụ trách việc bán căn hộ này phải không?

- Theo những gì tôi biết thì đúng vậy. Cô có biết là Parker con đã biến mất rồi không?

- Có, tôi có đọc tin đó. Vậy chứ có ai khác đến coi căn hộ này không?

- Không. Hôm trước ông Jimmy Landi có gọi điện và hỏi y như cô vậy. Ông ta bắt đầu bực tức với Parker. Ông ta muốn căn hộ phải được bán ngay. Tôi có nói với ông ta là việc đó sẽ dễ dàng hơn nếu như nó trống trơn.

- Anh Tim à, anh có số điện thoại riêng của ông ta không?

- Tôi chắc là có tại bàn làm việc của tôi. Khi ông ta gọi cho tôi, tôi không có ở nhà nên tôi phải gọi lại cho ông ta. Chính ông ta đã nhắc máy trả

lời.

- Anh có thể cho tôi số đó được không?

- Được chứ. Cô có biết là điện thoại vẫn hoạt động không. Họ cũng không buồn cắt nó. Tôi đã nói nhiều lần với ông Parker khi người ta đưa hóa đơn tới, nhưng tôi nghĩ chắc ông ta thích giữ nó để phòng khi cần phải gọi điện. Thỉnh thoảng ông ta cũng có đến đây.

- Điều đó có nghĩa là ông ta còn thể làm lại chuyện đó, - cô nói.

- Nếu như người ta biết cô đang ở trong đây? Tim dễ mất việc ngay. Cô không thể mạo hiểm ở lâu hơn nữa. Tuy nhiên cô vẫn có đôi điều để hỏi Tim.

- Tim à, tôi cần phải báo cho mẹ tôi biết là tôi vẫn khỏe, nhưng tôi tin chắc là đường dây điện thoại của bà bị người ta nghe lén. Và họ sẽ truy ra nơi gọi nếu như tôi gọi từ đây. Có thể nào anh gọi cho bà từ một điện thoại công cộng không? Anh đừng nói anh là ai hết và anh chỉ nên gọi trong vài giây mà thôi, nếu không họ sẽ truy ra chỗ anh gọi đấy. Nhưng nếu trong trường hợp họ vẫn khám phá ra điều đó, ít ra họ không lần được đến đây. Anh chỉ nói là tôi vẫn khỏe, tôi đang an toàn và sẽ gọi cho bà khi nào có thể được.

- Cô có thể tin nơi tôi. – Tim hứa trong khi đứng lên. Anh nhìn thấy các trang giấy được trải trên bàn và tỏ ra ngạc nhiên. – Có phải đây là bản sao của cuốn nhật ký của Heather không?

Lacey trở mắt nhìn anh ta.

- Đúng, nhưng làm sao anh biết được vậy?

- Đêm trước ngày bà Wiring chết, tôi có lên đây để thay các lọc gió của các máy sưởi. Cô biết là phải thay chúng vào khoảng ngày 1 tháng Mười, trước khi chuyển từ hệ thống máy điều hòa qua hệ thống máy sưởi. Bà ta đang đọc cuốn nhật ký. Tôi nghĩ chắc bà ta vừa tìm thấy nó vì bà tỏ ra xúc động ghê lắm, có thể nói là rối loạn nhất trong lúc đọc hai trang cuối.

Lacey có linh tính là cô sẽ biết được một việc rất hấp dẫn.

- Bà ta có nói chuyện với anh không Tim?

- Không hẳn như thế. Bà ta đi ngay đến điện thoại nhưng người bà ta muốn gặp lại nằm trong danh sách đỏ.

- Anh có biết được người đó là ai không?

- Không, nhưng dường như tôi thấy bà Waring khoanh cái tên mà bà ta vừa đọc được. Tôi nhớ là ở khoảng cuối của cuốn nhật ký. Thôi Lacey, tôi phải đi đây. Cô cho tôi số điện thoại của mẹ cô đi. Tôi sẽ gọi cô qua hệ thống nội bộ để cho cô biết cổ của ông Landi.

Sau khi Tim đi rồi, Lacey trở lại bàn giấy và cầm trang giấy rời đầu lên rồi bước đến gần cửa sổ. Mặc cho các vết máu làm lem nó, cô vẫn nhìn thấy

một vòng tròn quanh cái tên Hufner.

Người đàn ông này là ai? Làm cách nào để biết được ?

Cô dứt khoát phải nói chuyện với Jimmy Landi, đó là cách duy nhất.

*
* *

Qua hệ thống liên lạc nội bộ, Tim Powers báo cho Lacey biết số điện thoại của Jimmy Landi, sau đó đi bộ tìm một trạm điện thoại công cộng.

Phải đi một đoạn đường khá xa trên đại lộ Madison, anh mới tìm được một một cái còi trong tình trạng hoạt động tốt.

Cách đó ba mươi lăm cây số, tại Wyckoff trong bang New Jersey, Mona Farrell giật mình khi nghe tiếng chuông điện thoại reo. Cầu xin đây là điện thoại của Lancey đi, bà khẩn nài cầu nguyện.

Giọng thật ấm áp và ân cần của một người đàn ông nói :

- Bà Farrell, con bà nhờ tôi gọi điện cho bà. Cô ta không thể nói chuyện với bà được nhưng muốn nói với bà là cô ta vẫn khỏe và sẽ liên lạc với bà khi nào có thể được.

- Vậy nó đâu rồi ? – Mona hỏi. - Tại sao nó không thể nói chuyện được ?

Tim biết là anh phải gác máy ngay nhưng bà mẹ của Lacey tỏ ra quá bối rối, nên anh không đành làm chuyện đó. Anh đành bắt lực để cho bà ta biểu lộ nỗi lo âu của mình, chỉ biết lặp lại :

- Cô ta khỏe, bà cứ tin tôi đi bà Farrell. Cô ta vẫn khỏe mà.

Lacey có dặn anh ta không được giữ máy lâu. Anh đành tiếc nuối gác máy xuống trong khi giọng của bà Farrell vẫn năn nỉ nói thêm nhiều nữa. Anh quyết định về nhà bằng cách đi ngược đại lộ số Năm. Vì thế anh không thể thấy một chiếc xe cảnh sát với đèn nhấp nháy chạy hết ga ngừng ngay buồng điện thoại mà anh vừa dùng. Và cũng không biết việc cảnh sát đã lấy các dấu tay của anh trên đó.

*
* *

Mình cứ lang thang mãi ở đây thì càng có nhiều cơ may cho Caldwell tìm thấy mình hay Baldwin đến bắt mình mất. Lacey cảm thấy mình giống như đang sa vào trong cái màn nhện.

Ồ phải chi cô có thể nói chuyện với Kit. Chị ấy thật vững tâm. Lacey bước lại gần cửa sổ, vén cái màn đủ để có thể nhìn xuống đường. Công viên trung tâm đầy đầy người thì chạy bộ, người thì trượt tuyết, các cặp vợ chồng đi dạo với chiếc xe nôi. Đương nhiên thôi, cô tự nhủ, hôm nay là chủ nhật mà. Chắc vào giờ này Kit và Jay đang đi lễ. Họ luôn đi lễ mười giờ.

Họ luôn dự lễ mười giờ của ngày chủ nhật.

Đó là nơi mà tôi có thể gặp được họ, - cô nói lớn tiếng. – Kit và Jay thuộc giáo xứ Saint – Elisabeth từ nhiều năm rồi. Mọi người đều biết họ.

Tươi tỉnh trở lại, Lacey gọi đến số chỉ dẫn của New Jersey và có được số điện thoại của nhà thờ.

« Cầu xin cho có người nào đó trả lời » nhưng cô chỉ nghe tiếng clic của máy trả lời. Cô chỉ còn nước để lại tin nhắn với hy vọng là Kit sẽ nhận được trước khi rời khỏi nhà thờ. Dù cho đây là nhà thờ đi nữa, nhưng sẽ rất nguy hiểm nếu cô để lại số điện thoại của mình.

Cô nói thật chậm rãi và rõ ràng : « Tôi khẩn trương cần liên lạc với Kit Taylor. Tôi nghĩ bà ta dự lễ mười giờ. Tôi sẽ gọi lại số này vào lúc mười một giờ mười lăm. Tôi xin các người hãy cố tìm bà ta hộ tôi »

Lacey gác máy, cảm thấy mình bất lực, buông xuôi. Còn một giờ nữa mà không biết phải làm gì. Cô gọi số máy của Jimmy Landi mà Tim đã cho cô. Và cô cũng không gặp may nhưng lần này cô không muốn để lại tin nhắn trong máy trả lời.

Có một điều mà cô không biết, đó là mặc dù cô không muốn nhưng cô vẫn để lại một dấu vết của mình. Máy của Jimmy Landi đã ghi nhận số máy gọi đến cùng tên và địa chỉ của số đó ;

Tin nhắn trên máy trả lời cho biết người gọi đến ở tại số máy 555- 2437 dưới cái tên Heather Landi tại số 3 đường 70 phía Đông .

Chương 56 - 57

Ed Sloane đã tính không đi làm việc vào sáng chủ nhật này. Ông không đi trực và bà vợ Betty muốn ông ở nhà dọn dẹp cái ga ra chết tiệt kia. Nhưng khi viên trung sĩ trực báo cho ông biết có một người bạn của Lacey đã gọi điện cho mẹ của cô từ một trạm công cộng ở góc đường 74 và đại lộ Madison, thì không gì có thể giữ ông ở lại nhà nữa.

Khi ông đến trụ sở cảnh sát, viên trung sĩ trực chỉ ông vào văn phòng của ông cảnh sát trưởng.

- Sếp muốn nói chuyện với ông ngay.

Gò má của Frank Deleo đỏ gay, dấu hiệu thường lệ của cơn giận dữ.

Nhưng hôm nay, Sloane nhận xét, khi vừa thấy mình ông ta tỏ ra chán nản và lo âu.

Ông hiểu được ý nghĩa của trạng thái đó. Cái bẫy đã hoạt động tốt và đem lại kết quả mong muốn. Họ khám phá được người cảnh sát đã phản bội họ.

- Các người bên phòng kỹ thuật đã gọi cuộc băng đến rất trễ lúc đêm qua. – Deleo báo với ông - Điều này sẽ không làm cho anh vui đâu.

- « Ai vậy » ? Sloane tự hỏi trong khi hình ảnh của những người bạn đồng nghiệp thâm niên lướt nhanh trong trí của ông. Tony...Leo ...Adam ...Jack ...Jim W ...Jim M.

Ông ngược mặt nhìn lên màn ảnh truyền hình khi Deleo cho máy chạy.

Ed Sloan chồm người tới trước. Ông thấy lại cái bàn làm việc của mình với đồng giấy tờ bẽ bộn trên đó. Áo vét máng trên lưng ghế như lúc ông để, chùm chìa khóa hơi lú ra ngoài một chút, mới mục đích như kẻ đã đánh cắp các tang vật trong ngăn tủ của ông.

Trên góc bên trái của màn hình, ông thấy cái lưng của ông đang đứng trong phòng hỏi cung.

- Phim này được quay vào đêm qua, - ông nhận xét.

- Tôi biết rồi, anh nên xem phần sau đó.

Sloane chăm chú nhìn lên màn ảnh. Nick Mard đang rón rén bước ra khỏi phòng hỏi cung, đảo mắt nhìn quanh mình. Trong phòng này chỉ có hai viên thanh tra khác mà thôi, một người thì đang bận điện thoại, lưng quay về phía Nick, còn một người kia thì ngủ gà ngủ gật.

Ngay lúc đó hình ảnh cho thấy Mars thọc tay vào túi áo vét của Sloane để rút chùm chìa khóa ra và giấu kín nó trong lòng bàn tay của mình. Họ thấy anh ta bước đến các ngăn tủ cá nhân, sau đó mau chóng trở lại bỏ xâu chìa

khóa về chỗ cũ. Tiếp đến anh ta lấy bao thuốc lá trong túi áo trước của Sloane.

- Chính ngay lúc đó tôi bất ngờ bước vào trong phòng này, - Deleo nói một cách khô khan. – Anh ta đã bỏ về phòng hồi cung.

Ed Sloane tỏ ra bàng hoàng.

- Cha của anh ta là cảnh sát kể cả ông nội cũng thế. Người ta đã tạo mọi cơ hội cho anh ta kia mà. Tại sao như thế được?

- Tại sao lại có cảnh sát thối nát kia chứ? – Deleo hỏi lại Sloane. – Ed à, chuyện này phải được giữ kín cho hai chúng ta mà thôi. Băng video này chưa đủ để kết tội anh ta đâu. Anh đang ở cùng toán với anh ta. Anh ta có thể chối, viện lý do là muốn kiểm tra túi của anh chỉ vì anh trở nên lơ đãng và anh ta sợ là anh sẽ bị khiển trách nếu như một vụ mất tang vật khác xảy ra. Với đôi mắt màu xanh lơ kia, người ta có thể sẽ tin anh ta

- Mình phải làm cái gì đó mới được. Tôi không thể nào ngồi đối mặt với tên này để phụ trách điều tra vụ án này lâu hơn nữa, - Sloane nói bằng một giọng cương quyết.

- Nhưng đó là điều mà anh sẽ phải làm đấy. Baldwin một lần nữa muốn đến đây để thăm chúng ta. Ông ta đang trên đường. Theo ông ta thì Lacey Farrell không ở xa lắm đâu. Không có gì làm cho tôi vui hơn là lý giải được vụ án này và nắm cổ cô ta để dẫn đến trước mặt của Baldwin, Công việc của anh, anh cũng rõ như tôi mà, là phải đảm bảo làm sao cho Nick không còn có cơ hội để ăn cắp hay hủy đi bất cứ tang vật nào khác.

- Với điều kiện là ông phải hứa cho phép tôi nói chuyện riêng với thằng chó má đó trong vòng mười phút một khi chúng ta lật được mặt nạ của nó mới được.

Ông sắp đứng lên.

- Chúng ta đi thôi. Baldwin sắp tới nơi rồi.

*

* *

Hôm nay đúng là một ngày để giải quyết tất cả mọi chuyện, Ed Sloane cay đắng nhận xét như thế, trong lúc nhìn viên phụ tá ông tổng chương lý cho chạy máy ghi âm cuộc nói chuyện qua điện thoại giữa bà mẹ của Lacey và kẻ vô danh.

Khi cuốn băng bắt đầu chạy, ông chỉ chau mày để bày tỏ sự ngạc nhiên của mình mà thôi. Ông biết rõ giọng nói này vì đã nhiều lần ông có đến tòa nhà số 3 đường 70 phía Đông. Đó chính là Tim Powers, người quản lý tòa nhà. Chính anh ta đang nói chuyện điện thoại.

Và anh ta còn giấu Lacey Farrell trong tòa nhà này nữa chứ!

Không ai nói tiếng nào, mọi người đang chăm chú nghe cuộc nói chuyện được ghi băng. Baldwin có vẻ như một con mèo vừa nuốt chửng con chuột

vậy. Ông ta như muốn chứng minh cho chúng ta biết thế nào là một công việc cảnh sát được làm một cách chu đáo, Sloane nghĩ một cách bức tức. Nick Mars đang ngồi đấy, hai tay để trên đầu gối, mày chau lại giống hình ảnh của thám tử Dick Tracy trong phim hoạt hình đó, Sloane lườm bâu cho chính mình. –“Không biết thằng khốn nạn này sẽ thông báo cho ai khi biết được Powers là người thiên thần hộ mệnh của Lacey đây?

Nhưng ngay lúc này đây, chỉ có một người duy nhất, ngoại trừ Tim Powers, biết được Lacey Farrell đang trốn ở đâu. Chính là ông đây.

Chương 57

Đúng mười giờ ba mươi, Tim Powers khẽ gõ cửa của căn hộ, sau đó dùng chìa khóa vạn năng của mình để mở nó ra.

- Công tác đã hoàn thành, - anh nói với nụ cười.

Nhưng Lacey nhận thấy ngay có một cái gì đó đang làm cho anh ta bối rối.

- Có gì vậy Tim?

- Tôi vừa nhận được điện thoại của một người ở công ty Douglaston & Minor. Jimmy đã giao cho họ bán căn hộ này và ông ta còn bảo họ phải giải quyết không chậm trễ tất cả bàn tủ cũng như các tư trang trong này. Bà đó nói là sẽ đến đây vào lúc mười một giờ ba mươi cùng một người nữa.

- Chỉ trong vòng một giờ nữa thôi.

- Lacey à, tôi rất tiếc ...

- Anh không thể nào giữ tôi ở lại đây được nữa. Chúng ta đều biết việc này. Anh hãy lấy một cái thùng và dọn sạch cái tủ lạnh đi. Tôi sẽ bỏ các khăn tắm trong một bao áo gối mà anh sẽ đem về nhà anh ? Thế màn thì phải được mở ra hay kéo kín lại ?

- Kéo ra hết.

- Tôi sẽ lo chuyện này. Anh Tim này, mẹ tôi ra sao rồi ?

- Bà có vẻ bối rối lắm. Tôi đã làm những gì có thể để an ủi bà.

Lacey cảm thấy lo sợ như lúc cô đã tiết lộ cho mẹ cô biết chỗ cô đang ở tại Minneapolis.

- Tôi hy vọng là anh không nói quá lâu trong điện thoại đấy chứ ? – Cô hỏi.

Mặc cho anh cố bảo đảm với cô điều đó, nhưng cô vẫn tin chắc là ngay trong giờ phút này đây cảnh sát lùng sục khắp khu phố này để truy lùng cô.

Một khi Tim đã đem hết các chứng cứ của sự hiện diện của cô trong căn phòng này đi rồi. Lacey cất các trang rời của cuốn nhật ký vào trong túi xách thể thao của cô. Cô sẽ cố gặp Kit một lần nữa tại nhà thờ rồi sau đó cô phải

chuồn ngay thôi. Cô nhìn đồng hồ, chỉ có đủ thời giờ để gọi Jimmy Landi.

Lần này ông ta trả lời sau vài tiếng chuông. Lacey biết là mình không có đủ thời gian để nói chuyện dông dài.

- Ông Landi, Lacey Farrell đây. Tôi rất mừng là đã gặp được ông. Trước đây một chút tôi có gọi cho ông mà không được .

- Lúc đó tôi đang ở dưới nhà.

- Tôi biết có nhiều chuyện phải cắt nghĩa cho ông rõ, nhưng tôi không có đủ thời giờ, vì thế xin ông đừng ngắt lời tôi. Tôi biết câu hỏi mà ông muốn đặt cho tôi. Câu trả lời là có, có ba trang được viết trên giấy không kẻ hàng ở phần cuối của cuốn nhật ký của con gái ông. Các trang đó phần lớn nói lên việc cô ta sợ làm cho ông buồn. Heather nhắc đi nhắc lại là cô ta đang “bị kẹt trên đe dưới búa”. Chỉ có một chi tiết vui ở ngay đoạn đầu mà thôi, cô ta nói việc sắp đi ăn trưa dường như với một người bạn cũ. Theo những gì cô viết thì người đó có nói là cô ta càng ngày càng lớn lên trong khi ông ấy càng già đi.

- Tên ông ta là gì ? – Jimmy hỏi.

- Hình như là Max hay Mac Hufner.

- Tôi không biết người này. Có thể mẹ cô ta biết ông ấy cũng nên ? -

Người chồng thứ hai của Isabelle già hơn bà ta rất nhiều. – Ông Landi lại do dự. – Cô đang ở trong một tình trạng khó khăn phải không cô Farrall ?

- Đúng như thế.

- Thế cô định làm gì đây ?

- Tôi cũng chưa biết nữa.

- Hiện giờ cô đang ở đâu vậy ?

- Tôi không thể nói cho ông biết được.

- Và cô xác nhận là trong cuốn nhật ký có các trang được viết trên các tờ giấy không kẻ hàng có đúng không ? Dường như tôi đã thấy chúng trong cái bản mà cô đã trao cho tôi, nhưng tôi không chắc điều đó cho lắm.

- Chúng thật sự có trong đó, tôi có thể quả quyết với ông như vậy. Tôi có làm một bản cho chính tôi và có các trang đó trong ấy. Ông Landi à, tôi tin chắc là Isabelle sắp sửa khám phá một điều gì đó và cũng chính vì vậy mà bà ta bị ám sát chết. Tôi rất tiếc. bây giờ tôi phải đi đây.

Jimmy Landi nghe tiếng máy được gác. Ông vừa đặt máy xuống thì Steve Aboott suy nghĩ một lúc rồi trả lời.

- Tôi nghĩ là không Jimmy, trừ khi người đó làm công việc phụ bếp. Ông cũng biết là họ đến rồi ra đi như sao mã.

- Tôi biết rồi

Ông liếc nhìn cánh cửa nhỏ thông ra phòng chờ đợi đang mở. Một người nào đó đang bước qua lại.

- Tên đó là ai vậy ? – Ông hỏi.

- Carlos đẩy. Anh ta vừa trở lại đây làm. Anh ta nói là bên Alex không được nhận nhíp cho lắm.

- Anh hãy đuổi thành đó ngay cho tôi. Tôi không thích người ta chúi mũi vào công việc làm ăn của tôi.

Jimmy đứng lên, bước lại gần bên cửa sổ, mắt nhìn ra xa xăm, quên hẳn sự hiện diện của Steve.

-« Trên đe dưới búa, phải không ? Và con cũng không thể đến gặp papa của con được sao ? »

Steve biết là ông ta đang nói chuyện với chính mình.

Chương 58 - 59

Chương 58

Đúng mười một giờ mười. Lacey gọi điện thoại đến nhà thờ Saint Elisabeth tại Wyckoff. Có tiếng trả lời ngay.

- Cha Edward nghe đây, - một giọng nói vang lên.

- Chào cha, - Lacey đáp lại. – Cách đây một giờ, con có gọi đến và để một tin nhắn cho Kit Taylor để yêu cầu bà ta ...

Cô không có cơ hội để nói thêm.

- Hãy chờ một chút, cô ta đang đứng cạnh đây.

Đã hai tuần rồi Lacey không còn dịp nói chuyện với Kit và gần năm tháng qua cô không gặp được mặt chị của mình.

- Kit à, cô vừa nói đến đó thì cổ họng bị nghẹn lại vì cảm động.

- Lacey à, cả nhà đều nhớ em. mọi người ở nhà đều lo cho em. Em đang ở đâu vậy ?

Cổ lăm Lacey mới cười được.

- Chị tin em đi, tốt hơn hết là chị không nên biết em đang ở đâu. Nhưng em phải nói với chị là em phải rời khỏi nơi này trong năm phút nữa. Kit à, Jay có đang ở cạnh chị không ?

- Ồ có chứ !

- Chị cho em nói chuyện với anh ấy đi.

Câu nói đầu tiên mà anh ta dành cho Lacey rất thẳng thắn :

- Lacey à, chuyện này không thể nào kéo dài thêm nữa. Anh sẽ muốn một vệ sĩ để bảo vệ em hai mươi bốn trên hai mươi bốn, nhưng em phải chấm dứt ngay cuộc trốn chạy miệt mài này và để cho người nhà giúp em mới được.

Trong một hoàn cảnh nào khác thì Lacey sẽ nghĩ là Jay có tính tình khó chịu, nhưng buổi sáng này, cô phát hiện có một chút gì đó thành thật trong giọng nói này. Tom Lynch cũng đã nói bằng cái giọng như thế với cô ngày hôm qua trong bãi đậu xe.

- Jay à, em phải đi xa khỏi nơi này và em không thể gọi điện về nhà được. Em biết chắc là đường dây điện thoại ở nhà đã bị người ta nghe lén rồi. Và em cũng không thể nào chịu lâu hơn nữa cái chương trình bảo vệ nhân chứng của họ. Ông tổng chương lý muốn bắt giam em với tư cách là

nhân chứng đã mục kích. Ngay bây giờ em biết là chỉ có mỗi một cách để giải quyết câu chuyện khủng khiếp này là phải tìm cho ra kẻ đã sát hại Heather Landi. Giống như bà mẹ cô ta, em quả quyết là cô ta bị ám sát chết và tất cả những chứng cứ có thể giải thích chuyện đó nằm trong cuốn nhật ký của cô ta. Cảm ơn trời là em có một bản trong tay và em không ngừng đọc đi đọc lại nó. Em phải tìm ra việc gì đã làm cho Heather quá bối rối trong những ngày cuối cùng của cuộc đời cô. Các chứng cứ để ở trong các trang cuối của cuốn nhật ký. Phải chi em nghĩ ra được cái bí mật đó ! Em cho là Isabelle Waring cũng đã cố gắng tìm ra cái bí mật đó và cũng vì thế mà bà ta đã bị giết chết

- Lacey à ...

- Anh Jay à, hãy để cho em nói hết trước đi. Có một cái tên mà em nghĩ chắc nó khá quan trọng đấy. Độ một tuần trước khi chết, Heather có ăn trưa với một người đàn ông già hơn cô ta mà dường như cô ta đã quen từ lâu rồi. Hy vọng của em là có thể người này có liên quan đến ngành nhà hàng và có thể anh biết ông ta hay ít ra anh có thể hỏi tin tức về ông ta dùm cho em.

- Tên ông ta là gì vậy ?

- Chữ viết khó đọc lắm nhưng có lẽ tên ông ta là M.hay Mac hoặc Max Hufner gì đó.

Ngay trong lúc cô nói cái tên Hufner ra thì cái chuông cửa ra vào vang lên.

Jay à, anh có nghe em nói không ? Jay, đó là M.Mac hay Max Huf ...

- Max Hoffman phải không ? – Jay hỏi lại. – Anh biết người này mà. Ông ta làm việc trong một thời gian rất lâu cho Jimmy Landi.

- Em đâu có nói Hauffman đâu, - Lancey nói lại – Nhưng ...Trời ơi, thôi đúng rồi ...

Những tiếng sau cùng của Isabelle ... Cô hãy đọc nó ...cô hãy đưa cho ông ta xem ...và trong tiếng nấc cuối cùng là ...man ..

Isabelle đã chết trong lúc muốn tiết lộ cái tên của ông ấy. Lacey bất ngờ nghĩ ra hết mọi chuyện. Và bà ta muốn tách riêng các trang đó với cuốn nhật ký.

Bà ta muốn Jimmy Landi đọc chúng.

Và Lacey nhớ lại những gì Jay vừa nói với cô, cô liền rùng mình.

- Jay à, anh vừa nói là anh biết ông ta có đúng không ?

- Lacey à, Max đã chết cách đây một năm, bị một tên lái xe say rượu cán chết gần nhà ông ấy tại Great Neck. Anh có đi dự đám tang của ông ta.

- Nhưng chính xác là bao lâu rồi mới được ? Điểm mấu chốt này quan trọng lắm đó.

- Coi nào, để anh nghĩ lại xem. Hình như đó là vào khoảng mà tụi anh chào hàng cho Red Roof Inn tại Southampton, có nghĩa là gần mười bốn tháng nay rồi. Trong tuần lễ đầu tiên của tháng Mười Hai.

- Trong tuần lễ của tháng Mười Hai, cách đây mười bốn tháng à ! Đó là

đúng thời gian mà Heather bị giết chết! – Lacey la lớn tiếng. – hai tai nạn xe hơi chết người trong hai ngày...

Tiếng chuông reo của hệ thống liên lạc nội bộ cho biết đã đến giờ Lacey phải đi rồi. Tim Powers hỏi cô làm chuyện đó.

- Jay à, em phải đi đây. Anh hãy nói cho em biết Hoffman có vợ không ?

- Có, từ bốn mươi lăm năm rồi.

- Jay, anh cố tìm lại địa chỉ của bà vợ ông ta cho em. Em phải có địa chỉ đó mới được.

Lacey chụp cái túi xách của cô cùng cái áo khoác màu đen có mũ trùm đầu trong tủ áo của Isabelle. Đi cà nhắc, cô bước ra khỏi căn hộ, tiến về phía cầu thang máy. Bảng chỉ dẫn cho thấy thang máy đang ở tầng thứ chín và nó đang đi lên trên. Lacey mới đi đến cầu thang cấp cứu để tránh người ta nhìn thấy cô.

Tim Powers đón cô ở tầng trệt. Anh ta nhét trong tay cô một xấp giấy và bỏ một điện thoại di động vào trong túi áo vest của cô.

- Với cái này, họ phải mất một thời gian dài để truy tìm ra các cuộc gọi của cô.

- Tôi không biết phải nói gì để cảm ơn anh, anh Tim à.

Cô cảm thấy tim mình đập liên hồi. Tấm lưới tung ra đang xiết chặt vòng vây lại. Cô biết rõ điều này

- Một chiếc tắc xi đang chờ cô trước cửa tòa nhà. – Tim báo nhanh – Đừng có bỏ báo trùm đầu ra nghe.- Anh bắt tay cô. - Những người ở hộ 6G có tổ chức một bữa tiệc gia đình. Có rất nhiều người đi đến ngay lúc này, vì thế không ai chú ý đến cô đâu. Cô có thể đi được rồi đây.

Người tài xế tắc xi tỏ ra bức mình vì phải chờ đợi hơi lâu. Chiếc xe phóng tới trước, đẩy Lacey vào sâu trong băng ghế.

- Bây giờ mình đi đâu thưa bà? Anh ta hỏi.

- Great Neck, Long Island, - Lacey đáp lại .

59.

- "Hy vọng là mẹ sẽ về kịp trước khi Lacey gọi điện".- Kit thầm mong trong nỗi lo âu

Họ uống cà phê sáng cùng vị mục sư trong văn phòng làm việc của nhà thờ Kit ngồi cạnh điện thoại.

- Đúng lý mẹ sẽ về đây trong mười lăm phút nữa - Jay nói để cho Kit yên tâm - Mẹ có hẹn với Alex ở New York để ăn trưa nên sắp sửa ra khỏi nhà rồi.

- Đầu óc của mẹ rối bời vì chuyện này.- Kit cắt nghĩa cho vị mục sư rằng bà biết các cơ quan của ông tổng chương lý đã buộc tội b à tiết lộ sự việc liên

quan đến con gái bà. Bà không hề hờ môi cho bất cứ ai biết chỗ ở của Lacey, ngay cả cho chính tôi đây. Bà sẽ tuyệt vọng nếu bà hụt cuộc gọi này của Lacey.

- Nếu Lacey gọi lại lúc này- Jay cắt ngang , - thì mẹ sẽ không có mặt kịp đâu.

Có ai theo dõi mình không? Cô không chắc cho lắm. Hình như có một chiếc Toyota đen lúc nào cũng giữ đúng cái khoảng cách với chiếc tắc xi.

Cũng có thể không phải, cô nghĩ trong tiếng thở dài an lòng. Chiếc xe đó đã đi con đường khác ngay sau khi họ ra khỏi đường hầm Midtown.

Tim có dán miếng băng keo trên lưng chiếc máy điện thoại di động mà anh đưa cho cô mượn. Lacey biết là Kit và Jay đang ở tại nhà thờ chờ cô gọi điện, nhưng nếu như cô có thể tìm được cái thông tin đó bằng cách khác thì hay biết mấy. Phải tìm cho bằng được nơi mà Max Hoffman đã ở và cầu xin ông trời phù hộ cho, cũng là nơi mà bà vợ ông hiện đang ở đấy. Cô bắt buộc phải tìm đến bà ta để nói chuyện, phải thu thập tất cả những gì mà bà vợ ông ta biết về cuộc nói chuyện của chồng mình với Heather Landi.

Lacey trước tiên hỏi đến số thông tin tổng quát. Cô quay đến số đó và người ta hỏi giùm cô tên của người thuê bao.

- Max Hoffman, Great Neck, nhưng tôi không biết địa chỉ.

Điện thoại im lặng một lúc.

- Số này nằm trong danh sách đỏ vì thế chúng tôi không được phép cung cấp nó cho bất cứ ai.

Dòng lưu thông khá loãng và Lacey nhận thấy họ sắp đến gần Littel Neck. Great Neck là thành phố kế tiếp. Cô sẽ phải làm gì nếu như đến đó mà cô không có địa chỉ để nói cho ông tài xế? Ngay từ lúc ra đi, ông ta đã tỏ ra lưỡng lự khi biết phải đi xa khỏi Manhattan đến thế. Đặt trường hợp cô tìm ra địa chỉ đi nữa và một khi đến đó bà Hoffman không có ở nhà hay từ chỗ tiếp cô, thì phải làm sao đây?

Và nếu như cô bị theo dõi thì sao?

Cô gọi điện đến nhà thờ một lần nữa, Kit trả lời ngay tức thì.

- Mẹ vừa mới đến Lacey à. Mẹ muốn nói chuyện với em đây.

- Kit, chị làm ơn trao máy đi...

Mẹ cô đã nói chuyện trên điện thoại.

- Lacey à, mẹ không hề nói với bất cứ ai chỗ ở của con mà.

Bà tỏ ra quá xúc động, Lacey thầm nghĩ. Chuyện này quá khổ tâm cho bà, nhưng hiện giờ mình không thể giải thích gì cho mẹ biết được.

Cũng may là mẹ cô nói tiếp:

- Jay muốn nói chuyện với con đây.

Họ vừa tiến vào thành phố Great Neck.

- Đi đến địa chỉ nào đây bà? - Người tài xế hỏi.

- Xin ông ngừng lại một phút giùm, - Lacey trả lời.

- Tôi không muốn bỏ nguyên ngày chủ nhật của tôi ở đây đâu nhé.

Cô cảm thấy một cơn rung mình chạy khắp người của mình. Một chiếc Toyota đen vừa chạy chậm lại và ngừng trong bãi đậu xe. Đúng là người ta theo dõi cô thật rồi. Người cô bỗng dưng đầm mồ hôi. Nhưng cô lại thở phào khi thấy từ trong xe một người đàn ông trẻ bước ra cùng một đứa con nít.

- Lacey à, - Jay lên tiếng.

- Anh có tìm được địa chỉ của gia đình Hoffman tại Great Neck không?

- Lacey ơi, anh không biết đã để nó ở đâu nữa. Nếu muốn biết anh phải vô cơ quan để điện cho nhiều người hỏi xem coi có ai biết không. Nhưng anh có gọi cho Alex. Ông ấy quen với Max thân lắm. Ông ấy có nói là có giữ một thiệp chúc mừng ở đâu đó và hiện giờ ông ta đang tìm nó đấy.

Lần đầu trong suốt cuộc khổ ải của mình, cô cảm thấy chán nản hết sức. Cô đã đến quá gần với cái thông tin mà cô đang tìm kiếm và nó mang ý nghĩa sống còn đối với cô, vậy mà cô không thể tiến xa thêm được nữa. Rồi cô nghe Jay hỏi thêm:

- Thế cha có thể làm được gì? Không, con không biết nhà mai táng nào lo chuyện đó.

Cha Edward mới bắt tay vào việc. Trong lúc Lacey nói chuyện với mẹ cô, ông ta gọi đến hai nhà thiêu xác tại Great Neck. Sử dụng một mẹo nhỏ, ông bịa là có một giáo dân trong địa phận của ông muốn gởi một thiệp báo lễ cho ông Hoffman, đã chết hồi tháng mười hai vừa rồi.

Cơ sở hỏa táng thứ hai xác nhận là đã phụ trách việc mai táng ông Hoffman. Họ cung cấp không một chút khó khăn địa chỉ nhà của Hoffman cho cha Edward.

Jay chuyển địa chỉ đó cho Lacey.

- Tôi sẽ gọi điện về cho gia đình sau, - cô nói - Nhưng nhớ làm ơn, đừng có nói với bất cứ ai nơi mà tôi sẽ đến.

Ít ra cũng hy vọng là tôi có thể gọi được về nhà, cô tự nhủ trong khi chiếc tắc xi tiến đến một trạm đỗ xăng để tìm đường đến số 10, Adams Place.

Chương 60 - 61

Chương 60

Chỉ với ý nghĩ phải ngồi cạnh Nick Mars và cư xử với anh ta như thể không có gì xảy ra đã làm cho ông buồn nôn.

- Tất cả chúng ta đều là anh em, - lời của một bài thánh ca đã nói như thể ông ta nghĩ với một nụ cười mỉa mai.

Sloane biết là mình không được để lộ bất cứ hành động thù địch nào để làm cho Nick Mars phải nghi ngờ, nhưng ông sẽ nói tất cả những ý nghĩ của ông vào cái ngày mà nội vụ này được phơi bày ra trước ánh sáng. Ông thì như thế đó.

Họ bắt đầu canh chừng tòa nhà số 3, đường phía Đông vào khoảng mười một giờ mười lăm, ngay sau khi cuộc họp với Baldwin kết thúc.

Đương nhiên là Nick không biết gì hết. Khi cho biết xe đậu ở khoảng giữa dãy phố, anh ta cần nhớ:

- Ed à, chúng mình chỉ mất thì giờ mà thôi. Bộ ông tin là Lacey Farrell đã trở lại với cái công việc trước đây của cô ta trong ngành địa ốc hay sao chứ?

- Giỏi lắm bé con, - Sloane thì thầm cho chính mình.

- Thì maybe có thể gọi đó là giác quan của một tên cớm già đi mà, OK không Nick, - ông cố nói bằng một giọng thật vui tươi.

Họ chờ được vài phút thì thấy một người phụ nữ trùm kín đầu trong cái áo khoác dài bước ra cửa để lên một chiếc tắc xi đang chờ đó. Sloane không thể nhìn được mặt người này. Cái áo khoác này thuộc loại rộng lớn có thể che hết thân thể của một người, nhưng trong bước đi của cô ta có cái gì đó quen quen buộc ông phải chú ý.

Cô ta bước đi thận trọng với cái chân phải, ông nhận xét. Trong cái báo cáo từ Minnesota có đề cập đến việc Lacey bị trật chân tại phòng tập thể dục vào ngày hôm trước.

- Mình đi thôi Nick, - Sloane bảo Mars như thế, - chính cô ta vừa bước lên chiếc tắc xi kia.

- Ông đùa hoài! Ông ám đầu rồi hay cố giấu tôi một điều gì đó không chừng?

- Ồ chỉ là linh tính thôi. Cú điện thoại gọi cho mẹ cô ta được gọi đi từ một trạm cách đây có bốn khu phố mà thôi. Có thể cô ta có một thằng kép nào đó trong tòa nhà này vì cô ta cũng thường hay đến đây mà.

- Tôi bỏ cuộc đây, tôi về nhà thôi.

- Chưa được, anh không thể làm chuyện đó được.

Họ theo chiếc tắc xi trong đường hầm Midtown và đến đường cao tốc đi Long Island.

- Nick à, anh rất tài trong việc theo dõi bằng xe hơi đấy. - Sloane bảo anh ta. Ông suýt chút nữa đã nói thêm "và cả cho ngón ăn cắp."

Đúng như thế thật. Nick biết điều khiển một chiếc xe hơi trong bất cứ hoàn cảnh lưu thông nào; anh ta không bao giờ để lộ mặt ra và luôn giữ khoảng cách cần thiết, thỉnh thoảng qua mặt một chiếc xe rồi trở về làn xe chậm hơn để cho một chiếc xe khác qua mặt. Đây thật sự là một tài năng và cũng là một yếu tố tuyệt vời của một nhân viên cảnh sát giỏi. Và cho cả một thằng lưu manh nữa. Sloane phải nghĩ như thế một cách cay đắng.

- Thế theo ông, cô ta đang đi đâu vậy? - Nick hỏi.

- Tao có biết gì hơn mày đâu, - Sloane ngay lúc này quyết định chơi bài ngựa với anh ta, - Mày biết không, tao luôn có ý nghĩ là Lacey Farrell có thể chụp một bản sao khác của cuốn nhật ký của Heather Landi cho chính cô ta. Trong trường hợp này, cô ta là người duy nhất có được một bản sao trọn vẹn. Cũng rất có thể là có một đầu mối quan trọng trong các trang rời mà ông Jimmy Landi nói là đã biến mất. Mày nghĩ như thế nào Nick?

Nick liếc nhìn ông ta bằng ánh mắt nghi ngờ.

"Hãy coi chừng", Sloane tự nhủ, đừng để cho nói phải bòn chòn vì ngờ vực. Đến lượt Nick trả lời.

- Tôi cũng không biết gì hơn ông.

Tại Great Neck, chiếc tắc xi ngừng dọc theo lề đường. Lacey Farrell sẽ ra khỏi xe chẳng? Ed sẵn sàng để đi bộ theo sau cô ta nếu cần. Nhưng cô vẫn ngồi trong tắc xi. Sau vài phút nó chạy tới trước và lại ngừng trong một trạm xăng, để cho người tà xế hỏi đường đi.

Họ theo chiếc xe này khắp thành phố, đi ngang qua nhiều ngôi biệt thự thật sang trọng.

- Ông chọn căn nào đây? Nick hỏi.

Sloane cố kềm lại, không nói ra ý nghĩ sau đây:

"Té ra đây là điều mày đang quan tâm phải không? Đồng lương của một nhân viên cảnh sát không đủ cho mày có đúng không? Điều mà cần làm trong trường hợp này là hãy rút lui khỏi ngành đi. Mày có thể đổi công việc làm mà. Mày không nên bẻ cua như thế!"

Lần hỏi các dãy nhà mang một sắc thái khác. Nhà cửa đều khiêm tốn hơn, san sát nhau hơn nhưng được giữ gìn thật tử tế, một loại môi trường mà Ed Sloane rất thích sống.

- Chạy chậm lại coi Nick, nó đang đi tìm số nhà đó.

Họ đang ở trong khu vực Adams Place. Chiếc tắc xi ngừng ngay trước nhà

số 10. Xa hơn một chút có một bãi đậu xe, ở phía bên kia đường ngay đằng sau chiếc 4x4 kia. Thật là hoàn hảo, Sloane đáng giá.

Ông thấy Lacey bước ra khỏi xe. Hình như cô đang bàn cãi gì đó với người tài xế, rồi cô ta lấy tiền đưa qua cửa sổ cho ông ta. Ông kia lắc đầu nguây nguây. Sau đó ông quay cửa sổ lên rồi chạy biến đi.

Lacey đứng nhìn chiếc xe xa dần. Đây là lần đầu tiên mà Sloane nhìn kỹ bộ mặt cô ta. Cô có vẻ khá trẻ, dễ bị tổn thương và hay sợ sệt. Cô xoay lưng bước trên con đường dẫn lên nhà rồi nhấn chuông.

Người phụ nữ mở hé cái cửa dường như đang do dự, không muốn để cho Lacey vào trong nhà. Lacey Farrell nhiều lần chỉ vào mắt cá chân mình.

- Tôi bị đau ở chân, tôi xin bà, bà hãy để cho tôi vào trong nhà đi, người đàn bà tốt bụng kia, để tôi có thể tấn công bà, - Nick nhại điệu bộ.

Sloane xoay nhìn viên phụ tá của mình. "Làm sao nó có thể thấy vui được không biết nữa? Nó sẽ mau chóng làm báo cáo khi đã tìm thấy Lacey Farrell lại rồi." Nhưng Sloane rất mừng đã tìm thấy cô ta trước dù cho ông có phải giao cô ta lại cho Baldwin đi nữa.

Ông cũng không biết việc Sandy Savarano cũng đang rất vui thích khi đứng quan sát cô ta một lúc lâu trên lầu của số 10 Adams Place, ngay tại nơi mà hắn đã kiên nhẫn chờ sự xuất hiện của Lacey Farrell.

Chương 61

Mona Farrell trở về nhà của bà cùng Kit và Jay.

- Mình không thể nào đến New York với tâm trạng lo lắng như thế này được, - bà tự nhủ - Mình sẽ gọi điện cho Alex và yêu cầu anh ta đến đây mới được.

Hai thằng con trai của Kit là Todd và Andy, đã đi trượt tuyết tại Hunter cùng với bạn của chúng. Một cô giữ em đang trông chừng Bonnie bị bệnh cúm.

Bonnie chạy ủa ra cửa khi nghe tiếng họ về.

- Cô bé có kể là cô ta sẽ đi viếng Disneyland cùng bà dì Lacey cho dịp lễ sinh nhật của cô ấy, - cô giữ trẻ nói.

- Và ngày sinh nhật của em cũng sắp tới rồi đấy, chỉ tháng sau thôi, - Bonnie tuyên bố.

- Tôi có cắt nghĩa cho em nó nghe tháng hai là tháng ngắn nhất trong năm, - cô giữ trẻ nói thêm trong lúc mặc chiếc áo khoác vào, sẵn sàng ra về, - em bé tỏ ra hài lòng lắm.

- Cháu lại đây với bà trong khi bà điện cho Alex, - Mona nói với Bonnie, - Cháu sẽ chào hỏi ông Alex.

Bà bế bé Bonnie lên và ôm sát vào lòng.

- Cháu có biết là cháu giống đực di Lacey không, khi di ấy gần năm tuổi?
 - Cháu rất thích ông Alex, - Bonnie lú lo đáp. - Chắc bà cũng thương ông ấy lắm phải không?
 - Bà không biết là bà sẽ làm được những gì nếu không có ông ấy trong các tháng vừa rồi. Đi cháu yêu, chúng ta đi lên phòng bà thôi.
- Jay và Kit nhìn nhau.
- Chắc em cũng đang nghĩ như anh, - Jay nói sau một lúc im lặng, - Mona đã thú nhận là chính Alex thúc bà nói ra chỗ ở của Lacey. Có thể bà không nói cụ thể Lacey đang ở tại thành phố nào, nhưng có rất nhiều cách để biết được sự thật. Cũng như việc tối hôm nọ trong bữa tiệc, bà có nói hớ là Lacey vừa ghi tên vào một câu lạc bộ thể dục mới có một sân squash thật đẹp. Chưa đầy mười hai tiếng đồng hồ sau đó đã có người theo dõi cô ta rồi, có thể với ý định giết chết cô ta. Rất khó mà cho đây là một sự trùng hợp đơn thuần.
 - Nhưng Jay à, cũng rất khó mà tin là Alex có dính líu trong vụ này, có đúng không? - Kit đáp lại trong nỗi hoang mang khó tả.
 - Anh hy vọng là như thế, nhưng anh có nói với ông ta nơi mà Lacey định đến và bây giờ anh phải báo cho ông tổng chương lý biết tin này. Có thể Lacey sẽ giận anh lắm, nhưng thà anh thấy cô ta bị bắt hơn là chết.

Chương 62 - 63

- Tại sao cô lại đến đây? - Bà Lottie Hoffman hỏi sau khi miễn cưỡng mời cô vào nhà. - Cô không thể nào ở lại đây được. Tôi sẽ gọi một chiếc taxi khác. Thế cô muốn đi đâu bây giờ?

Bây giờ Lacey đang đối mặt với người duy nhất có thể giúp mình, nhưng cô cảm thấy tinh thần mình không còn vững nữa. Cô không biết được là mình có bị theo dõi hay không? Nhưng đến nước này, không có gì là quan trọng nữa rồi. Nhưng có một điều chắc chắn, là cô không thể nào cứ tiếp tục trốn chạy mãi như thế này được.

- Thưa bà Hoffman, tôi không còn biết đi đâu nữa, - cô nói thật lớn tiếng, gần như la lên vậy. - Có một người nào đó định giết tôi và tôi nghĩ người đó làm theo chỉ thị của người đã ra lệnh giết chết chồng bà, Isabelle Waring và Heather Landi. Phải chấm dứt ngay cơn ác mộng này và tôi cho rằng bà là người duy nhất có thể kết thúc việc đó. Tôi van bà, bà hãy giúp tôi với.

Ánh mắt của bà Lottie dịu lại. Bà nhận thấy cái thế đứng bất tiện mà Lacey đang phải tì hết thân mình trên một chân.

- Cô đang đau, thôi vào đi và hãy ngồi xuống.

Phòng khác rất nhỏ nhưng được bày biện hết sức ngăn nắp. Lacey thấy người xuống cái ghế dài và cởi cái áo khoác nặng nề ra.

- Áo này không phải của tôi, - cô phân bua, - Tôi không thể nào về nhà lấy quần áo để mặc cho chính tề. Tôi không thể nào gặp được gia đình tôi. Cháu tôi bị thương và suýt chết vì tôi. Tôi sẽ phải sống như thế này đến cuối cuộc đời tôi nếu như kẻ giết dây trong câu chuyện này không bị nhận dạng và bị bắt. Tôi van xin bà, bà Hoffman à, bà hãy nói cho tôi biết: chồng bà có biết ai đứng sau câu chuyện này không?

- Tôi không thể nói ra được, - Lottie Hoffman nhìn chăm chăm xuống mặt đất. Bà thì thầm: "Nếu như Max biết giữ im lặng thì ông ta sẽ còn sống, cả Heather và bà mẹ cô ta cũng thế!"

Rồi bà ngược mặt lên và nhìn thẳng vào Lacey:

- Sự thật đó có đáng có các người chết không? Tôi không nghĩ như thế.

- Nhưng mỗi sáng, bà thức dậy trong nỗi hoảng sợ, có đúng không? - Lacey nắm trong tay mình bàn tay mềm mại nổi gân của người phụ nữ già. - Bà hãy nói cho tôi những gì bà biết đi, tôi van xin bà đấy. Ai đứng đằng sau toàn bộ vụ này đây?

- Sự thật là tôi cũng không biết nữa. Tôi không biết ngay cả tên ông ta.

Max biết điều này. Chính Max đã làm việc cho Jimmy Landi, Max biết rõ Heather Landi. Phải chỉ hôm đó tôi không gặp ông ta tại Mohonk. Tôi có kể lại cho Max, tôi có mô tả ông ấy, người đã đi cùng cô ta. Max tỏ ra hoảng sợ, nói rằng người đó là một tên buôn ma túy và là một kẻ tổng tiền, nhưng không một ai nghi ngờ vì mọi người đều nghĩ hấn ta là một con người đáng kính, một con người đang hoang. Vì thế Max mới tổ chức bữa ăn đó để báo động cho cô ta và hai ngày sau đó ông ta đã chết.

Mắt của Lottie ứng lệ.

- Tôi nhớ Max biết chừng nào và tôi rất sợ.

- Tôi hiểu mà, - Lacey nói thật nhỏ nhẹ, - Nhưng bà đóng kín cánh cửa như thế không phải là giải pháp hay đâu. Vì một ngày nào đó tên kia quyết định bà sẽ là mối nguy hiểm thật sự cho hấn.

000

Sandy Savarano gắn ống hãm thanh vào khẩu súng của mình. Lọt vào trong căn nhà này là một trò chơi đối với hấn. Hấn cũng có thể đi ra giống như thế, bằng cái cửa sổ của căn phòng này. Cái cây ở ngay phía ngoài làm một cầu thang tuyệt vời. Xe của hấn đậu trên con đường gần đây, có thể đến thẳng từ sân vườn của các người láng giềng. Hấn sẽ cách xa đây hằng cây số trước khi mấy tên cớm đang canh chừng ở phía ngoài kia bắt đầu nghi ngờ điều gì. Hấn nhìn vào đồng hồ. Đã đến lúc rồi.

Hấn sẽ bắt đầu với bà già. Đây chỉ là một con người nhiều chuyện. Nhưng điều mà hấn thích hơn là phải thấy cho được ánh mắt hoảng sợ của Lacey khi hấn chĩa khẩu súng vào người cô. Hấn sẽ không cho cô ta có thời giờ để la. Không, khi biết là mình sắp chết, cô ta chỉ phát ra tiếng rên nhỏ mà thôi, cái tiếng rên làm cho hấn kích thích vô cùng.

Chính là bây giờ đây!

Sandy để chân xuống bậc đầu tiên của cầu thang và không gây ra tiếng động, hấn bắt đầu bước xuống nhẹ nhàng như một con mèo.

Chương 63

Alex Carbine gọi điện đến nhà hàng của Jimmy, yêu cầu được nói chuyện với ông ta. Ông chờ một lúc rồi nghe được giọng nói của Steve Abbott.

- Ông Alex, tôi có thể làm gì để giúp ông đây? Tôi không muốn quấy rầy Jimmy, hôm nay ông ta đã hoàn toàn suy sụp rồi.

- Tôi rất tiếc nhưng tôi phải nói chuyện với ông ấy, - Alex đáp lại, - Mà này Steve, tên Carlos đó, hấn có đến gặp anh để xin việc làm không?

- Có đấy, nhưng tại sao?

- Bởi vì nếu như hấn còn ở đó, anh có thể nói với nó là đừng bao giờ đặt chân đến nhà của tôi nữa nhé. Bây giờ anh cho toio nói chuyện với Jimmy đi.

Ông ta lại chờ. Khi Jimmy nói chuyện trên điện thoại, giọng của ông có vẻ rất căng thẳng.

- Jimmy à, ông có vẻ không được khoẻ cho lắm, tôi có thể giúp ông không?

- Không sao, nhưng vẫn cảm ơn ông.

- Tốt thôi nhưng ông hãy nghe đây. Tôi rất tiếc khi phải làm phiền ông nhưng có một điều tôi muốn báo cho ông biết. Tôi nghe nói là tên Carlos định trở lại làm việc cho ông. Ông nên nghe lời khuyên của tôi: đừng có nhận hẳn lại.

- Tôi không hề có ý định đó, nhưng tại sao ông lại nói điều này với tôi?

- Bởi vì thằng này không nghiêm chỉnh. Tôi gần như muốn điên khi hay tin Lacey Farrell đã bị tên giết người tìm ra tung tích tại Minneapolis, nơi mà ông ta đang ẩn náu.

- Té ra cô ta đang trốn ở đó. Tôi không biết chuyện này.

- Chỉ có bà mẹ cô ta biết mà thôi. Bà ta đã năn nỉ Lacey nói cho bà biết và chính tôi là người đã giục bà ta hỏi Lacey nên tôi nghĩ phải chịu một phần trách nhiệm.

- Ông tỏ ra kém thông minh đấy.

- Tôi chưa bao giờ cho mình là một kẻ tinh khôn. Điều duy nhất mà tôi thấy là Mona bị dày vò vì lo âu. Nói tóm lại, vào cái đêm mà bà ta biết được Lacey đang ở tại Minneapolis, bà ta có mua tờ báo *Minneapolis Star Tribune*. Bà đem nó theo khi đến gặp tôi tại nhà hàng. Tôi nhìn thấy bà ta cất nó trong một túi nylon khi tôi đến ngồi vào bàn, nhưng tôi không có hỏi gì bà ta hết và sau đó tôi cũng không thấy tờ báo đó nữa. Bây giờ là điều tôi muốn nói: trong một lúc nào đó trong khi Mona bận vào nhà vệ sinh, còn tôi thì phải tiếp một người khác, Carlos có lảng vảng tại bàn ăn của chúng tôi, với lý do là sửa lại khăn trải bàn. Tôi thấy hắn đụng đến cái túi nylon đó và cũng rất có thể hắn đã lén nhìn bên trong nữa.

- Đó là việc hắn oaiecadám làm đấy - Jimmy trả lời - Tôi không hề ưa tên này.

- Sau đó, vào đêm thứ sáu chính hắn đã dọn ăn cho chúng tôi, trong lúc Mona kể lại việc Lacey ghi tên vào một câu lạc bộ thể dục mới được thành lập, nơi đó có một sân squash. và điều trùng hợp lạ kỳ là vài giờ sau đó có một người đến cái câu lạc bộ đó, truy tìm tung tích cô ta. Điều đó làm cho người ta phải suy nghĩ, có đúng không?

- Hừm, hình như Carlos muốn làm phiền hơn việc nhận tiền buộc boia, trong đêm thứ sáu đó. Thôi tôi phải gác máy đây, hẹn gặp lại ông sau nhé.

Chương 64

Ed Sloane nhận thấy viên phụ tá của mình ngồi không yên. Mặc cho gió lạnh đang lan toả khắp trong chiếc xe. Nick Mars đang đổ mồ hôi đầm đìa. Nhiều giọt chảy dài trên khuôn mặt tròn trĩnh của hắn.

Gần như linh tính lên tiếng báo động. Ed Sloane biết là có chuyện tồi tệ sắp xảy ra

- Tôi nghĩ đã đến lúc mình nên vào đó để bắt Lacey Farrell cho rồi đi, - ông nhấn mạnh

- Tại sao vậy Ed? - Mars hỏi lại. - Chúng ta chỉ cần chờ cô ta ra rồi bắt cũng được mà.

Sloane không nói gì nhưng rút khẩu súng trong người rồi mở cửa xe ra

- Đi thôi.

*

* *

Lacey không chắc là mình đã nghe tiếng động nơi cầu thang. Các căn nhà cũ kỹ dường như có một cuộc sống riêng. Tuy nhiên không khí trong căn nhà này đột nhiên đã đổi khác, giống như thể nhiệt độ của nó bất ngờ đã hạ thấp. Lottie Hoffman cũng có cảm giác này. Lacey biết được qua ánh mắt của bà ta.

Sau đó cô biết là có sự hiện diện của tội ác, một sự hiện diện ma quái, xảo trá, quá hiện thực đến mức gần như có thể sờ mó được.

Cũng nổi hoảng sợ ấy khi cô thấy Curtis Caldwin chạy xuống cầu thang sau khi đã giết chết Isabelle.

Rồi cô lại nghe một lần nữa. Một tiếng cách thật nhỏ nhưng rất rõ. Không, đây không phải do trí tưởng tượng của mình. Bây giờ cô quả quyết việc này nên tim cô đập mạnh lên. Có một người nào đó nơi cầu thang. Mình sắp chết đây, cô nghĩ như thế.

Cô cũng thấy nổi hoảng sợ hiện trên khuôn mặt của bà Hoffman và liền đưa một ngón tay lên trước miệng để báo bà cố giữ im lặng. Hắn bước xuống thật chậm, như thể hắn đang giở trò mèo vờn chuột với hai người này.

Lacey nhìn quanh căn phòng, chỉ có mỗi một cánh cửa mở ra phía cầu thang. Không có lối thoát nào khác. Họ đang bị mắc trong bẫy rồi.

Mắt cô nhìn thấy vật dẫn giấy bằng thủy tinh để trên cái bàn thấp cạnh đó.

Nó cỡ một trái cam và có vẻ khá nặng. Cô phải đứng lên mới lấy được nó, một việc mà cô không dám mạo hiểm. Cô lấy tay phốt vào người của bà

Hoffman và chỉ và vật đó.

Chỉ có phần dưới của cầu thang mới được nhìn thấy từ chỗ cái ghế dài, nơi mà họ đang ngồi. Thế là hắn đã có mặt ở đây rồi! Xuyên qua các chấn song bằng gỗ, cô thấy đôi giày bóng loáng của hắn.

Cô cảm thấy một bàn tay run rẩy đưa cho cô cái dãn giấy kia. Cô mới đứng lên, nắm chặt vật đó trong tay và đưa ra phía sau đúng ngay lúc tên giết người mà cô được biết dưới cái tên Curtis Caldwell xuất hiện ngay trước mắt cô, cô dùng hết sức của mình, ném cái vật đó vào ngay ngực của hắn ta.

Vật thủy tinh tròn đó trúng ngay vị trí bao tử của hắn khi hắn bước xuống nấc cuối cùng. Sức va chạm làm cho hắn vấp té và làm rớt khẩu súng.

Lacey phóng người tới trước định đá khẩu súng văng ra khỏi tầm với của hắn, trong khi bà Hoffman chạy ủa ra ngoài cửa và hét thật to theo bản năng cầu cứu của một con người.

Qua mặt bà ta, thanh tra Sloane chạy thật nhanh vào trong nhà. Ngay lúc các ngón tay của Savarano chụp được khẩu súng, ông ta đưa chân lên giẫm thật mạnh vào cổ tay của hắn. Ngay sau lưng ông ta, Nick Mars chìa súng vào đầu ông sẵn sàng bóp cò.

- Không! - Lacey la lên.

Sloane liền xoay người lại và đánh vào cánh tay của người phụ tá của mình, làm chênh viên đạn trúng vào đùi của Savarano, khiến hắn hét lên vì đau đớn.

Như thể ngây dại, Lacey nhìn Sloane còng tay kẻ đã giết chết Isabelle Waring, và nghe tiếng còi hụ cảnh sát ở ngoài đường đang tiến đến gần. Sau đó cô mới dám nhìn vào ngay đôi mắt đã ám ảnh cô nhiều tháng qua. Tròng mắt màu xanh lơ, con người màu đen tuyền, đôi mắt của kẻ sát nhân.

Nhưng cô khám phá ra một điều khác nữa.

Nỗi sợ hãi.

Bất ngờ ông tổng trưởng lý Baldwin cũng vừa xuất hiện cùng nhân viên của ông ta. Ông hết nhìn Sloane đến Lacy rồi cả Savarano.

- Như thế ông đã nhanh chân hơn chúng tôi rồi đây. - ông nói bằng giọng đượm vẻ thán phục. - Tôi hy vọng bắt được nó trước ông, nhưng không sao. Một việc thật tuyệt vời. Tôi xin ngả nón chào thua.

Baldwin cúi người xuống Savarano.

- Xin chào Sandy, - ông nói thật nhẹ nhàng. - Tao tìm kiếm mày đã lâu lắm rồi. Tao sẽ chuẩn bị một cái chuồng cho mày, cái tốt nhất, cái phòng giam nhỏ nhất của Marion, tại nhà tù liên bang khắc nghiệt nhất của đất nước này. Bị giam hai mươi ba giờ một ngày và đương nhiên là phải bị biệt giam rồi đây. Có thể như vậy sẽ không đáp ứng lại ý thích của mày, nhưng biết đâu đây. Có nhiều tên sa sút tinh thần mau đến mức chúng không còn biết

thiết gì nữa. Mày thử nghĩ xem Sandy. Một cái chuồng cho riêng mày thôi. Một cái chuồng thật nhỏ. Chỉ riêng một mình mày thôi cho đến cuối cuộc đời của mày.

Ông đứng lên và xoay người qua Lacey.

- Thế nào cô Farrell, mọi việc đều ổn chứ?

Cô gật đầu, vẻ mặt còn đầy vẻ ngơ ngác.

- Nhưng không giống tên này đây. - Sloane mới tiến gần Nick Mars mà giờ đây gương mặt đã trắng bệch như phấn vậy. Ông tước khẩu súng của anh ta, lấy một cặp còng từ trong túi áo vét ra. - Đánh cắp tang vật là một tội nặng rồi, nhưng tội cô ý giết người còn tệ hại hơn nhiều. Mày biết mày phải làm gì rồi, có đúng không Nick?

Nick đưa hai tay ra sau lưng và xoay người lại. Sloane tra còng vào cổ tay anh ta.

- Bây giờ chúng thật sự thuộc về mày rồi đó Nick, - ông nói với nụ cười cay đắng.

Trang nhật ký đẫm máu

Chương Kết

Jimmy tự nhốt mình trong phòng suốt cả buổi chiều. Steve Abbott đến hỏi thăm ông nhiều lần.

- Ông có sao không Jimmy?

- Chưa bao giờ khoẻ đến như thế, Steve à.

- Hình như không đúng thì phải. Tôi không muốn ông tiếp tục đọc quyển nhật ký của Heather. Nó sẽ làm cho ông điên đầu mất.

- Còn tôi thì muốn anh đừng lặp đi lặp lại có mỗi một câu đó với tôi.

- Đúng ý! Tôi hứa sẽ không quấy rầy ông nữa, nhưng ông không được quên nghe Jimmy, lúc nào ông cũng có thể tin tưởng nơi tôi.

- Tôi biết, tôi biết mà Steven.

Đến năm giờ chiều, Landi nhận được cú điện thoại của thanh tra Sloane.

- Ông Landi, tôi đang ở tại văn phòng cảnh sát đây. Chúng tôi nghĩ chúng tôi có bốn phạm phải thông báo cho ông biết. Kẻ đã giết chết người vợ cũ của ông đã bị nhốt rồi. Cô Farrell đã nhận ra mặt của hắn. Hắn cũng bị kết tội đã giết chết ông Max Hoffman. Ngoài ra chúng tôi có thể chứng minh chính hắn đã gây ra cái tai nạn cướp đi mạng sống của con gái ông.

- Ai thế? - Ngay lúc đó Jimmy không cảm thấy điều gì cả, không giận dữ hay ngay cả sự phiền não.

- Tên nó là Sandy Savarano. Nó là một tên giết thuê. Chúng tôi hy vọng là nó sẽ hợp tác trong vụ điều tra. Ý nghĩ phải đi ở tù làm cho hắn không chịu được.

- Như tất cả những kẻ đồng loại kiểu nó, - Jimmy đáp lại, - Vậy chứ nó làm theo lệnh ai thế?

- Đây chính là điều mà chúng tôi muốn biết trong thời gian sớm nhất. Chỉ cần chờ cho Sandy tìm ra giải pháp thích hợp nhất cho mình. Ngoài ra chúng tôi cũng bắt được kẻ tình nghi đã ăn cắp cuốn nhật ký của cô con gái ông.

- Kẻ tình nghi?

- Đúng về mặt pháp lý, mặc dù hắn đã khai nhận. Nhưng hắn đã thề không hề lấy ba trang rời mà ông buộc tội chúng tôi đã làm mất. Người hùn vốn của ông có lý. Chúng tôi chưa bao giờ có chúng trong tay cả.

- Đúng thế, các ông không hề có chúng, - Jimmy công nhận. - Tôi cũng mới vừa biết đây thôi. Người hùn vốn với tôi dường như có câu trả lời cho quá nhiều câu hỏi.

- Thưa ông hiện nay cô Farrell đang ở tại văn phòng của chúng tôi, và cô đang chờ lời khai. Cô ta rất muốn được nói chuyện với ông.

- Cho tôi gặp cô ta đi.

- Thưa ông Landi, - Lacey nói, - tôi rất mừng là cơn ác mộng này đã chấm dứt. Tôi biết là toàn bộ vụ án này rất khổ tâm cho ông. Bà Max Hoffman hiện đang ngồi cạnh tôi đây và bà ta cũng có điều gì đó để nói với ông.

- Tôi đang lắng tai nghe bà ta đây.

- Ông à, tôi đã gặp Heather tại Mohonk, - bà Hoffman kể lại. - Cô ta đi cùng một người đàn ông và khi tôi mô tả người đó cho Max, ông ấy tỏ ra hoảng hốt. Ông ấy nói đó là một kẻ tổng tiền, một tên buôn bán ma túy mà không có một ai nghi ngờ cả. Và Heather còn ít biết hơn bất cứ ai khác. Cô ta không hề biết...

Lacey đã nghe hết câu chuyện này rồi, nhưng cô lạnh người khi nghĩ đến tất cả các vụ giết người đã xảy ra sau khi Max báo động cho Heather biết hậu quả nếu như cô đi chơi với người đó.

Lacey lắng nghe bà Hoffman tả dáng người mà bà đã gặp tại Mohonk. Ít ra thì đó là một người mà cô không hề quen biết, Lacey nghĩ trong sự nhẹ nhõm.

Sloane lấy điện thoại lại từ trên tay của bà Hoffman.

- Thế người này có gọi cho ông nhớ tới ai không?

Ông lắng nghe rồi xoay qua nói với Lacey và bà Hoffman.

- Ông Landi muốn gặp hai người tại phòng làm việc của ông ta ngay bây giờ.

Về phần cô, Lacey rất muốn về nhà mình ngay tức thì, trằm mình trong bồn tắm jacuzzi, mặc vào người những thứ quần áo của riêng cô để tới nhà Kit gặp lại toàn bộ gia đình của cô. Họ có báo là sẽ ăn tối rất trễ và Bonnie có thể nán lại chơi với mấy người lớn.

- Nhưng chỉ được vài phút thôi nghe không? - Lacey ra điều kiện.

- Vâng, được rồi. - Sloane trả lời - Sau đó tôi sẽ đưa bà Hoffman về nhà.

Sloane lại nhận được một cú điện thoại khác khi họ vừa bước ra khỏi trụ sở cảnh sát. Khi ông ta quay trở lại, ông cho biết:

- Không phải chỉ một mình chúng ta đến nhà của ông Landi. Baldwin cũng đã lên đường rồi.

000

Nhân viên tiếp tân đưa họ đến tầng lầu mà Jimmy đang đứng chờ. khi thấy bà Lottie Hoffman trằm trồ chiêm ngưỡng cách trang trí nội thất sang trọng đến thế kia, Jimmy cắt nghĩa:

- Lúc đầu nhà hàng nhỏ bằng nửa bây giờ. Khi Heather còn bé, đây là phòng ngủ của nó.

Trong giọng nói chùng mực của ông ta có vẻ gì đó lãnh đạm, có một cái gì

đó làm cho người ta nghĩ đến một đại dương quá ư là bình lặng trước khi một dòng hải lưu đe dọa biến thành một cơn sóng thần.

- Bà Hoffman, bà có thể tả một lần nữa người đàn ông mà bà đã gặp đi cùng con gái tôi không?

- Ông ta rất quyền rũ, ông ta...

- Bà chờ một chút. Tôi muốn người hùn vốn với tôi nghe điều này. Ông nhấn vào nút điện thoại liên lạc nội bộ. - Steve, anh có một phút rảnh không?

Steve bước vào, miệng tươi cười.

- Rốt cuộc rồi ông cũng thoát ra khỏi cái kén được rồi phải không Jimmy? Ô xin lỗi, tôi không biết là ông đang có khách.

- Những người khách thật lý thú đấy Steve à. Bà Hoffman, bà thấy không khoẻ sao?

Mặt tái xanh, Lottic Hoffman chỉ ngay vào Steve Abbott.

- Chính anh ta là người mà tôi thấy đi cùng Heather. Chính anh ta là người mà Max bảo là kẻ tổng tiền, một tên buôn bán ma túy và cũng là một tên trộm. Chính tại anh ta mà bây giờ tôi cô đơn một mình và...

- Bà nói cái gì lạ vậy? - Abbott hỏi vặn lại với đôi mày chau, vẻ vui tươi biến mất trên khuôn mặt của anh ta.

Và đột nhiên Lacey không thể nào hình dung được con người hấp dẫn và khả ái kia dưới vai trò của một kẻ giết người.

Được sau, bảy nhân viên theo hộ tổng, ông Baldwin bước vào trong phòng.

- Điều mà bà ta muốn nói đó ông Abbott, ông là một kẻ sát nhân. Chính ông đã ra lệnh giết chết chồng bà ta bởi vì ông ấy biết quá nhiều. Ông ấy đã rời bỏ công việc làm tại nhà hàng của ông Jimmy Landi chỉ vì ông ấy biết rõ các vụ thâm lạm công quỹ của ông và mạng sống của ông ta không đáng một xu nếu như ông biết điều này. Ông đã bỏ rơi các nhà cung cấp cũ như Jay Taylor chẳng hạn để mua nơi các nhà buôn thuộc bọn mafia những trang thiết bị mà phần lớn đều là thứ ăn cắp. Ông cũng làm điều đó với sòng bạc này. Và đó chỉ là một phần của những hoạt động của ông mà thôi.

- Max buộc phải tiết lộ cho Heather biết con người của ông. Và cô ta có sự lựa chọn hoặc để ông lạm dụng lòng tốt của bố cô ta hoặc khai cho ông ta biết hết những gì cô ta nắm về ông. Ông không muốn đối đầu với mối nguy cơ đó. Savarano đã tường thuật cho chúng tôi biết là ông có điện thoại cho Heather. Ông nói là Jimmy bị một cơn nhồi máu cơ tim và cô phải về nhà ngay. Savarano đang chờ cô ta. Và khi Isabelle Waring ngoan cố muốn tìm cho ra các lý do chứng minh cái chết của Heather không phải do tai nạn, bà ta đã trở nên quá nguy hiểm.

- Không đúng! - Abbott hét to, - Jimmy, tôi không bao giờ...

- Có đấy Steve, anh đã làm chuyện đó, - ông Jimmy nói thật bình thản. Anh

đã giết chết Max và bà mẹ của con gái tôi. Và cả Heather, anh đã giết nó. Anh quyền rũ nó có ích gì chứ? Anh đã có tất cả những người đàn bà mà anh muốn. - Mắt của ông Jimmy sáng ngời vì phần nộ, ông nắm hai bàn tay to lớn của mình lại và một tiếng thét hãi hùng vang lên trong căn phòng. - Anh đã để cho đứa con gái tôi chết cháy. Anh... anh...

Ông phóng người tới trước, chụp lấy và bóp cổ Abbott bằng các ngón tay mạnh mẽ của mình. Sloane và các nhân viên cảnh sát phải hợp lực với nhau để buộc ông thả hai tay ra.

Các tiếng nấc thảm thiết của Jimmy vẫn còn vang trong tòa nhà khi Baldwin làm các thủ tục cần thiết cho việc bắt Steve Abbott.

Rốt cuộc Sandy Savarano đồng ý hợp tác từ trên chiếc giường của bệnh viện.

Khoảng hai mươi giờ, chiếc xe hơi do Jay phái tới căn hộ của Lacey, báo cho cô ta biết là nó đang chờ cô dưới nhà. Cô rất nóng lòng gặp lại gia đình mình, nhưng trước đó cô phải gọi một cú điện thoại mới được. Cô có quá nhiều chuyện để kể cho Tom, để giải thích cho anh ta biết. Ông Baldwin, đột xuất trở nên thân thiện với cô:

- Giờ đây cô đã thoát nạn rồi đấy. Chúng tôi đã thỏa thuận với Savarano nên không cần đến lời khai của cô chống lại Abbott nữa. Bây giờ cô được yên thân rồi, nhưng cũng không nên làm chuyện âm ỉ trong một thời gian. Tại sao cô không đi nghỉ mát ở đâu đó một thời gian để chờ cho mọi chuyện lắng dịu xuống được không?

Cô đã trả lời nửa đùa nửa thật.

- Ông có biết là tôi có một căn hộ và một công việc làm tại Minnesota không? Tôi chỉ cần trở về đó là đủ.

Cô quay số của Tom. Giọng nói quen thuộc đó có vẻ như rất nóng nảy.

- Alo, - anh ta nói.

- Tom có phải không?

Một tiếng hét mừng rỡ.

- Alice hả, cô đang ở đâu vậy? Cô có khỏe không?

- Không lúc nào khỏe hơn bây giờ, Tom à. Còn anh thế nào?

- Tôi đang lo muốn điên đây nè. Tôi muốn loạn trí từ khi cô mất tích.

- Câu chuyện này dài lắm nhưng tôi sẽ kể cho anh nghe hết.

Cô ngừng một lúc.

- Chỉ có mỗi một điều là cái tên Alice không còn tồn tại nữa. Anh có nghĩ là sẽ quen với cách gọi tôi bằng Lacey không? Tên tôi là Lacey Farrell.

HẾT